
A CARDINAL EDITION
PERRY MASON
PŘÍPAD LENIVÉHO MILENCE
ERLE STANLEY GARDNER

ERLE STANLEY GARDNER

Perry Mason

Případ lenivého milence

Erle Stanley Gardner
The Case of the Lazy Lover

Copyright © 1947 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. (Cardinal edition) New York N. Y. 1958

KAPITOLA I

Každé pondělní ráno ležela na stole velká hromada pošty. Della Streetová, sekretářka advokáta Perryho Masona, přicházela do kanceláře vždycky o půl hodiny dříve, aby ji stačila včas roztřídit. Teď právě hbitě zabodávala perořízek do obálek, brala jednu po druhé, práce jí šla od ruky radost pohledět. Rozevřít dopis jediným svižným pohybem zápěstí, přehlédnout obsah, uložit na jednu ze tří hromádek.

Na první byly dopisy, které musel Perry Mason přečíst a hned odpovědět. Dopisy na druhé hromádce okamžitou odpověď nevyžadovaly, ale Perry o nich musel vědět. Třetí se pak skládala z pošty, kterou Della se šéfem projedná a vyřídí sama.

Poslední obálka, kterou otevřela, byla z těch trochu záhadných, které neměla ráda. Tenká, jako by v ní byl jen běžný výpis z účtu, nějaká koupě, kterou Mason uskutečnil mimo kancelář. Ve skutečnosti však obsahovala složený obdélník tenkého papíru se zoubkovaným okrajem. Tiskopis byl vyplněný na stroji a podepsán tmavým inkoustem.

Šek, vystavený na Farmers, Merchants & Mechanics Bank, opravňující Perryho Masona k vyzvednutí částky 2 500 dolarů. Podepsán byl Lolou Faxonovou Allredovou.

Della vytřepala obálku. Kromě šeku v ní nic jiného nebylo. Žádná zpráva, žádné vysvětlení. Jméno jí nic neříkalo. Aby se ujistila, že jí paměť neklame, zalistovala v kartotéce Masonových klientů.

Žádný Allred v ní nebyl.

Mohla to být také částka, kterou poukázal nějaký dlužník na uklidnění svědomí a už dávno oželená. Della rozevřela pořadač z příruční registratury.

Ale ani tady se nevyskytoval žádný Allred.

A byl to pořadač, kam zapisovala každého, s kým Perry Mason

přišel do styku: svědky, osoby, které zasedaly v nejrůznějších porotách při všech jeho obhajobách, osoby ze strany žalobců, obžalovaní, nejrůznější účastníci soudních pří.

Právě když vracela pořadač zpět do registratury, vešel Perry Mason.

„Ahoj Dello! Co je nového? Kromě obvyklé haldy pošty," zadíval se na stůl. „Hrome, jak já rád dostávám dopisy. A jak nerad na ně odpovídám."

Místo pozdravu se zeptala:

„Kdo je Lola Faxonová Allredová?"

„Dostala jste mě," připustil Mason po chvilce přemýšlení. „Podívala jste se do kartoték?"

„Mhmm," odvětila neuctivě.

„Našla jste něco?"

„Vůbec ne."

„A proč vás ta dáma zajímá?"

„Poslala vám šek na dva tisíce pět set dolarů."

„Za co?"

„To byste měl vědět vy."

„Žádný průvodní dopis?"

„Žádný průvodní dopis."

„Ani v příruční registratuře je nemáme?"

„Nikde."

„Ukažte ten šek," nastavil ruku.

Chvíli si ho pečlivě prohlížel, obracel v prstech, aby na něj dopadalo světlo ze všech stran, a potom se znovu zeptal: „Jste si jista, Dello, že v obálce nebyl přiložen žádný dopis?"

„Tím jsem si naprosto jista. Tady máte obálku, tak jak přišla," podala mu ji.

„Nejdřív byl k tomu šeku přiložen dopis," uvažoval Mason zamyšleně.

„Jak to tak můžete tvrdit?"

„Za prvé způsob, jakým byl šek složen. Za druhé skutečnost, že byl s něčím sepnut. Je na něm jasná stopa po kancelářské sponce. Přidržte si ho pod tímhle úhlem,“ podal Delle šek. „Ne. Trochu víc našikmo. To je ono. Vidíte ten otisk po sponce?“

„Máte pravdu,“ připustila Della. „Určitě byl sepnut sponkou. Ale – proč si myslíte, že byl k němu připnut právě dopis?“

„Všimněte si, jak je ten šek složen. Kdybyste ho vkládala do obálky, přeložila byste ho jen jednou. Ale když ho připnete ke kraji dopisu, tak ten dopis přeložíte jednou od spodu a pak ještě ze stran. A teď si všimněte, jak je šek přeložen. Jednou zleva, jednou zprava.“

„Hm,“ kapitulovala. „A co si myslíte, že se stalo s tím dopisem?“

„To je právě to, oč tu běží. Podívejte se do telefonního seznamu!“

Della rozevřela seznam a poslušně běžela prstem po jménech, začínajících All.

„Žádná Lola Faxonová Allredová tu není. Ale je tu jakýsi Bertrand C. Allred.“

„Bertrand C?“ vykřikl Mason.

„Ano. Proč? Vy ho znáte?“

„Něco o něm vím.“

„Můžete mi říct co?“

„Že je to velké zvíře v důlním podnikání. Spekulant, zakladatel a zároveň provozovatel nějaké společnosti. Asi před rokem nebo tak nějak uvedl do provozu nový důl. Má pověst chytrého nebo spíš mazaného obchodníka. Poté, co prodal akcie zmíněného dolu, byla v něm objevena dost bohatá zlatá žíla. Použil tehdy nějakého ne právě příliš legálního způsobu, aby je dostal zpátky, ale prošlo mu to.“

„Ne právě příliš legální způsoby mě vždycky zajímaly,“ připustila Della. „Jak to navlékl?“

„Šikovně. Spřáhl se s jedním akcionářem, nevím, byl-li to takový hlupák nebo na tom slušně profitoval, a ten ho zažaloval pro podvod. Prohlásil akcie za bezcenné a chtěl nazpět peníze. A zároveň rozeslal dopisy všem ostatním akcionářům, že byla naplněna skutková podstata pro podání žaloby, protože Allred otevřel důl podvodnými prostředky. A že kdyby se všichni spojili a podali žalobu hromadně, že by mohli dostat zpátky všechny své peníze. Že je ovšem nebezpečí, že se Allred bude pokoušet získat čas, aby mohl mezitím složené peníze utratit. O dva dny později Allred napsal každému držiteli akcií, že podle jeho mínění je důl velice bohatý. Že nový průzkum odkryl další ložiska, a tak se hodnota akcií dále zvýšila. A ještě že podíl akcií, který oni vlastní, nejsou akciemi společnosti, ale jeho, Allredovými vlastními. A že on chce, aby akcionáři vydělali spousty peněz a radí jim, jen aby nic nepodnikali a trpělivě čekali a nesnažili se ho přimět, aby jim peníze vrátil.

Jistě si dovedete představit účinek takového dopisu. Všichni akcionáři si uvědomili, že by mohli dostat své peníze zpátky, podají-li hromadnou žalobu. Pokud někomu prodáte akcie důlní společnosti a potom je chcete koupit zpět, bude na vás chtít nejméně desetkrát tolik, co za ně zaplatil. Nabídnete mu původní částku a on se vám vysměje do obličeje. Ale jestliže mu řeknete, že existuje možnost, jak dostat své peníze zpátky pohrůžkou hromadné žaloby, taková možnost je hudbou pro jeho uši. Nikdo z nich nezaváhal.

Nakonec tedy Allred dostal téměř všechny akcie za stejnou částku, za kterou je prodal. Později, když někteří akcionáři prohlašovali, že byli podvedeni a požadovali náhradu, Allred prostě předložil soudu dopis, který jim napsal a ve kterém prohlašoval, že podle jeho názoru je důl velice bohatý, že byla odkryta další ložiska a ta jen zvýšila jeho důvěru v důl a také samozřejmě ve vydané akcie. Jinými slovy, on jim napsal zcela

upřímný a pravdivý dopis, ve kterém je nakonec úpěnlivě žádal, aby na něm nechtěli vrátit peníze. Dopis byl stylizován tak, aby měl právě opačný účinek, a akcionáři také tak reagovali. Všichni chtěli své peníze zpět. Dostali je, ale zároveň Allred musil v procesu odhalit všechna fakta o dolu.“

„Jistě je chytrý,“ řekla Della zamyšleně.

„Spíš mazaný,“ opravil ji Mason. „Jsou v seznamu ještě nějací jiní Allredové?“

„Žádní, u nichž by se dalo předpokládat, že by vám poslali dva tisíce pět set dolarů.“

„Zkuste zavolat Allredovu rezidenci!“

„Koho mám chtít?“ listovala Della znovu v seznamu. Mason chvíli váhal.

„Spojte mě a já si hovor vezmu sám.“

Della vytočila státní linku a pokračovala, dívajíc se do seznamu. Za okamžik pokynula hlavou.

„Už to tam vyzvání.“

Mason zvedl svoje sluchátko a čekal.

Po chvilce se ozval ženský hlas:

„Rezidence paní Allredové.“

„Je paní Allredová přítomna?“ zeptal se Mason.

„Kdo si s ní přeje mluvit, prosím?“

„Perry Mason. Advokát.“

„Očekává paní Allredová, že ji budete volat?“

Mason se zasmál.

„Přijde na to. Zní její celé jméno Lola Faxonová Allredová?“

„Ano,“ potvrdil hlas na druhém konci.

„Pak si myslím,“ řekl Mason, „že můj telefon očekává.“

„Okamžik počkejte, prosím.“

Mason čekal asi deset sekund, když se ho otázal mužský hlas: „Haló, pan Mason?“

„Ano.“

„Tady je Bertrand C. Allred. Vy si přejete hovořit s mojí manželkou?“

„Ano.“

„Právě teď není doma.“

„Rozumím.“

„Můžete mi sdělit, proč si s ní přejete hovořit? Možná se s ní uvidím později.“

„Nic důležitého,“ odmítl Mason. „Jen prosím vyřiďte, že jsem volal.“

„Vyřídím to, ale jestli byste mi přesto mohl sdělit…“

„Jenom si něco ověřuji,“ odmítl znovu Mason, „to je vše. Pokud budete tak laskav, vyřiďte paní, že jsem si chtěl něco ověřit. Mnohokrát vám děkuji.“

„Ale co si ověřujete?“ chtěl vědět Allred.

„Rutinní záležitost, pane Allrede,“ odmítl Mason do třetice. „A opravdu vám velice děkuji. Na hledanou.“

Zavěsil sluchátko a podívali se s Dellou na sebe.

„Možná jsem šlápnul vedle. K telefonu přišel její manžel a byl dost zvědavý. Kéž bych tak věděl, co bylo v tom dopise. V tom, který byl původně připojen k šeku.“

„Byl opravdu tak zvědavý?“ zeptala se Della Streetová.

„Až příliš, zdálo se mi. No, teď si budeme chvíli hrát na vyčkávanou.“

„A ten šek?“

„Zatím ho nepředložíme k proplacení a uvidíme, co bude dál.“

„A co pošta?“ zeptala se věcně.

„No dobrá,“ povzdychl si Mason. „Budu se tím muset prokousat. Vezměte si blok a dáme se do toho.“

V devět čtyřicet přinesla Gertie, sekretářka v předpokoji, Delle doporučený dopis. Tenká obálka obsahovala jen jediný list papíru, barevný, obdélníkový.

Šek.

Byl složen do čtverce. Právě tak, jak řekl Perry Mason, jak by měl být složen šek bez doprovodného dopisu. Byl vystaven na První Národní Banku v Las Olitas. Podle něj si mohl pan Perry Mason vyzvednout částku 2 500 dolarů. Podepsán byl Lolou Faxonovou Allredovou.

Pošta ho orazítkovala dnes časně ráno.

„Vaše přítelkyně má zvláštní představu o konfetách," konstatovala suše Della Streetová. „Jsem zvědavá, jak dlouho to vydrží."

„Oba mají sobotní datum?" zeptal se Mason.

Della je porovnala.

„Ano."

„Máme vlastní účet u Farmers, Merchants & Mechanics Bank?" uvažoval Mason.

„Samozřejmě."

„Zaběhněte dolů do banky a oba šeky tam deponujte. A požádejte pokladníka, aby jim věnoval zvláštní pozornost. A až bude posílat šek na První Národní Banku v Las Olitas, ať je požádá, aby ho pečlivě prozkoumali."

„Pokud tyto šeky přijmete, aniž byste předem věděl, za co jsou, budete tím paní Allredové nějak zavázán?"

„Mohu jí kdykoliv peníze vrátit. Nevím, o co se jedná a nemohu se předem rozhodnout, že ji budu zastupovat. Jděte dolů do banky osobně, Dello. Něco se mi na těch šecích nelíbí."

„Mně se to zase naopak docela líbí," zasmála se Della. „Jako někdo, kdo udržuje finanční rovnováhu této kanceláře, budu jenom potěšena, když nás bude paní Allredová zasypávat podobnými šeky v každé poště. Proč vám se to nelíbí, šéfe?"

„Nevím. Řekněme, že je to předtucha. Nebo podezření. Cítím, že jakmile ty šeky deponujeme, tak se věci začnou hýbat. Přinejmenším se dozvíme, proč mi byly zaslány."

„Takže?"

„Takže budeme čekat.“

KAPITOLA II

Della Streetová vylíčila Masonovi návštěvu v bance asi v deset hodin dvacet minut.

„Pokladníkovi ve Farmers, Merchants & Mechanics jsme připravili pár horkých chvilek.“

„Čím?“

„Nemohl pochopit, proč deponujeme šek a současně žádáme, aby ho pečlivě prozkoumal.“

„Ale prozkoumal ho?“

„Pečlivě.“

„A postoupil ho dál?“

„Vysvětlil mi, že šek je zcela nepochybně v pořádku, že je podepsán vskutku paní Allredovou a že paní Allredová má víc než dostačující finanční prostředky na jeho krytí. Kontrolou jejího účtu už se ani neobtěžoval, zkontroloval jenom podpisy. Paní Allredová má u nich zřejmě slušně tučné konto.“

Mason uvažoval.

„Začíná mě to zajímat. Paní Allredová by mě měla zavolat – alespoň pokud ty šeky nejsou falešné.“

„Pravděpodobně,“ uvažovala Della Streetová, „ten první šek přiložila k vysvětlujícímu dopisu a potom si ještě na něco vzpomněla a chtěla do dopisu připsat. Vyndala ho a dopsala nebo nedopsala, ale v každém případě ho zapomněla uložit zpátky do obálky.“

„Tak nějak by to mohlo být,“ připouštěl Mason, „ale zatím mě to trochu dráždí a…“

Na stole Delly Streetové zazněl telefon jedním krátkým, ostrým zazvoněním. Podle zavedených zvyků prozrazoval, že sekretářka v předpokoji má nějaké problémy, které si vyžadují

Dellinu přítomnost nebo alespoň její rozhodnutí.

Della Streetová zvedla telefon.

„Haló, Gertie, co se děje?… Ano, rozumím,… předpokládám, že to tak bude. Požádej ho, aby chvilku počkal.“

Zakryla dlaní mluvítko a obrátila se k Masonovi:

„Vedle je pan Bertrand C. Allred a je prý dost rozrušen. Chce mluvit s vámi, ale Gertii nechtěl říct proč.“

Mason se ušklíbl.

„Tak teď se to pohne kupředu. Řekněte Gertii, aby ho uvedla.“

Bertrand C. Allred byl asi tak padesátník, nepříliš vysoký, ale podsaditý. Na sobě měl dvouřadový šedý oblek, zřejmě od drahého krejčího. Silně prořídlé vlasy, uprostřed rozdělené a nějakou brilantinou přilípnuté k lebce. Rudohnědé. Stejně takový ježatý knír, krátce střižený tak, že stínil horní ret, ale končil dřív, než dosáhl koutků úst.

Zcela zjevně muž spoléhající na sílu osobnosti, zvyklý odstraňovat ze své cesty životem všechny překážky. Masonovi připomínal útočníka držícího míč a probíjejícího se nepřátelskou obranou. Ale útočníka nějakého b mužstva.

Zkřivil tvář do rádoby srdečného úsměvu a s napřaženou rukou se hnal k advokátovi. Úsměv nasadil hned u dveří, ruku napřáhl šest stop od jeho stolu. „Perry Mason! Perry Mason!“ hřímal rozjásaně. „To je pro mě nejen potěšení, ale doslova událost. Osobně Perry Mason. Tolik jsem již o vás slyšel. Jsem velice, velice, velice rád, že vás poznávám.“

„Děkuji,“ potřásl si s ním Mason rukou, „neposadíte se?“

Allred se významně podíval směrem k Delle Streetové.

„Slečna Streetová je moje sekretářka,“ vysvětloval Mason. „Na její diskrétnost se můžete zcela spolehnout. Zaznamenává rozhovory, udržuje kancelář v pořádku a doplňuje mou paměť v okamžicích, kdy mi selhává.“

„Předpokládám, ba jsem si jist, že je to jen velice zřídka,“

hlaholil Allred.

„Někdy přece. Někdy mi nějaký detail unikne," přiznával Mason.

Allred těžce dosedl do velkého koženého křesla pro klienty, odkašlal si a zeptal se: „Nevadilo by vám, kdybych kouřil?"

„Vůbec ne," odvětil zdvořile Mason a ukázal na cigarety na stole. „Můžete si nabídnout."

Skříňka s cigaretami udržovala zvláštním zařízením tabák stále vlhký.

„Ne, děkuji. Cigarety mě spíš mučí, zatímco doutník oblažuje. Nebudete nic namítat?"

„Zajisté ne. Zapalte si, co chcete a co vám chutná."

Allred zkřížil podsadité nohy a vyndal z kapsy kožené pouzdro. Když z něj vyndával doutník, odrazily naleštěné nehty světlo z okna.

„Jde o moji manželku," pane Masone.

„Co je s ní?" zeptal se Perry.

„Vůbec si neumím vysvětlit její chování."

„Abychom si od počátku rozuměli, pane Allrede. Přišel jste, protože jsem telefonoval vaší paní?"

„Ano. Do jisté míry ano. Ale jenom do jisté míry."

„Musím vás upozornit," varoval ho Mason, „že hovoříte-li s advokátem, můžete uvést nějaká tvrzení, která mu pak zákon nedovoluje použít."

„Tím míníte, že budete zastupovat moji manželku?"

„Tím chci říci, že bych nemohl zastupovat vás. Proto byste mi měl nejprve přesně objasnit, co na mě budete chtít. Dřív, než mi vyzradíte nějaké informace řekněme důvěrnější povahy."

„O.K. To je v pořádku," souhlasil Allred a škrtl zápalkou o podrážku boty. Přidržel oheň u špičky doutníku a mohutně bafal. Vypadalo to, jako by se snažil získat čas. Konečně zamával ještě hořící zápalkou, uhasil ji, odložil do popelníku a pomalu se otázal:

„Vy zastupujete moji manželku?“

„Teď ještě nejsem připraven vám tuto otázku zodpovědět.“

„Dobrá. Jestliže ji tedy zastupujete – a zdá se, že ano – jak to, že jste ji hledal v mém domě?“

„Není to snad logické, hledat manželku v domě manželově?“

Allred na něj hleděl modravým závojem kouře a zdál se studovat jeho rysy.

„Zatraceně,“ pravil po chvilce, a po další chvilce zdráhavě připouštěl, „jste nevyzpytatelný jako, jako… ledaže…“

„Ledaže co?“ chtěl vyzvědět Mason, když se Allred odmlčel.

„Ledaže byste z nějakého důvodu nevěděl… ale ne. Pokud zastupujete Lolu, tak to musíte vědět.“

Mason se nepatrně usmál.

„Ale jaký to má smysl, takhle kroužit kolem horké kaše, Masone. Pojďme k jádru věci.“

„Jsem pro.“

„Moje manželka,“ přiznal Allred hořce, „utekla s mým nejlepším přítelem.“

„To je jistě nepříjemné,“ konstatoval Mason neutrálně. „Kdy?“

„Jako byste o tom nevěděl.“

„Koneckonců, pane Allrede, vy jste vyhledal tenhle rozhovor.“

„V sobotu večer,“ oznámil Allred. „Zatraceně! Přivádíte mě do úzkých!“

„Jméno toho muže?“

„Robert Gregg Fleetwood. Jeden z mých obchodních společníků, zaměstnanec, účetní, asistent, moje pravá ruka.“

„Zažádáte o rozvod?“

„Ještě nevím.“

„Předpokládám, že noviny o téhle záležitosti nic neví.“

„Samozřejmě že ne. Až dosud se mi to podařilo utajit, ale příliš dlouho to už pod pokličkou držet nemohu. Jsme příliš známí. Společensky i jinak.“

Perry Mason přispíval do dialogu pouhým přikyvováním.

„Co na tom já nemohu pochopit,“ vybuchl náhle Allred, „jak žena v jejím věku dokáže udělat něco takového.“

„Jak je stará?“

„Dvaačtyřicet.“

„O tomhle věku psychologové souhlasně prohlašují, že je pro ženy nejnebezpečnější.“

„To je příliš všeobecné tvrzení.“

„Jistě,“ připustil Mason.

„Podívejte, Masone, Lola má ohromné jmění a mohla si dělat, co chtěla. Je to zralá žena. Jestliže už mě měla dost, proč jednoduše nejela do Rena diskrétně se rozvést a vzít si Boha Fleetwooda? Ale ne, ona musí udělat něco zvláštního, nápadného, něco téměř pubertálního, něco, co pro nás bude znamenat nežádoucí publicitu a zbytečně upoutá zájem veřejnosti.“

„Můžete mi říci něco o Fleetwoodovi?“

„Mohu vám o něm říci všechno.“

„Prosím,“ pobídl ho Mason.

„Bob Fleetwood je o patnáct let mladší než moje žena. Vytáhnul jsem ho z bryndy jako bezvýznamného mladíčka a snažil jsem se z něj něco udělat. Postrkoval jsem ho dopředu tak rychle, jak jen on stačil jít. Důvěřoval jsem mu. Většinu času trávil v mém domě. Neměl jsem ani tušení, že on a Lola… že se prostě sčuchnou. Zvlášť když se Bob zjevně dvořil Patricii.“

„Kdo je Patricie?“

„Patricie Faxonová, Lolina dcera z dřívějšího manželství.“

„Chápu.“

„A potom, docela nenadále, mi uteče se ženou.“

„Co tomu říká Patricie?“

„Může si vyplakat oči, ale dělá jakoby nic. Přichází se domů najíst, ale jí jenom tolik, aby zůstala naživu. Statečně tomu čelí, předstírá, že je bůhvíjak šťastná a veselá, ale uvnitř se užírá.“

„Miluje ho?“

„Myslím, že se spíš cítí pokořená. Není pro dívku jistě nic příjemného, když jí vlastní matka uteče s miláčkem.“

„Do jaké míry byl Fleetwood jejím miláčkem?“

„Podívejte se na to takhle. On byl… On… se stále točil kolem Patricie a nikdy se nezdálo, že by měl snad zájem o Lolu. Musili být zatraceně opatrní, že jsme si nikdo ničeho nevšimli. Až najednou tohle… Samozřejmě, Patricie je moderní dívka a měla tucty nápadníků. Spousta z nich do ní byla docela blázen. Nakonec zůstali dva hlavní – Bob Fleetwood a nějaký chlapík jménem John Bagley. Měl jsem takový dojem, že Bob se dostal na vnitřní dráhu, ale John Bagley ještě stále běžel. A v tomhle se určitě nemýlím, Masone.“

Advokát pokyvoval hlavou.

„Domnívám se,“ pokračoval Allred, „že Patricie je nechala soupeřit. Takovým tím způsobem, jak se ženy zpravidla baví, a že zašla příliš daleko. Možná skutečně dala přednost Bagleyovi a Bob dostal košem. Těžko říct.“

„Nemohli bychom se jí zeptat?“

„Patricie ne. Má svou vlastní hlavu. Myslila si, že jsem se jí snažil vychovávat, a nesnášela to. Bylo to nedorozumění, to vás mohu ujistit, Masone, ale ona to tak cítila. Buď jak buď, jestli opravdu pustila Boba k vodě kvůli Johnovi, tak mě dostala do pěkné bryndy.“

Perry Mason účastně přikyvoval.

„Já se domnívám, pokud to tak bylo, že Bob chtěl Patricii dokázat, že není jediná na světě, a tak utekl s její matkou. A tím dostal mě do téhle nepříjemné situace. Ale stále si neumím srovnat v hlavě, jak mohla Lola něco takového udělat.“

Mason opět jenom přikývl.

„K čertu se vším!“ ulevil si Allred. „I kdyby mně Lola chtěla jakkoli ublížit nebo se pomstít, ačkoliv nevím za co, nebo mě ranit

či zesměšnit, stále si nedovedu vysvětlit, proč na mě ušila právě takovouhle boudu.“

„Myslíte, že to udělala jenom proto, aby vás ranila? Nebo zesměšnila?“

„Vypadá to tak. Nebo snad ne?“

Mason neodpověděl.

„Připouštím,“ pokračoval Allred podrážděně, „že do něj mohla být už nějaký čas tajně zamilovaná. Možná vycítila, že Patricie ho doopravdy nemiluje. Asi se mě obávala požádat o rozvod a chtěla počkat, až se celá věc nějak decentně vyřeší. Kdyby to řekla rovnou, tak by Bob mohl couvnout. Nakonec,“ dodal s určitou nadějí v hlase, „bez ohledu na to, jak mladě vyhlíží a jak je teď ještě stále přitažlivá, spřáhla se s mužem o patnáct let mladším a všechno to bude jen otázka času, Masone. Jen otázka času.“

„A teď, co přesně chcete, abych já udělal?“ promluvil Mason k věci, „mám komentovat vaše domácí záležitosti, nebo na mně chcete informace?“

„Abych vám řekl upřímně, Masone, potřebuji informace.“

„Ty mám.“

„Ale potřeboval bych je zatím jenom jako preliminář k něčemu jinému.“

„Obávám se, že vám dobře nerozumím.“

„Chci vědět, zdali zastupujete moji manželku. A chci na to přesnou a definitivní odpověď.“

„Tu vám teď nemohu dát.“

„A pokud ji zastupujete,“ pokračoval nerušené, „potřeboval bych se s ní spojit.“

„Jistě se s vámi spojí sama. Pokud to uzná za nutné.“

„Zatraceně,“ vybuchl Allred, „nejedná se o to, co chce ona, ale co chci já“

„Ano?“

„Ano. Chci dostat Boba Fleetwooda.“

„A Fleetwood, vědom si samozřejmě toho, co znamená setkat se s rozzuřeným manželem, kterému utekl se ženou, stejnou měrou dychtí vás nikdy ani nepotkat,“ uvažoval Mason.

„V tom to právě vězí,“ řekl náhle Allred docela klidně a rozvážně. „Setkání se mnou se nemusí vůbec obávat.“

„Možná se ani neobává. Možná je jenom opatrný.“

„Dobrá. Ať je tomu jak chce, potřebuji, aby se se mnou spojil.“

„To je přání, které se on možná rozhodne ignorovat.“

„Podívejte se,“ rozhodl se Allred po chvilce váhání, „jsem ochoten vyložit na stůl další karty.“

„Tak se do toho dejte.“

„Víte něco o oblasti mého podnikání, Masone?“

„Jen tak všeobecně. Týká se důlního průmyslu, že?“

„Přesněji důlního obchodu. A důlní obchod, Masone, je ta nejhazardnější spekulace na světě. Koupíte důl a nikdy nevíte, co v něm je. Cpete do něj peníze, rozbíháte přípravné práce, odkrýváte ložiska. Myslíte si, že na něm vyděláte miliony. A pak se ukáže, že důl je hluchý. Že jste naletěl. A že jste v něm utopil daleko víc peněz, než si můžete dovolit. Přirozeně se ho pak snažíte zase prodat. Tak, abyste prodělal co nejméně.“ Mason účastně přikyvoval. „Na druhé straně zase zakopnete o nějakou malou díru v zemi, začnete se v ní rýpat, rozhodnut nevrazit do toho příliš peněz, a první, na co narazíte, je bohaté ložisko zlata. Znáte George Jeroma?“

Mason potřásl odmítavě hlavou.

„Je mým partnerem v několika důlních obchodech. Šikovný chlapík se spoustou technických znalostí. Jinak pěkně ostrý. Není radno si s ním zahrávat.“

„A jak tenhle George Jerome vstupuje do hry?“

„Vlastnili jsme důl White Horse. Potom jsme ho vyměnili s Dixonem Keithem za jeho důl a něco jsme mu ještě připlatili. Byl

to docela dobrý obchod.“

Mason sjel očima k náramkovým hodinkám.

„Už vám zaberu jenom minutku. Jenom minutku. Ale to všechno má souvislost s mou manželkou,“ omlouval se Allred, „Keith ten obchod uskutečnil po zralé úvaze a byl přesvědčen, že na něm vydělal. Byl přesvědčen, že jeho důl nemá cenu ani zlámané grešle a že nás pěkně napálil. Ve skutečnosti se, díky odborným znalostem mého partnera, napálil on sám.“

Na chvilku se odmlčel a srovnával si myšlenky.

„Buď jak buď zakrátko se ukázalo, že důl, který jsme výměnou s Keithem získali, nějakou cenu má. Původní zlatá žíla se ztenčila tak, až byla docela bez užitku. Proto se dolu chtěl Keith za každou cenu zbavit. George si ho prohlédl a zjistil, že Keith se s hlavní žílou minul a nikdy ji nenašel. Otevřel novou ražbu na docela jiném místě a po třech týdnech jsme na tu hlavní žílu narazili. Je pěkně bohatá. Snažili jsme se to sice udržet v tajnosti, ale nějakým způsobem se to provalilo. Dozvěděl se to i Keith a přirozeně se rozzuřil. Udělal to nejlepší, co za daných okolností udělat mohl; pokusil se zrušit smlouvu a celý kontrakt prohlásil za neplatný. Tím by mu důl připadl zpátky. Prohlásil, že jsme mu uvedli o naší nemovitosti nesprávné údaje a my jsme zase prohlásili, že se může jít vycpat.“

„Co udělal potom?“ zeptal se Mason.

„Najal si právníka a podal na nás žalobu. Uvedl také, že nikdy svůj důl neprozkoumal osobně a spolehl se jen na naše slovo. To je lež, Masone. Nejen že ho prozkoumal osobně, ale ještě si nechal udělat důkladnou studii. Já jsem dokonce přesvědčen, že i kdybychom mu my dali nějaké informace, což jsme neučinili, nespolehl by se na ně.“

Mason ho nepřerušoval.

„Jak já rozumím zákonům, jedna věc je, když člověk spoléhá na klamné záruky či informace poskytnuté mu úmyslně, a druhá

věc je udělat si objektivní průzkum a na jeho základě získat nějaký majetek. V tom případě nemůže nic namítat.“

„V podstatě tomu tak je,“ souhlasil Mason. „Ovšem i tady existují jisté výjimky…“

„Já vím. Já vím. Ale já teď nehovořím o výjimkách. Hovořím o právu, protože tento případ je případem člověka snažícího se vyvléct ze svých smluvních závazků.“

„Můžete prokázat, že si Keith prohlédl váš důl?“

„V tom je právě ten problém,“ vysvětloval Allred, „existuje jen jedna jediná osoba, která to může dokázat.“

„Kdo to je?“

„Robert Gregg Fleetwood,“ odvětil Allred a obličej se mu stáhl, jako by kousl do citrónu. „Člověk, který mi utekl s manželkou.“

„Tak tohle je situace,“ usmál se lehce Mason, „dokonale komplikovaná.“

„To je. A také mi jde neobyčejně na nervy. Vytáhl jsem Fleetwooda, takovou nicku, a udělal z něj někoho. A teď se ukázal znovu jako líný darmošlap. A navíc mi utekl se ženou a ohrožuje výsledek soudního procesu, na kterém mi neobyčejně záleží, jenom proto, že nikdo neví, kde je. A nejhorší je, že o tom ví i Dixon Keith. A proto se snaží co nejdřív celý soudní proces ukončit. Chce prostě získat moje svědectví a já jsem tak v pěkné bryndě, Masone. Nemůžeme bez Fleetwooda dokázat, že si Keith ten důl prohlédl. A tak všechno snažení a všechno obchodní riskování skončí na nedostatku důkazů. No – vždyť vy sám jste právník a víte nejlépe, jak to u soudu chodí.“

„Dost přesně,“ potvrdil Mason, „ale stále nechápu, co chcete ode mne. Nejsem momentálně v situaci, kdy bych vás mohl ve vašem důlním sporu zastupovat.“

„To chápu. Na to my také právníka máme.“

„Tak co tedy zbývá mně?“

„Podívejte, Masone,“ začal Allred, „vy jste právním zástupcem mé ženy. Můžete se ohrazovat, jak chcete, já to vím. A chci jenom jedno: abyste se s ní spojil.“

„A co myslíte, že bych měl udělat, kdybych se s ní spojil?“

„Vy se s ní spojit můžete, tolik důvěry ve vás mám. Chci, abyste jí sdělil, že si přeji, aby se konečně vzchopila a chovala se přiměřeně ke svému věku. Řekněte jí, aby odjela do Rena a nechala se rozvést. A chci, abyste se jejím prostřednictvím spojil s Fleetwoodem a řekl mu, aby se vrátil a choval se jako zodpovědný člověk. Jestliže ho Lola chce a on ji, mohou se mít. I s ním budu hrát na rovinu. Nemyslím si ostatně, že všechno byla jenom jeho vina. Já musím vyhrát ten soudní proces. A proto musím mít Boba Fleetwooda tady, abych ho mohl nechat předvolat jako svědka. Je to jasné?“

„Vskutku se to zdá být zcela jasné.“

Allred se zvedl z křesla.

„To je vše, co jsem vám přišel říct.“

„Teď předpokládejme, že bych nebyl právním zástupcem vaší manželky.“

„Jenomže vy jste.“

„Ale předpokládejme, že nejsem.“

„O.K. Nevím, jaký by v tom měl být rozdíl. Ať tak, nebo onak. Řekl jsem vám všechno, co jsem vám musel říct. Teď jen doufám, že se v nejbližší době spojím nějakým způsobem s Lolou. Vy znáte mou situaci a jistě také víte, co a jak můžete pro mě udělat.“

„Obávám se,“ namítl Mason, „že s tím moc udělat nemohu.“

„V každém případě můžete předat moji nabídku svému klientovi. Bude jen k jejímu prospěchu, když se tak stane. Čím dřív, tím lip. A já jsem si jist, že to uděláte. Dobrý den, pane Masone.“

Allred vykročil ke dveřím, kterými sem vešel, ale téměř zároveň zaznamenal vstupní dveře do chodby, změnil směr, rázně

je otevřel a bez ohlédnutí vyšel.

Mason s Dellou Streetovou na sebe pohlédli.

„O.K.“ poznamenala Della. „To celou situaci vysvětluje. Paní Allredová si přeje, abyste ji zastupoval. Zřejmě vám napsala dopis s instrukcemi, co pro ni máte udělat, a potom… a potom…“ Dellin hlas slábl, až se zcela vytratil.

„A potom…?“ dožadoval se Mason.

„Možná se rozhodla počkat a ozvat se později,“ dokončila Della nejistě.

„Budete si muset vymyslet něco lepšího,“ ušklíbl se Mason.

KAPITOLA III

Deset minut poté, co odešel Allred, vstoupila po špičkách do Masonovy kanceláře jeho druhá sekretářka a pravila s posvátnou hrůzou v hlase: „Jemine, pane Masone, vedle čeká prezident banky.“

„Kdo?“ užasl Mason.

„Pan Mervin Canby, prezident Farmers, Merchants & Mechanics Bank. Přišel vás navštívit v nějaké úplně důvěrné záležitosti.“

„O.K. Pošlete ho dovnitř.“

„Teď hned?“

„Teď hned!“

„Ano, pane Masone. Já – ano – myslela jsem, že bude lepší, když vám to takhle oznámím, než abych telefonovala.“

„To je v pořádku, Gertie. Pusťte ho dovnitř.“

Mason s Dellou Streetovou si vyměnili za zády Gertie rychlý pohled. Vzápětí vstoupil Mervin Canby. Celým svým zjevem doslova mrazil; šedivé vlasy, šedé obočí, šedý knír, šedé oči. Jedním úsměvem obdařil Dellu Streetovou, druhým Masona. Ale nebylo v těch úsměvech pranic vřelého. Bylo na něm jasně vidět, že přišel v záležitosti povýtce obchodní. „Posaďte se,“ uvítal ho Mason. Canby se usadil do křesla.

„Přejdu přímo k věci, pane Masone. Jsem silně zaneprázdněný člověk a vím, že ani vy nemáte času nazbyt.“ Mason přikývl.

„Uložil jste si u nás dva šeky, pane Masone,“ pokračoval Mervin Canby. „Jeden z nich byl na naši banku, ve váš prospěch, v částce 2 500 dolarů. Podepsán byl Lolou Faxonovou Allredovou.“ Mason mlčel i nadále a čekal, až bude bankéř pokračovat. „Druhý šek,“ uváděl dále Canby, „byl vypsán na První Národní Banku v

Las Olitas. I ten zněl ve váš prospěch a i ten byl na částku 2 500 dolarů.“ Mason stále vyčkával.

„Když jste ukládal oba šeky, žádal jste pokladníka, aby je pečlivě přezkoumal.“

„To udělala slečna Della Streetová,“ potvrdil Mason. „Mohu se zeptat, pane Masone, zda to udělala na váš příkaz?“

„Ano. Bylo to na můj příkaz.“

„Proč?“

„Chtěl jsem se ujistit, že jsou oba šeky v pořádku.“

„To je trochu neobvyklá praxe a naši zákazníci si tak zpravidla nepočínají.“

„To je možné.“

„Měl jste nějaký důvod nevěřit, že jsou šeky v pořádku?“

„Na to mohu jen obtížně odpovědět. Co kdybyste vy mně nejdřív řekl, proč jste za mnou přišel?“

Canbyho to neuvedlo nijak do rozpaků.

„Pokladník se nad vaší žádostí zamyslel, a když slečna Streetová odešla, seznámil mě s celou transakcí. Oba šeky jsem prohlédl a potom jsem si vyžádal dobrozdání našeho grafologa.“

„Není tohle poněkud neobvyklé?“

„Na jednom z šeků jsem našel něco, co mě zarazilo,“ oznámil Canby. „Proto jsem chtěl, aby se k tomu vyjádřil profesionální odborník. Samozřejmě, jeho expertiza je v tuto chvíli víceméně nezávazná – alespoň pokud se týká jednoho šeku. U toho druhého je situace zcela rozdílná.“

„Jak rozdílná?“

„Šek, znějící na naši banku, je zcela určitě podepsán Lolou Faxonovou Allredovou. Naopak šek na První Národní v Las Olitas je pravděpodobně padělaný.“

„K čertu!“ vyhrkl Mason. „Je tedy padělán?“

„Zcela správně. Padělání může být snadno prokázáno.“

„Jak?“

„Pomocí mikroskopu. Někdo obtáhl podpis na šeku přes kopírovací papír. Je to jedna z nejstarších známých forem padělání, mimochodem dost snadno prokazatelná. Vezmete nějakou listinu s pravým podpisem člověka, jehož jméno chcete padělat, vložíte pod ní arch kopírovacího papíru a pod něj pak tiskopis, na který má být podpis přenesen. Potom přejedete tahy písma lehce jemným rydlem. Jenom tak, aby zanechaly sotva znatelný obtisk na tiskopisu pod kopírovacím papírem.“

„A co potom?“ byl zvědavý Mason.

„Potom vezmete pero, obvykle s hodně tmavým inkoustem, buď nějakým indickým, nebo dokonce černým rýsovacím.“

„Pokračujte!“

„Pak obtahujete smyčku za smyčkou, oblouček za obloučkem, linku za linkou. Docela přátelsky řečeno, pane Masone, vyjde z toho padělek, který pouhým okem jen těžko rozeznáte. A když je udělán zkušeným grafikem, může ho odhalit opravdu jenom odborník. Hodně záleží na věku a mentalitě a také emocích padělatele, protože musí perem táhnout mnohem pomaleji než při skutečném podpisu. Když je příliš nervózní nebo už starší, existuje větší pravděpodobnost mikroskopických nepravidelností, zaviněných chvěním ruky. Ale jestliže máte pevnou ruku a nejste nijak psychicky rozrušen, můžete vyrobit zcela přesvědčivý padělek.“

Mason pouze přikývl.

„V tomto případě byl šek padělán,“ pokračoval Canby bez vyzvání, „buď někým, kdo již minul střední věk, anebo někým, kdo byl nějakým způsobem vzrušen. Kupříkladu tím, že padělá podpis. Zatímco pouhým okem nevidíte nic, mikroskop vám odhalí každý záchvěv ruky, každý roztřesený detail.“

„Opravdu?“ podivil se Mason.

„Proto jsem tedy přišel,“ vysvětloval Canby. „Chtěl jsem se s vámi setkat a zjistit, co o tom šeku víte.“

„Proč se nespojíte s paní Allredovou?“

„Snažil jsem se o to, ale zdá se, že momentálně není k zastižení.“

„Víte, kde je?“

„Zřejmě odjela s přáteli na nějaký výlet. Její manžel, alespoň jsem měl ten dojem, nebere její nepřítomnost příliš vážně. Řekl mi, že nemá nejmenší tušení, kde bych ji mohl zastihnout, a on sám že se to dozví, až se mu sama odněkud ozve. Prý odjela s nějakými přáteli, kteří se zajímají o fotografování a jen tak volně se potulují krajem.“

„Nezdá se tedy, že by byl kolem její nepřítomnosti nějaký rozruch,“ konstatoval Mason.

Canby se na něj ostře podíval.

„Víte snad o nějakém důvodu, proč by to tak nemělo být?“

„Canby,“ rozčilil se Mason, „takovéhle finty na mně nezkoušejte. Ptám se vás proto, abych vám pomohl. Jestliže k tomu přistupujete takhle, tak si prostě nad celou záležitostí myji ruce.“

„Ovšem, vy jste deponoval ten šek,“ poukázal věcně Canby.

„Samozřejmě, deponoval,“ připustil Mason, „a ještě vám řeknu, jak jsem ho dostal. Obdržel jsem ho v obálce a doručila mi ho pošta. A to je vše, co vám o něm řeknu.“

„To ovšem staví banku do velice delikátní situace,“ odvětil Canby smířlivě. „Existuje ještě stále možnost, že i ten druhý šek je padělek.“

„Domníval jsem se, že váš expert prohlásil podpis za pravý.“

„Pro nedostatek času udělal jen předběžnou expertizu, ve které připustil, že všechno nasvědčuje tomu, že podpis je pravý. Jinými slovy, nenalezl žádné definitivní důkazy, že by byl padělán.“

„Dobrá, připustil Mason, a o co vy se tady teď vlastně snažíte? Přišel jste mi oznámit, že mi šek neproplatíte?“

„Ne, ne. To vůbec ne.“

„Tak co tedy?“

„Myslil jsem si,“ začal váhavě Canby, „že byste o tom měl vědět a jaksi se sám vyvarovat… tedy chtěl jsem vám doporučit, abyste si šek nenechával vyplatit do té doby, než budete mít jistotu, že není padělán.“

„Ale já ji mám,“ ujistil ho Mason. „Váš pokladník ubezpečil Dellu Streetovou, že je v pořádku. A váš grafolog tvrdí totéž.“

„Ale šek, který byl deponován současně s tímhle šekem, je docela určitě důmyslný padělek.“

„No a co dál?“

„To pochopitelně činí z šeku znějícího na naši banku cenný papír hodný pečlivého přezkoumání.“

„K čertu,“ vyjel na něj Mason, „tak ho nechte pečlivě přezkoumat. To je jenom to, co jsem vám hned na začátku doporučil.“

„Jenomže já bych rád věděl něco víc o okolnostech, za kterých jste oba šeky obdržel, pane Masone. A doufám, že se mnou budete souhlasit, že za těchto okolností by bylo lépe šek zadržet až do doby, než se skontaktujeme s paní Allredovou.“

„Není ten šek v pořádku?“

„Já nevím.“

„Což tedy informovat policii?“ navrhl Mason.

„To by se mohlo ovšem nakonec ukázat jako velice trapná záležitost,“ přiznával Canby, „ustupující od požadavku neproplácet zatím šek jen s těžkým srdcem. – Ta rodina je velmi majetná, pane Masone.“

„Vy přece máte svého právníka. Já vám radit nemohu. Proč se nezeptáte jeho? Obdrželi jste šek, který je možná padělaný. A jestliže je padělaný, tak máte přirozeně zájem na zadržení pachatele.“

„Ovšem, ovšem, Canby byl stále nejistější, – náš grafolog nebyl zatím schopen s určitostí se vyjádřit k jeho pravosti či

nepravosti. Může mu zabrat i několik dnů, než dojde k definitivnímu rozhodnutí. Dokonce i potom by mohly nastat určité komplikace. Obecně vzato, pane Masone, za proplacení šeku je zodpovědná banka.“

Mason se na něj zašklebil.

„Musíte mi prominout, Canby, ale to je výlučně vaše starost.“

„Ale ten šek, ten, který je padělaný…“

„To tedy je,“ připustil cynicky Mason.

„Ten nemůžeme postoupit k proplacení.“

„Váš problém, Canby.“

Gertie se náhle objevila ve dveřích s telegramem v ruce. Mason pokynul Delle Streetové.

„Podívejte se, co nám kdo chce.“

Della rozevřela tiskopis, rychle ho přelétla a trochu vyděšeně se podívala na Masona. Potom sklouzla očima na Canbyho.

„Jen se nebojte,“ pokynul jí Mason, „a přečtěte nám ho.“

Della Streetová mu podala telegram.

Mason ho rychle přehlédl, zamumlal, a potom ho nahlas přečetl:

ZASLALA JSEM VAM SEK NA 2 500 DOLARU PRO PRIPAD ZE BY MA DCERA PATRICIA POTREBOVALA POMOC ALE NA NIC SE JI NEPTEJTE
LOLA FAXONOVA ALLREDOVA

„Telegram,“ nahlédl Mason na jeho záhlaví, „byl odeslán ze Springfieldu.“

Podal tiskopis bankéři.

Canby si ho prohlédl a poznamenal: „Nechápu, proč byl odeslán jako day letter. To na vás chtěla ušetřit?“

„Asi ta pomoc Patricii není tak akutní.“

„V každém případě se paní Allredová zmiňuje o dvou a půl tisícové záloze, ale vy jste přece dostal na tuto částku dva šeky.“

„Zcela, správně,“ potvrdil Mason. „Jeden z nich je zřejmě padělek.“

„Ano, ano. To je už zřejmé.“

„Zatímco druhý je pravý. Paní Allredová na mně chce, abych něco udělal pro její dceru. Jestliže pozdržíte proplacení tohoto šeku, je to na vaši zodpovědnost.“

„O.K.“ potvrdil Canby. „Tenhle telegram bylo vše, co naše banka potřebovala. Nechám na váš účet připsat částku 2 500 dolarů.“

„V pořádku,“ vzal tuto skutečnost Mason na vědomí docela lhostejně. „Předpokládám, že stav účtu paní Alfredové u vaší banky to dovoluje.“

Bankéř se zasmál.

„Její účet by dovolil vyplatit mnohem větší částku.“

„Zřejmě nečinně ležící peníze.“

„Myslím, že má ráda ve svých finančních záležitostech pořádek.“

„Víte něco o tom účtu v Las Olitas?“

„Vůbec nic.“

„Tak vám děkuji za návštěvu,“ řekl Mason trochu neočekávaně a vstal.

Canby si uvědomil, že jejich rozhovor končí, a vstal rovněž. Potřásl advokátovi rukou a vzdálil se, už zase klidný, zachmuřený, zřejmě ne příliš spokojený s výsledkem své návštěvy.

Sotva za ním zapadly dveře, obrátil se Mason k Delle Streetové.

„To by byl ten správný bankéř pro vás, Dello. Jeho grafolog na tom prvním šeku nenalezl žádnou závadu ani nic podezřelého, ale přesto ho nechtěl nechat proplatit. Potom přijde telegram s podpisem napsaným na psacím stroji, ale je na zaručeně pravém

žlutém papíře Western Union, a pan bankovní prezident se může samou ochotou přetrhnout.“

„Kdokoliv může poslat jakýkoliv telegram a podepsat ho jménem, jaké se mu líbí, a bankéři to spolknou bez námitek. Nejideálnější způsob, jak se jim vloudit do přízně, je použít nějaké razítko.“

„Seběhněte do detektivní kanceláře Paula Drakea a pokuste se přimět Paula, aby sem přišel. Rád bych věděl, kdo doopravdy tenhle telegram odeslal.“

KAPITOLA IV

Paul Drake zaujal svoji oblíbenou pozici v křesle pro hosty. Obě nohy přehodil přes jedno opěradlo pro ruce a o druhé se opřel.

Paul Drake se dovedl chovat vytříbeně a zase naopak, jak to právě situace vyžadovala. Bylo ho těžko popsat, ale většinou se tvářil žalostně. Rozhodně na něm nebylo pranic romantického, co by vás snad opravňovalo k poznání, že řídí detektivní kancelář. Na svoji profesi nahlížel s pesimistickou netečností, s klidným odevzdáním, ale byl spolehlivý a zodpovědný.

„Paule, víš něco o Bertrandu C. Allredovi?“ zeptal se Mason.

„Moc ne. Velký zvíře v důlním obchodu. Počkej, teď si vzpomínám, nedávno jsem o něm něco četl. Je zapleten do nějakýho podvodu. Projednává to soud.“

„Jeho manželku mu utekla,“ informoval ho Mason.

„O.K. Kde se do toho mám zařadit já?“

Mason podal Drakeovi telegram s žádostí Loly Faxonové Allredové.

„Potřebuji mluvit s paní Allredovou. Tenhle telegram byl odeslán dnes ráno ze Springfieldu. Chci, abys ji našel.“

„Víš, jak vypadá?“

Mason potřásl hlavou.

„Ani v nejmenším, všechno je na tobě. Budeš muset pracovat rychle. Má dceru, Patricii Faxonovou, tu, jak se o ní zmiňuje v telegramu. Pravděpodobně je paní Allredová na útěku s jakýmsi Robertem Fleetwoodem. Ale to je přísně důvěrné. Rodina nechce, aby se to dostalo na veřejnost.“

„Kdy odešla?“

„Odhadem v sobotu večer. Poslala mi šek v hodnotě 2 500 dolarů. Na místní banku. Tenhle šek byl odeslán v sobotu večer a

zdá se, že ho skutečně podepsala ona. Dnes ráno jsem dostal další šek, tentokrát na První Národní v Las Olitas. Také na 2 500 dolarů. Podpis rovněž vyhlíží, jako by byl její.“

„V telegramu,“ zamával tiskopisem Paul, „se zmiňuje jen o jednom.“

„Správně. Zní na 2 500 dolarů a baňkaje ochotna připustit, že je pravý.“

„A ten druhej?“

„Expert z oboru grafologie o něm prohlašuje, že je padělaný. Podpis byl sejmut přes kopírovací papír a pak obtažen.“

„A ostatní, co na těch šecích je?“

„Vyplněno na stroji,“ odpověděl Mason. „Pokud toho se týká, jsou vyplněny naprosto stejně a také na stejném psacím stroji. A obálky rovněž tak.“.

„O.K.“ poznamenal automaticky Paul a natáhl ruku. „Ukaž!“

Mason mu podal obě obálky, ve kterých šeky obdržel.

„A šeky?“

„Jeden jsem zinkasoval,“ ušklíbl se Mason, „druhý banka zatím zadržela. Pravděpodobně tam teď uvažují, že ho předají policii.“

„A po těchhle obálkách se neptali?“

„Ještě ne. Ale možná se budou ptát později. Nech je ofotografovat a udělat takové zvětšeniny, abychom mohli zkontrolovat jednotlivá písmena a porovnat je. A sežeň odborníka, aby nám určil značku a model psacího stroje, na kterém byly napsány.“

„Všechno?“

„Všechno, co o tom zatím vím. Možná přijdeš v průběhu pátrání na něco dalšího.“

Paul Drake se vysoukal z křesla.

„Co s tou Patricií? Může jí říct o telegramu?“

„Nevěděl bych, proč bys nemohl.“

„Mám říct, že jsem od tebe?“

Mason se na chvíli zamyslel.

„Na začátek se představ jako novinář. Uvidíme, jakou historku si připravila pro veřejnost. Až potom jí řekni, kdo vlastně jsi a že pracuješ pro mne. Uvidíme, jak to změní její názor na věc.“

„Ještě něco?“

„Přece ti nemusím narýsovat diagram,“ usmál se Mason. „Policejní archívy jsou plné případů zámožných manželek, které náhle zmizely, a jejich manželů, kteří si vymýšlejí jednu báchorku za druhou. Všechny se vejdou do jednoho vzorce.“

„Máš na mysli takovýho manžela, kterej veme starou přes hlavu, šoupne tělo do sklepa, zaleje trochou cemenetu a pak vykládá sousedům, že odjela na návštěvu tetičky Mary?“

„Tak nějak.“

„Jenže v tomhle případě je tady ještě ten Fleetwood.“

„Možná že mají velký sklep.“

„A nikoho do něj nechtěj nechat nahlídnout, co?“

„Právě tak.“

„Může se Patricie dozvědět, proč hledáš její mamá?“

„Ne. Nech mluvit ji. Ať se ukáže.“

„O.K.“ souhlasil Drake. „Dokdy to všechno chceš vědět?“

Perry Mason se na něj mlčky podíval.

„No jo,“ povzdychl si Paul. „To je s tebou vždycky tak.“

A bez pozdravu, s obličejem sešklebeným do truchlivé grimasy vyšel na chodbu.

„Hlídejte pevnost, Dello,“ obrátil se Mason ke své sekretářce. „Já si udělám výlet do Las Olitas. Když budu mít jen trochu štěstí, zastihnu prezidenta další banky ještě dřív, než odejde na oběd.“

KAPITOLA V

Las Olitas leželo přilepené k úpatí sadem zarostlých kopců a lenivě a také spokojeně se protahovalo. Pozůstávalo převážně z domků farmářů, kterým krajina kolem přinášela slušné živobytí. Také tu stálo pár domů boháčů, kteří dali přednost tomuto poklidnému kraji před ruchem měst. Položeno tisíc stop nad úrodnou planinou s rozeklaným cimbuřím hor za sebou blaženě se vystavovalo sluneční lázni. Odtud se dívalo přes modravý závoj smogu, visící v dálce nad městem, a těšilo se z přízně bezmračného dne.

Na hlavní třídu Las Olitas bylo z Masonovy kanceláře přesně čtyřicet minut jízdy automobilem. Mason zastavil a chvíli se díval na průzračnou modř oblohy nad sebou a potom zaparkoval a pěšky se vydal k budově První Národní banky.

Zdálo se, jako by i ta budova odrážela temperament společnosti kolem. Velká, prostorná, čistá, navržená zkušeným architektem, byla cele prostoupena atmosférou klidu a bezpečí.

Mason přebíhal očima po řadě otevřených kanceláří za mramorovou přepážkou, oddělující halu od úředníků, až nalezl mosaznou tabulku s nápisem C.E. PAWLING, PREZIDENT. S potěšením zaznamenal, že pan Pawling je právě teď volný. Opřel se o přepážku a prohlížel si prezidenta banky. Muže kolem šedesátky, v drahém obleku, šitém zřejmě na míru a ještě u drahého krejčího. Oblek, který byl v souladu s touto reprezentativní budovou, s jejím úspěšným prezidentem, s celým krajem.

Na prezidentovi bylo vidět, že dosáhl vynikajícího postavení. Už jeho oči o tom každého neomylně informovaly. S úsměvem přehlížely svěřenou instituci a zároveň bystře odhadovaly každého

příchozího.

Když se Mason za přepážkou uklonil, okamžitě vstal a přistoupil k němu.

„Jmenuji se Mason…“

Pawling mu nabídl ruku.

„a… jsem právní zástupce.“

„Ano, pane… Nejste snad Perry Mason?“

„Jsem.“

„To je mi vskutku velkým potěšením. Pojďte prosím dál. Hodně jsem o vás četl. Máte v úmyslu si u nás otevřít účet, pane Masone?“

„Nikoliv,“ odmítl Mason, procházeje mahagonovou branou, kterou mu prezident otevřel, do oddělení kanceláří. „Přišel jsem vás navštívit kvůli záležitosti, která mě, abych vám řekl pravdu, trochu vyvedla z míry. Týká se jedné z vašich klientek.“

„Opravdu, pane Masone? Posaďte se prosím a řekněte mi, co vás na ní zneklidňuje.“

„Dnes ráno jsem obdržel šek znějící na vaši banku. Měl hodnotu 2 500 dolarů.“

„Ano, pane Masone.“

Jeho korektní tón prozrazoval, že dvou a půl tisícové zálohy na honorář právnímu zástupci jsou jeho klienty běžně vypláceny jako částky, nad kterými se není třeba nijak pozastavovat.

„Uložil jsem ho u své vlastní banky ve městě. U Farmers, Merchants & Mechanics.“

Pawling zdvořile přikývl.

„Možná jste o tom již informován?“

Pawling stejně zdvořile zavrtěl hlavou a dodal: „Musím o tom vědět víc podrobností.“

„Osoba, která ten šek podepsala,“ pokračoval Mason, „byla Lola Faxonová Allredová. Má otevřen účet ještě u téže banky jako já. Při zkoumání pravosti podpisu bankovní expert pojal podezření,

že je padělán.“

„Vskutku?“

„Pokládám za pravděpodobné, že jste o tom byl již informován.“

„A proč jste za mnou přišel vy, pane Masone?“

„Obdržel jsem od Loly Faxonové Allredové ještě jeden šek. Na stejnou částku.“

Pawling seděl ve svém křesle bez hnutí a pozorně naslouchal. Jako by měl obavu, aby mu nějaké Masonovo slovo neuniklo.

„Ten druhý šek je nade vší pochybnost pravý. Byl mi zaslán jako záloha právnímu zástupci pro zastupování paní Allredové v jistých záležitostech, které se jí úzce dotýkají. Já jsem pak jednak adresát padělaného šeku, dále pak osobou, které byla zaslána záloha na honorář platným šekem a konečně jsem možným právním zástupcem paní Allredové.“

„Ano,“ přikývl neutrálně Pawling.

„Moje klientka ovšem není momentálně nikde k dosažení.“

„Vskutku,“ souhlasil stejně opatrně.

„A tak mě napadá,“ pokračoval Mason, „že šek na vaši banku není možná jediným padělkem, který byl vystaven. Předpokládám, že paní Allredová obvykle vyplňuje šeky psacím strojem, ne?“

„Jsem přesvědčen, že ano.“

„A potom je podepisuje?“

Pawling přikývl.

„Z nejrůznějších narážek pak usuzuji, že její konto u vás není příliš vysoké. Pochopitelně, jestliže nějaká banka proplatí padělaný šek, nese za to odpovědnost. Ale já jsem si jist, že moje klientka by si přála okamžitě zamezit dalším padělkům.“

Pawling beze slova stiskl tlačítko na stole.

Ve dveřích se objevila jeho sekretářka.

„Přineste mi prosím výpis z konta Loly Faxonové Allredové. A přiložte k němu všechny šeky, které byly dnes na konto

převedeny.“

Mason vyčkal, až sekretářka zmizí, a potom řekl: „Mám pravdu o kontě paní Allredové? Když předpokládám, že není příliš aktivní?“

„Já se domnívám, že paní Allredová má ráda po ruce větší částky v hotovosti. Má ráda své finanční záležitosti v rovnováze. Jako její právní zástupce nebudete jistě požadovat informace, které vám v jejím zájmu nemohu dát.“

„Docela jistě žádný takový požadavek nevznesu.“

Pawling souhlasně přikývl.

Sekretářka se vrátila s výpisem, s proplaceným šekem a s nějakým dopisem.

„Pokladník vás chtěl na dopis upozornit včera večer. Myslil si, že byste o něm měl vědět, ačkoliv po formální stránce je docela v pořádku. Jistě si povšimnete, že dopis je adresován jemu.“

Pawling převzal dopis a proplacený šek a oba držel tak, aby Mason nemohl vidět text. Pečlivě si oba papíry prohlížel a potom se zamyslel a bubnoval konečky prstů o desku stolu. Nakonec vzhlédl k sekretářce a pokynul jí hlavou.

„To je vše.“

Dívka opustila místnost.

Pawling se obrátil k Masonovi, ale jeho oči se už neusmívaly. Dívaly se tvrdě a pronikavě a bylo vidět, že za nimi mozek pana Pawlinga usilovně přemýšlí.

„Měl jste nějaký důvod, pane Masone, abyste mě s touto záležitostí seznámil?“

„Zajisté.“

„Mohu se zeptat jaký?“

„Moje klientka si mě najala, abych zahájil určitou činnost v jejím zájmu. Proto mi také poslala zálohu. Hned potom se stala nezvěstnou. Okolnosti provázející její zmizení nejsou zcela běžné. Nasvědčují podezření, že někdo o jejím zamýšleném odjezdu věděl

a využil ho k zahájení výběrů z jejího konta.“

„Ten padělek byl podle vašeho názoru zdařilý?“

„Myslím, že ano. I mou bankou byl odhalen až poté, co jsem požádal příslušného úředníka, aby mu věnoval největší pozornost.“

„Jinými slovy, měl jste důvody k domněnce, že je šek falešný?“

„Měl jsem přinejmenším důvod k domněnce, že by prozkoumání šeku mohlo být v zájmu mé klientky.“

„Ovšem, jestli tomu dobře rozumím, pane Masone, tento šek vám byl údajně vystaven jako záloha pro právní zastupování paní Allredové.“

„Zatím účelem byl vystaven ten druhý šek.“

„Ale proč by někdo padělal jakýkoliv šek ve váš prospěch, pane Masone?“

Pan Mason se zasmál.

„To je právě to, čemu bych rád přišel na kloub.“

Pawling se ještě jednou vrátil k dopisu i k šeku, které nepouštěl z ruky, chvíli je zamyšleně prohlížel a pak je náhle oba podal Masonovi.

Dopis byl adresován pokladníkovi První Národní Banky v Las Olitas. Kromě podpisu byl celý text napsán strojem. Mason četl:

> Ten dopis vám doručí Maurina Milfordová. Její vlastnoruční podpis je těsně nad mým, na levém okraji tohoto dopisu.
> Zároveň Maurině Milfordové předkládám šek na 5 000 dolarů a přeji si, aby jí byl proplacen okamžitě po předložení, aniž by na ní byla vyžadována jakákoliv jiná identifikace než tenhle dopis.
> Povšimněte si prosím, že šek předložený slečnou Milfordovou je jí podepsán na rubu a pod její podpis že jsem se znovu podepsala i já, abych tak zaručila jeho pravost.

Tento dopis přikládám k šeku, aby nebylo pochybností o totožnosti slečny Milfordové. Prosím zajistěte, aby byl tento šek okamžitě proplacen. S veškerou úctou
LOLA FAXONOVÁ ALLREDOVÁ

V levém rohu byl podpis Mauriny Milfordové spolu s podpisem Loly Faxonové Allredové. Šek na 5 000 dolarů byl rovněž podepsán Lolou Faxonovou Allredovou a na rubu Maurinou Milfordovou a pod tím byly oba podpisy ještě jednou.

„Co o tom soudíte?“ zeptal se Pawling.

Mason věnoval dopisu velkou pozornost.

„Máte tady lupu?“ zeptal se konečně.

„Ale je velmi silná,“ otevřel Pawling zásuvku stolu.

Mason ji uchopil a studoval podpisy.

„Já sice nejsem žádný školený grafolog, ale přesto soudím, že tyhle podpisy jsou pravé.“

Pawling souhlasně pokývl hlavou.

„Skutečnost, že paní Allredová vynaložila takové úsilí, aby zajistila proplacení šeku Maurině Milfordové bez jakékoliv další identifikace, svědčí o tom, že je to zcela evidentně cizinka.“

Bankéř projevil souhlas opětovným přikývnutím.

„Zajímavé je, že dopis i šek jsou datovány minulou sobotu a předloženy vaší bance k proplacení teprve dnes dopoledne. A přesto byly zřejmě vystaveny ve spěchu. Podívejte,“ obrátil Mason dopis na stranu, kam banka otiskla své razítko. „Byl doručen pět minut po desáté hodině. Možná byste mohl zjistit, jestli pokladník Maurině Milfordovou nezná.“

Pawling užuž chtěl stisknout tlačítko, ale pak si to náhle rozmyslel, uchopil dopis i šek a omluvil se: „Promiňte na okamžik, pane Masone.“

Vyšel z kanceláře a beze spěchu kráčel chodbou k okénku pokladníka.

Vrátil se s kouskem popsaného papíru.

„Podle popisu našeho pokladníka,“ začal, „je Maurině Milfordová zřejmě poněkud nápadná mladá žena, tak kolem dvaceti let, výrazná bruneta s tmavýma očima a dlouhými řasami. Na sobě měla šmolkově modrý kostým a tmavomodré glazé rukavice. Nesla modrou koženou glazé kabelku, takzvané psaníčko, a na hlavě měla výstřední klobouk s červenou stuhou, posazený výrazně k levé straně. Když předkládala šek, sundala si rukavice. Pokladník si pro jistotu nechal rub šeku ještě jednou podepsat a potom jí peníze vyplatil ve stodolarových bankovkách. Pamatuje si, že měla velmi pěknou postavu. Spíš sportovní, s útlým pasem. Zdála se mu být v dokonalé duševní pohodě. Chovala se prý naprosto nenucené, perfektně ovládala sebe, i celou situaci. S úsměvem odrazila všechny otázky, co bude s tolika penězi dělat. Do toho samozřejmě pokladníkovi nic nebylo a počínal si velice taktně. Jenom se jí dotázal, nepřeje-li si u nás založit konto nebo si najmout byt, v jakých bankovkách si přeje celou částku vyplatit, a tak podobně.

Jedinou nápadnou věcí, které si všiml, byl její příliš silný make-up a neobvykle nalíčené rty. Barva rtěnky byla velice ostrá, až téměř křiklavá, a přirozený tvar úst byl násilně přetažený a zesílený. Jakmile obdržela peníze, uložila je do kabelky a odešla.

A to je, pane Masone, asi tak vše, co o této finanční transakci víme. Samozřejmě že okamžitě nechám přezkoumat všechny podpisy, ale, pokrčil rameny, – všechny se zdají být pravé.“

Odmlčel se a podíval se tázavě na Masona. Ten místo odpovědi vstal z křesla.

„Zavoláte mi prosím v případě, že by se kolem této výplaty vyskytl nějaký otazník?“

Pawling přikývl a Mason pokračoval.

„Předpokládám, že nejdřív přezkoušíte všeobecně text a potom přikročíte k detailním zkouškám. Rád bych byl o výsledcích

informován.“

„Takovou základní zdvořilost máte jistě právo na nás požadovat,“ uklonil se Pawling.

Mason obracel dopis zamyšleně v prstech a trochu nepřítomně uvažoval: „Nejsem si tak docela jistý, že tohle byl jediný výběr z konta paní Allredové.“

„Je to jediný výběr, který jsme uskutečnili během, – nu, během nějakého času, pane Masone.“

Advokát náhle nečekaně naklonil dopis tak, aby na něj světlo dopadlo pod šikmým úhlem. Potom sklouzl konečky prstů po podpisu Loly Faxonové Allredové.

„Přišel jste na něco?“ podivil se bankéř.

„Řekl bych,“ odpověděl Mason spokojeně, „že nyní můžeme sečíst dvě a dvě dohromady. Všimněte si tohoto jemného zářezu podél tahů jejího podpisu. Zcela určitě je tohle ten podpis, podle kterého byl zhotoven padělaný šek.“

„Můj Bože,“ vydechl užasle Pawling.

Mason ho pozorně sledoval.

„Záležitost v hodnotě dvou tisíc pěti set dolarů.“

„Které naštěstí banka neproplatila,“ dodal bankéř.

„To ovšem nic nemění na skutečnosti, že je to vážné provinění.“

„Ne. Jsem přesvědčen, že ne.“

„Teď by se s tím mělo ovšem něco udělat.“

„Jako kupříkladu co, advokáte?“

„Zjistit, zda nejsou v oběhu další padělané šeky.“

„Samozřejmě. To je běžná praxe. Trochu legrační na celé věci je jenom to, že k najmutí právního poradce byl použit padělaný šek a první počin toho právního poradce je žádost o zjištění, zda je konto uchráněno od dalších padělků. Člověk by si mohl téměř myslit, že…“

„Jen pokračujte,“ pobídl ho Mason.

„Že to bylo předem naplánováno,“ dokončil Pawling.

„Nesmysl,“ vyjel Mason.

„Ne, ne. Ovšemže ne. Já jsem pouze řekl, že by si to mohl člověk myslit.“

„Děkuji,“ odpověděl Mason, „za to, že jste přestal myslet.“ A vyšel ven.

Když podával svůj parkovací lístek hlídači, zeptal se nedbale: „Byl jste ve službě v deset hodin?“

Hlídač opatrně přikývl. „Nějaké problémy s vozem?“

„Žádné,“ odpověděl Mason, „jen bych potřeboval získat nějaké informace. O někom, kdo tu zaparkoval jen na pár minut.“

Muž se s úlevou zasmál.

„Koukej, brácho, abysme tohle parkoviště udrželi v chodu, musíme obsloužit během dne stovky automobilů a…“

„Té řidičky byste si všiml,“ přerušil ho Mason. „Mladá, bezvadná figura, těsně padnoucí modrý kostým, modré glazé rukavice, koketní klobouček s červenou stuhou, posazený na stranu, dlouhé tmavé řasy…“

„Něco takového bych nepřehlíd,“ odpověděl hlídař nadšeně, „jenom vás o ní slyším mluvit a už slintám. Co je s ní?“

„Pokud jste si jí nevšiml, tak nic.“

„Tak ta tady neparkovala. Kdy jste říkal, že to bylo? Dnes dopoledne?“

„Téměř přesně v deset hodin.“

„Tak to ne. V deset tu příliš napilno nemáme. Ulice se začnou zaplňovat až pozdějc.“

Mason mu poděkoval, zaplatil a vyjel na parkoviště naproti bance.

„Byl jste ve službě v deset dopoledne?“ zeptal se hlídače.

Muž zaváhal.

„Pokud ano, tak to pro vás znamená pět dolarů.“

„To je něco jinýho. Za co?“

„Pokouším se najít asi tak dvacetiletou dívku v modrém kostýmu, pěkná postava, bruneta, modrá kožená kabelka, modré rukavice, klobouk posazený k jedné straně…“

„Co o ní chcete vědět?“

„Pamatujete si na ni?“

„Myslím, že jo. A co těch pět babek?“

„Malou informaci o značce a modelu vozu, který řídila.“

„Tak mi těch pět babek dejte, šéfe,“ zašklebil se.

Mason mu podal pětidolarovou bankovku.

„Chrysler se sklápěcí střechou z půjčovny ve městě. Jméno tý půjčovny neznám, ale to se doptáte. Na tu holku si pamatuju, bylo to pěkný číslo. Byl jsem k ní speciálně zdvořilej, od takovejch totiž sem tam něco kápne.“

„Co káplo od téhle?“

„Úsměv.“

„Víc nic?“

„Byl pěknej.“

„Nepokusil jste se o ní něco zjistit, abyste…“

„Ani nápad. Ta na takovou nevypadala.“

„To je vše?“

„Jo.“

„Tak si s těma pěti babkama zahrajte. Třeba budete mít štěstí.“

„Možná jo. Děkuju.“

Mason nejdřív zavolal Drakeovi do kanceláře. Měl štěstí, Paul byl na lince.

„Paule, potřebuji, abys nechal projít půjčovny vozů v Las Olitas. Chci vědět všechno o ženě tak kolem dvaceti jednadvaceti let, která si dnes ráno půjčila chryslera se sklápěcí střechou. Ještě mu ji v rychlosti popsal a dodal, že si vůz vypůjčila možná na jméno Milfordová.“

„O.K.“ souhlasil Drake. „Ještě něco jinýho?“

„To je vše. Co je nového u tebe?“

„Příliš jsme nepokročili, Perry. Zatím se nám nepodařilo ani získat fotografii paní Allredový. Patricie Faxonová odešla z domu dnes ráno krátce po devátý a zatím se nevrátila. Nikdo neví, kde by mohla bejt. Zato jsem našel místo, kde ten prchající pár přebýval ve Springfieldu. Za předpokladu, že to je prchající pár, a ne návnada pro chrty na nějakým parforsním honu.“

„Proč myslíš?“

„Přijeli do motelu ve Springfieldu v sobotu krátce po půlnoci a chtěli bungalov pro dvě osoby. Měli tam už jen poslední volnej, a tak si ho hned vzali. Všechno to dojednávala žena. Řídila taky auťák a oba je zapsala jako R. G. Fleetwooda a sestru. Ten chlap po celou tu dobu vůbec nevystoupil z vozu a zdálo se, že je mu to všechno putna. Jo – a najala to na dvě noci.

V neděli ráno přišla do kanceláře v motelu a chtěla si vypučit nějaký nádobí a ptala se, kde je nějakej obchod s potravinama, kterej by byl otevřenej i v neděli.“

„V tom bungalovu je i kuchyňka?“ zeptal se Mason.

„Jo. Pučili jí tam celou sadu nádobí a řekli, kde si může koupit potraviny. Tak tam jela a za chvíli se vrátila s velkým košem všech možnejch zásob.“

„Jel s ní ten muž?“

„Ani ho nenapadlo. Ona o něm říkala, že spí. Že prej vždycky v neděli ráno rád vyspává. Takže celý vaření bylo zřejmě na ní. V recepci se objevila dnes ráno tak asi v devět třicet, vrátila všechno nádobí, pěkně umytý a vyleštěný a oznámila, že se odhlašují. Hned nato odjeli a zdá se, že nikdo neví kam. Ani směr neznaj.“

„Takže tam přijeli v sobotu kolem půlnoci?“

„Jo. Asi půl hodiny po dvanáctý. Odtud do Springfieldu to odhaduju tak na dobrý dvě hodiny jízdy, takže museli odjíždět tak nějak kolem desátý večer. Nebo dejme tomu nejpozdějc v půl jedenáctý.“

„A v tom motelu chtěla bungalov pro dvě osoby?“

„Jo. Ale trvala na tom, že v něm musej bejt tři oddělený postele.“

„Proč prosím tě chtěla pro sebe a pro svého bratra tři oddělené postele?“

„To neříkala. Chtěla prostě bungalov pro dvě osoby a dávala přednost vybavení s dvěma postelema a jedním dvoulůžkem. Samozřejmě že o půlnoci se jí v motelu moc nevyptávali, kolik jich vlastně přijelo. Jenom došli k názoru, že jsou přinejmenším tři, a podle toho jim taky bungalov počítali.“

„A co popisy?“

„Téměř všechny, který jsem z nich dostal, se shodujou,“ informoval Drake. „Ale stále se nemůžu zbavit dojmu, že ta ženská je nějaká návnada. Něco vím taky o tom telegramu. Byl odeslanej ze Springfieldu nějakou ženskou ze stanice. Stál ji čtyřicet centů, který vhodila do automatu. To je všechno, co o tom Western Union ví.“

„A představ si, že banka ten telegram,“ zasmál se Mason, „bez váhání přijala jako důkaz pravosti šeku. A přitom, jak se zdá, celý telegram nemá větší průkaznost než kupříkladu hlas, kterým ho někdo podával a řekl, že je Lola Faxonová Allredová.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Drake. „Ovšem o tom mužským nemůžu nic sehnat. Spatřili ho jedině sedět v auťáku, co v něm přijeli do motelu.“

„Zatraceně podivné chování od muže, který utíká s provdanou ženou,“ uvažoval Mason. „To se při tom ubytování vůbec nijak neprojevil?“

„Ne. Všechno zařizovala jenom ona a on mezitím pohodlně seděl v auťáku.“

„Dobrá. Teď se prosím tě věnuj tomu vypůjčenému vozu. Chci tu dívku najít. Vypůjčila si ho dnes ráno, pravděpodobně kolem deváté, a tak ho možná ještě nestačila vrátit. Pošli na to dostatek lidí, aby se jí mohli pověsit na paty, až vůz vrátí.“

„O.K. Perry. Spolehni se.“

„Ať začnou také pročesávat hotely, turistické kempy a motely a všechna podobná zařízení a pokusí se narazit někde na ten prchající pár.“

„A co si k čertu myslíš, že děláme?“ naštval se Paul.

„Pravděpodobně vymýšlíte nějaké nové fígle, jak mi nafouknout náklady,“ odvětil suše Mason a zavěsil.

KAPITOLA VI

Bylo půl čtvrté, když zazvonil telefon s tajným číslem na Masonově stole. V jeho kanceláři. Protože to číslo znali jen Della Streetová a Paul Drake, zvedl advokát telefon a řekl:

„Ano, Paule. Děje se něco?“

Tón Drakeovy odpovědi byl dost naléhavý.

„Vypátrali jsme tu dívku s vypůjčeným chryslerem.“

„Dobrá práce, Paule,“ uznal Mason. „Co je s ní?“

„Vyzvedla si ho, jak jsi říkal, asi v devět hodin dneska ráno. Řekla, že se jmenuje Jana Smithová a udala telefonní adresu do Denveru. Složila poměrně velkou zálohu v hotovosti a řekla, že auťák vrátí asi ve dvě hodiny odpoledne. Přišli jsme na to ani ne za hodinu, co na tom začali hoši dělat. Nevolal jsem tě, protože na tom nebylo nic zvláštního a taky se nevyskytly žádný potíže. Pak se stáhli k tý půjčovně a čekali na ni.“

„Pokračuj,“ pobídl ho Mason.

„Přijela tam asi tak před hodinou a chtěla si ten vůz nechat na tejden. Řekla, že bude bydlet na okraji města a že bude jezdit právě jen do města a zpátky, takže moc mílí nenajede. V půjčovně to s ní sepsali, a jak vyjela, tak se na ni chlapci zavěsili.“

„Může mít nějaké tušení, že ji sledujete?“

„Myslím, že ne.“

„Kam jela?“

„To zatím nevím, Perry. Ale nasadil jsem na ni pár po čertech dobrejch kluků a ti za ní půjdou, bude-li třeba, až do pekla. Chtěl jsem si bejt jenom jistej, že budeš na příjmu.“

„A je to určitě ona?“

„O tom vůbec nepochybuj. Popis pasuje naprosto přesně, auťák je jedinej chrysler, kterej ten den pučili ženský, ale stejně se

mi to celý nějak nezdá.“

„Mně taky ne, Paule,“ potvrdil Mason.

„O.K. Každou chvíli se mi chlapci ozvou a budem vědět zas o něco víc. Ale určitě sledujem tu pravou.“

„Dobře. Budu u aparátu,“ slíbil Mason, zavěsil a obrátil se k Delle Streetové: „Chtěla jste něco?“

„Vedle v kanceláři čeká George Jerome.“

„Jerome?“ zamračil se Mason.

„To je ten partner Bertranda C. Allreda v jeho důlních obchodech. Chce s vámi mluvit, ale nechtěl mi říci o čem. Je to prý přísně důvěrné.“

„Dobrá,“ souhlasil po krátké úvaze Mason. „Ale nechtě otevřené dveře, kdyby volal Paul. Abychom to slyšeli. Jakmile vypátrá ženu v chrysleru, chci se s ní setkat. A teď sem uveďte George Jeroma.“

George Jerome byl zřejmě muž, který nebyl zvyklý čekat nikdy a na nikoho. Teď byl pochopitelně trochu rozladěn. Vysoký, robustní, kostnatý, s vysedlými lícními kostmi, zpod hustého obočí pohlížel na svět chladnýma šedýma očima.

Stár tak padesát pět až šedesát let, jak vykračoval napříč advokátní kanceláří, vyzařovala z něho vpravdě ohromná síla.

Potřásli si rukama.

„Posaďte se,“ vyzval příchozího Mason. „Také jsem se vás chystal navštívit.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli záležitosti, pro niž jste teď vy navštívil mne,“ usmál se Mason.

George Jerome jeho úsměv opětoval.

„Protože zřejmě čtete myšlenky, tak ani nemusím nic říkat.“

Posadil se do toho velkého křesla pro klienty. Pod jeho mohutnou postavou se křeslo jakoby zmenšilo a zdaleka už nepůsobilo dojmem nějakého přehnaného pohodlí.

„Co tu Allred pohledával?“ zeptal se George přímo.

„Obávám se, že na tuto otázku vám zůstanu odpověď dlužen,“ odmítl Mason.

„Jste jeho právní zástupce?“

„Ne.“

„Co tedy?“

„To už myslím není třeba dále tajit. Zastupuji paní Lolu Faxonovou Allredovou.“

„Viděl jste ji vůbec někdy?“

„Proč vás to zajímá?“

„Jenom jsem to chtěl vědět.“

„Vy jste hovořil s Allredem?“ zeptal se Mason.

„Naslouchal jsem mu.“

„Vy jste jeho partnerem, že?“

„Svým způsobem ano. Alespoň v některých věcech. Právě teď si svůj vzájemný vztah upřesňujeme. Chtěli jsme mít jasno už do soboty, kdy měl navrhnout definitivní uspořádání všech našich společných obchodů. Já jsem však nechtěl na nic přistoupit, dokud si nepromluvím s Fleetwoodem.“

„Smím se zeptat proč?“

„Je to bystrý a schopný mladík. Byl sice Allredovou pravou rukou, ale kdybych Allredovi vyplatil jeho podíl, myslím, že by přešel ke mně. Jsem o tom dokonce přesvědčen, ale přesto bych se o tom rád předem ujistil.“

„To má Fleetwood takovou hodnotu?“

„Zná spoustu podrobností, o kterých neví nikdo jiný.“

„Takže vy byste chtěl vyplatit Allreda.“

„Nic takového jsem netvrdil.“

„Naznačil jste to.“

„Naznačuji spoustu věcí. Hovořil jste s Lolou Allredovou osobně?“

„Proč se k téhle otázce stále vracíte?“

„Protože vy se jí neustále vyhýbáte.“

Mason se rozesmál.

„Vy jste kluzký jako úhoř a chytrý jako liška, Masone.“

Právník potřásl hlavou.

„S lichotkami se nikam nedostaneme, Jerome.“

„S čím tedy?“

„S upřímností.“

„O.K. Pokusím se o to,“ souhlasil George. „Potřebuji, abyste našel Fleetwooda. Potřebuji se s ním setkat, třeba někde tajně, abych se dozvěděl, chce-li ke mně přejít definitivně, nebo ne. Když se pustím do nějakého obchodu, snažím se pro to získat co nejlepší podmínky. Abych co nejvýhodněji nakoupil a co nejvýhodněji prodal. Jakmile já jednou uzavřu nějakou smlouvu, tak ji potom dodržuji. Nejsem jako Allred. Ten se stále kroutí a vymýšlí další a další kličky. Uzavřete s ním jasnou smlouvu a on si ji hned vykládá jinak. A nikdy vám nic nedá písemně. Říká, že to je záležitost jeho právníka a jeho právník se pak vykrucuje stejně jako on.

Bob Fleetwood je šikovný mládenec. Allred říká, že mu utekl se ženou. Kdybyste se zeptal mě, tak já si myslím, že to bylo všechno na Boba hezky nastraženo. Že si prostě Allred přeje, aby se to tak zdálo. Možná že se do něj Lola trochu zbláznila, pozvala ho na přátelský výlet, a aniž by co tušil, ho unesla. Chápejte, já netvrdím, že to tak je, aleje to jedno z možných vysvětlení.“

„Máte ještě nějaké jiné?“

„Mám.“

„Cože?“

„Je také možné, že paní Allredová už není naživu a Bert se takhle snaží vysvětlit její zmizení. Vy jste právník. Nemusím vám tedy všechno vykládat od A až do Z, Masone. Říkám jenom, že je to jedna z možností.“

„Ale v tomhle případě, kde by tedy byl Fleetwood?“

„No konečně mluvíte,“ oddychl si George Jerome, „jak vás chci slyšet.“

„Ano?“ protáhl zdvořile Mason.

„Já vám něco navrhnu, Masone. Jestliže mi umožníte mluvit s Fleetwoodem předtím, než s ním bude mluvit Allred, vyplatím vám tisíc dolarů. A jestliže bude Fleetwood nahlížet na celou věc stejně jako já, a já jsem hluboce přesvědčen, že ano, vyplatím vám dva tisíce dolarů. Najměte si na to detektivy, pokud to uznáte za vhodné. Uhradím jim jakékoliv náklady až do výše tisíc dolarů.“

„To je v pořádku, George. Ale já nemohu přijmout žádný závazek, který by byl, nebo mohl být, v rozporu se zájmy mé klientky.“

„Já vím, že nemůžete. Znám vaši pověst, Masone. Vy jste čistý jako tesák loveckého psa a bystrý jako ocelová past. Proto jsem za vámi přišel. Zapomeňte na to, ledaže by se věci utvářely tak, že byste to mohl udělat, aniž byste poškodil zájmy své klientky. Zastupujete paní Allredovou. Dobrá, zastupujte paní Allredovou, ale pokud naleznete někde nějakou možnost pomoci mně, můj návrh platí.

Jako se svým obhájcem se s vámi dříve nebo později setká. Jestliže je Bob Fleetwood s ní, budete mít jistě možnost mu jejím prostřednictvím předat pár slov nebo si s ním pohovořit přímo. Pak mu sdělte, že se s ním chci setkat. To je všechno. A jestliže Lola Allredová není naživu, potom jistě budete pátrat dál a přitom jistě Fleetwooda naleznete. Jak vidíte, má nabídka má stejné vyhlídky na výhru jako na prohru nebo na nerozhodný výsledek.“

„Co vás vede k domněnce, že paní Allredová už není naživu?“

Jerome se podíval na Masona klidně a pevně a potom přivřel jedno oko, jako by chtěl předat myšlenku, kterou nechtěl vyslovit. Potom se vymanil z křesla a řekl: „Doufám, že jsem vám své přání přednesl zcela jasně, pane Masone.“

Potom se obrátil k Delle Streetové.

„Vy jste ho stačila zapsat ihned, že?“

Přikývla.

„O.K. Jak se odtud dostanu?“

Mason mu ukázal na dveře do chodby.

„Tady máte moji navštívenku,“ obrátil se ještě k advokátovi. „Na to číslo můžete volat ve dne v noci. Celých čtyřiadvacet hodin je u něj služba. V okamžiku, kdy ho vytočíte, budete se mnou ve spojení. A můžete říci Fleetwoodovi, že – k čertu! Řekněte mu, co chci! Zná mě a zná i Allreda. Děkuji, pane Masone. Dobrý den.“

A opět vykráčel dunivě z kanceláře, aniž by se tentokrát obtěžoval s podáním ruky nebo dokonce ohlédnutím.

Mason se obrátil k Delle Streetové, ale než mohl cokoliv pronést, zazvonil telefon s tajným číslem. Della Streetová zvedla sluchátko a řekla: „Haló… zajisté… počkejte moment u telefonu, Paule,“ a napřáhla ruku se sluchátkem k Masonovi.

Mason je přiložil k uchu.

„Právě jsem dostal zprávu o tý holce, Perry.“

„Výborně! Co dělá?“

„Jela přímo do Las Olitas, zastavila v Central Garage & Machine Works na Osmý ulici, pobyla tam asi pět minut a potom odjela do Westwicku. To je exkluzivní hotel se samejma apartmá.“

„Navštívila tam někoho?“

„Ona tam bydlí, Perry.“

„K čertu! Opravdu?“

„Docela jistě.“

„Pod jakým jménem? Jako Jana Smithová?“

„Ne. Jako Maurine Milfordová. Nedávno si tam najala apartmá číslo 802 a teď čeká, až za ní přijede teta odněkud z Východu. Vypráví o tom kdekomu a je to docela jasná a jednoduchá historka. Ten auťák zaparkovala v garáži přímo ve Westwicku, správci dala pět babek a taky mu to vykládala. Že za ní přijede teta, že se chystaj na vyjížďky po okolí, a proto že si najala tenhle

vůz a že by ho měla ráda čistej a přední sklo bez prachu a tak dál.“

„Jak dlouho se tam chce zdržet?“

„V recepci uvedla, že asi tak třicet dní.“

„Proč se zastavila v té centrální garáži, Paule?“

„To nevím. Možná nějaký menší problém s vozem; svíčka nebo tak nějak. Nepokoušeli jsme se to zjišťovat. Můj člověk jenom postával u vchodu a čekal, až vyjde. Pak ji sledoval do Westwicku.“

„O.K.“ pochvaloval si Mason. „Ještě něco?“

„Co bys všechno nechtěl. Stále pracujem na těch uprchlících,“ informoval ho Drake. „Ale řeknu ti dobrej fór. Na tom případu dělá ještě jedna detektivní agentura.“

„Nepovídej. Opravdu?“

„Jo.“

„Kdo si ji najal?“

„Nevím. Jsou to soukromí detektivové a pročesávají krajinu. Mám pocit, že jdou spíš po muži než po ženě.“

„Myslíš Fleetwooda?“

„Přesně tak.“

„Máš nějaké tušení proč?“

„Proč, to nevím. Ale zřejmě jdou hlavně po něm. Když se někde vyptávají, tak vždycky nejdřív na Fleetwooda a udávají jeho popis, a pak se teprve ptají po Lole.“

„Jak Fleetwooda popisují?“

„Asi pět stop sedm nebo sedm a půl, váha asi 135 liber. Tmavý oči, vlnitý vlasy, poněkud romantickej vzhled.“

„Tak to není divu, že paní Allredovou podezírají, že kvůli němu upláchla manželovi, poznamenal Mason s uznáním.“

„Vypadá to tak,“ připustil Drake. „Ale paní Allredová je taky zřejmě kočka. Je jí dvaačtyřicet, ale všechny popisy, které jsem mohl sehnat, o ní hovořej jako o třicátnici.“

„Stále žádné foto?“

„Jedno mám, ale není příliš kvalitní. Obličej k nerozeznání, zato postava báječná.“

„Co Patricie?“

„Ta se vypařila hned po snídani, a od tý doby po ní není ani vidu, ani slechu.“

„O.K.“ uzavřel Mason. „Zůstávej se svými muži ve spojení. Já se pojedu podívat na Milfordovic holku. Drž u ní v hotelu jednoho člověka, dokud se tam nedostanu. Potom může jít.“

KAPITOLA VII

Mason objel blok budov, ve kterém byl Westwick Apartment Hotel, dvanáctipodlažní prostorná budova s širokými balkóny a sluncem zalitými verandami, moderní stavba, splývající vzhledem i atmosférou s klidným, trochu aristokratickým prostředím Las Olitas.

Pokračoval v jízdě s čelem svraštělým usilovným přemýšlením. Zamířil dolů po Osmé ulici, našel Central Garage & Machine Works a zajel dovnitř.

Byl ve veliké garáži s více než tuctem mechaniků, kteří opravovali dobře dvojnásobný počet automobilů. Jeden vyhlazoval svar na karosérii přenosným brusným kotoučem, až od něj létaly v celých vějířích jiskry, další se stříkací pistolí v ruce nanášel v lehkém oparu lak na vyklepané dveře. Nad tím vším se ozývaly rány kladiv jako charakteristický rytmus dvacátého století.

Mason vyhledal vedoucího.

„Snažím se najít svědka.“

„Tady je spousta lidí. Máte na mysli někoho konkrétního?“

„Zajisté.“

„Jméno?“

„Jana Smithová. Říká vám to něco?“

„Musel bych se podívat do knihy. Takhle mi to neříká nic.“

„Takže pro ni asi nic neděláte.“

„Myslím, že ne.“

„Byla u vás dnes dopoledne.“

„Já jsem ji nepřijímal.“

„A Maurine Milfordová?“

„Jo, to je něco jiného.“

„Má tu u vás vůz?“

„Je to náš zákazník. Nemohu vám o ní podat žádnou informaci.“

„Ani její adresu?“

„Ani její adresu.“

„Mohl bych vidět její vůz?“

„Máte něco ke koukání pro mě?“

„Mohl bych vám ukázat jednu rytinu.“

„Čeho?“

„Je na ní zobrazen jeden z našich minulých prezidentů.“

„Sbírám rytiny.“

Mason vytáhl náprsní tašku a z náprsní tašky bankovku. Vedoucí se na ni podíval a bylo vidět, jak uvažuje o její ceně.

Mason vytáhl další, přiložil ji k té první a obě mu podal.

„Docela pěkná práce,“ podotkl přitom.

„Vaše?“ zeptal se vedoucí.

„Mám malý tiskařský lis,“ vysvětlil skromně. „Velice obdivuji umění. Zejména rytiny našich prezidentů.“

„Je to vskutku docela hezká práce,“ natáhl pro ně s uspokojením ruku. „Nechcete se podívat na to auto?“

Mason ho následoval do další části dílny. Vedoucí ho zavedl k novému lincolnu.

„Tohle?“ zeptal se Mason.

„Ano,“ potvrdil vedoucí.

„Co s ním má?“

„Teď už téměř nic. Měla rozbitý světlomet, prohnutý blatník a pár škrábanců.“

„Do něčeho narazila?“

„Jejímu předčasně vyspělému dítěti se prořezávají zoubky. Nechala ho sedět v autě a odskočila si k doktorovi kvůli změně jeho jídelníčku. Mladý pán se mezitím vyhrabal z auta, zmuchlal blatník, a když se snažil nastoupit zpátky, tak zakopnul o světlomet.“

„A tohle je auto Maurine Milfordové?“

„Nic takového jsem přece neříkal.“

„Myslel jsem, že ano.“

„To auto,“ pokračoval vedoucí, „patří jejímu příteli. Půjčila si ho na projížďku, když se ta nehoda stala. Chce to mít spravené dřív, než ho svému příteli vrátí. Aby se o tom nedozvěděl. Kvůli tomu ta kvaltovka. Dnes večer ho může vrátit a její přítel nic nepozná.“

„Kdo je ten přítel?“

„Já jsem právě oněměl,“ upozornil vedoucí. „Ale prohlédněte si ten vůz. Zdá se mi, že je tam někde řidičák, a mám taky dojem, že existuje nějaké nařízení, podle kterého musíte mít potvrzení o registraci trvale ve vozidle. Já osobně o tom nic nevím, a protože mám něco na práci, musím se vrátit do dílny. Jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Neříkal jsem,“ upozornil Mason. „Jsem pouhý rytec.“

„O.K. Vždycky si rád pohovořím s člověkem, který se vyzná v tomhle umění. Kdykoliv budete mít nějaké další podobné rytiny, zastavte se u mě.“

Mason ho sledoval, pokud nezašel za sloup. Potom otevřel dveře vozu, usedl na místo řidiče a nalezl potvrzení o registraci. Znělo na jméno Patricie Faxonová, 209 West Mayward Avenue.

Pomalu vstal, vystoupil a vyšel z garáže.

Potom nasedl do svého vozu a zamířil k hotelu Westwick. V recepci se neohlásil, vyjel do osmého patra, nalezl apartmá číslo 802 a zaklepal.

Dveře mu otevřela mladá, temperamentní dívka v elegantním modrém kostýmu a zvědavě si ho prohlížela tmavýma očima, které se jí smály ve tváři.

Rty neměla vůbec namalované. Na obličeji jen lehká stopa líčidla.

„Vy jste slečna Milfordová,“ oslovil ji Mason.

„Uhodl jste.“

„Rád bych si s vámi pohovořil.“

Zasmála se a jeho návrh začala promptně odmítat.

„Mám všechny pojistky, které potřebuji, apartmá je zařízené a mám také velkou zásobu knih. Nepotřebuji ani to nejmenší. Kromě toho se tu nechystám zdržet tak dlouho, abych si musela koupit rádio. Vysavač nepotřebuji také, apartmá uklízí pokojská…“

„Jmenuji se John Smith,“ uklonil se Mason.

„Opravdu?“

„Ano. Jsem starší bratr Jany Smithové.“

„Oh,“ vydechla a náhle jí zmizela z tváří všechna rozmarnost. „Jana Smithová? Nemyslím, že ji znám.“

„Najala si dnes auto ve zdejší půjčovně,“ informoval ji Mason dále. „Naposledy byla spatřena, jak v něm jede směrem k Las Olitas.“

„Pojďte dál,“ pozvala ho.

Vstoupil do obývacího pokoje apartmá.

„Chápu,“ řekl s porozuměním, „čekáte, až sem za vámi přijede vaše teta.“

„Zajisté.“

„A proč ta hra na Janu Smithovou, když jste si najímala vůz?“

„Z důvodů, které vám nemohu vysvětlit, jsem nechtěla říci v půjčovně své pravé jméno, ani kde zamýšlím bydlet. Asi jsem tím porušila nějaké nařízení, ale to jsem udělala nevědomky. Řekněte mi výši pokuty, já vám ji zaplatím a budeme vyrovnáni.“

„Tohle není ani tak otázka peněz,“ odmítl Mason její nabídku, „jako spíše morálního rizika, protože jste si vůz půjčila na dost dlouhou dobu.“

„Dobrá, dobrá. Připouštím vaše morální riziko, ale složila jsem na něj dostatečně velkou zálohu. Pokud si budete přát, mohu ji zdvojnásobit. Nebo ztrojnásobit.“

„Peníze přece nemohou nahradit morální riziko. Alespoň ne

vždycky.“

Vysmála se mu do očí.

„Peníze mohou nahradit všechno. Tedy i morálku. Řekněte rovnou, o co vám jde.“

„Rád bych znal historii jednoho případu.“

„O.K. Začněme tedy od počátku. Co chcete vědět?“

„Za prvé, nač potřebujete automobil?“

„Už jsem to řekla vašim lidem. Přijede mi na návštěvu teta. Ještě nikdy nebyla v Kalifornii a já ji chci provézt po okolí. A potom – mám ráda automobil pro své vlastní pohodlí.“

„Vy jste z Východu?“

„To jsem neřekla.“

„Můžete mi říci, kde jste žila předtím, než jste přišla sem?“

„Mohu, ale nechci.“

„Řídila jste už nějaký automobil předtím?“

„Samozřejmě.“

„Máte řidičský průkaz?“

„Přirozeně.“

„Mohu jej vidět?“

„Ne.“

„Podle podmínek pojistné smlouvy společnost půjčuje automobily pouze osobám, které vlastní řidičský průkaz.“

„Já ho mám.“

„Rád bych se na něj podíval.“

„Získala jsem ho zcela regulérně a legálně, ale nevidím žádný důvod, proč bych vám ho měla ukázat.“

„Měla jste nějaké potíže s řízením automobilu? Kupříkladu nějakou nehodu během posledních šedesáti dnů?“

„Nikoliv.“

„Jak to tedy,“ zeptal se pomalu Mason, „že jste nechala opravit vůz slečny Patricie Faxonové v Central Garage & Machine Worsk?“

Její tvář pokryla náhle smrtelná bledost. Dlouhou chvíli se na Perryho Masona jenom dívala, neschopna pronést jediné slovo.

„Poslouchám,“ upozornil ji.

„Kdo jste?“ zeptala se konečně.

„To počká. Kdo jste vy?“

„Už jsem vám řekla, že se jmenuji Maurine Milfordová.“

„Ano. Já se ovšem domnívám, že jste Patricie Faxonová a teta, která má za vámi údajně přijet a celý měsíc si prohlížet okolí, je vaše matka Lola Faxonová Allredová. Já se jmenuji Perry Mason, a když teď přestanete chodit kolem horké kaše a řeknete mi, co chcete vy a vaše matka dělat, možná bych vám mohl pomoci.“

V očích měla čiré zoufalství.

„Vy… Vy jste… vy jste Perry Mason?“

„Správně.“

„Jak… jak jste mě našel?“

„Prostě jsem vás tady našel.“

„Ale to přece není možné. Všude jsem se pohybovala s největší opatrností a obezřelostí. Od chvíle, kdy jsem odešla z domova, jsem si byla absolutně jistá, že mě nikdo nesleduje. I když to bylo někdy hodně nepohodlné. Jen abych za sebou nezanechala žádné stopy.“

„Zanechala jste jich za sebou až dost. A když jsem vás vypátral já a moji detektivové, může vás stejně dobře vypátrat i policie.“

„Jenže vy jste se se mnou neměl spojit,“ naříkala. „Já se měla ozvat sama.“

„Kdybych věděl, kdo jste hned od počátku, jednal bych zajisté jinak. Jenomže jste mi jaksi zapomněly sdělit, že hodláte vystupovat pod jinými jmény. Teď předpokládám, že mi řeknete proč.“

„A co když neřeknu?“

Mason pokrčil rameny.

„To záleží jenom na vás.“

„Neznám žádný důvod, proč bych měla, pane Masone. Ale řeknu vám něco jiného. Kdyby se přihodily jisté věci, pak bych se s vámi spojila. Jestliže se nepřihodí, nebudu vás potřebovat. A to je zatím vše.“

„Obdržel jsem poštou šek na 2 500 dolarů, podepsaný Lolou Faxonovou Allredovou.“

„Vím o tom.“

„A vy jste si v bance v Las Olitas,“ pokračoval Mason, „vyzvedla 5 000 dolarů rovněž na šek, podepsaný Lolou Faxonovou Allredovou.“

„No a?“

„Šek, který jsem obdržel, byl padělek.“

Vytřeštila na něj oči.

„Padělek, říkáte?“

„Ano.“

„To není možné. Já o tom šeku vím. Matka ho podepsala. Byla jsem při tom.“

„Šek na První Národní Banku v Las Olitas?“

„Ne. Na Farmers, Merchants & Mechanics Banka ve městě.“

„Tak to byl jiný šek.“

„Tím chcete říci, že jste obdržel dva šeky, pane Masone?“

„Přesně tak.“

„Dva šeky? A každý na 2 500 dolarů?“

„Dva šeky a každý na 2 500 dolarů,“ potvrdil Mason.

„Ale to není možné.“

„Řekl jsem vám přece, že jeden z nich byl padělán.“

„Nechcete… Nechcete se posadit, prosím,“ vrátila se Patricie do skutečnosti.

Mason pohodlně usedl do jednoho z velkých, bohatě vycpaných křesel a rozhlédl se.

„Máte to tu pěkné,“ prohodil společensky.

„Ano, měla jsem štěstí, že jsem dostala právě tohle apartmá. Ale vraťme se k tomu padělanému šeku.“

„Mohu vám o něm říci jen tolik, že byl padělán podle podpisu vaší matky na dopise, který vám dala pro pokladníka v První Národní Bance.“

„Z dopisu, který jsem měla u sebe já?“

„Ano.“

„Já… já tomu nevěřím.“

„A protože vaše matka,“ pokračoval Mason, „utekla s vaším přítelem, myslil jsem, že…“

„Promiňte, pane Masone. O čem to hovoříte?“

„Že vaše matka utekla s vaším přítelem.“

„Vy jste se snad docela zbláznil. Nebo mě chcete vlákat do nějaké pasti?“

„Neutekla snad vaše matka s Robertem Greggem Fleetwoodem?“

„Co myslíte tím ´utekla´?“

„Opustila svého manžela a utekla s vaším i jeho přítelem. Nebo nejsou snad společně na útěku?“

„Samozřejmě že ne!“ vykřikla rozhorleně. „O co se to snažíte? Chcete se mi vysmívat? Nebo mě chcete pobouřit?“

„Zastupuji vaši matku, Patricie, a ta předpokládá, že budu zastupovat i vás v případě, že se dostanete do nějakých nesnází. A pokud tedy vaše matka nezmizela s Fleetwoodem, měla byste mě informovat o všech skutečnostech. A hezky rychle.“

„Ale ten šek, pane Masone, ten šek. Nechápu, jak se mohlo něco takového…“

„Nechme na chvíli šek šekem,“ přerušil ji Mason, „a řekněte mi po pravdě, co je s Fleetwoodem.“

„Co máte na mysli pod tím, co je s Fleetwoodem?“

Mason se na ni zamyšleně díval. Jeho oči se srážely s jejíma v jakémsi nelítostném souboji.

„Srazila jste ho svým vozem, Patricie?“

Ještě chvíli ten pohled vydržela, ale potom uhnula.

„Srazila jste ho?“ opakoval otázku.

„Ano,“ přiznala tiše.

„A to je ten důvod, proč jste si nechala opravit vůz? Proč jste se změnila na Maurine Milfordovou ve snaze zničit důkaz, který prozrazoval, že jste někoho srazila levým blatníkem svého automobilu?“

Ještě chvilku mlčela a pak řekla odevzdaně:

„To je dlouhá historie,“ pane Masone.

„Čím dřív mi ji začnete vyprávět, tím rychleji pro vás mohu něco udělat.“

„Byl jste někdy v okolí našeho domu?“ zeptala se úvodem.

Mason potřásl hlavou na znamení, že ho něco takového nikdy ani nenapadlo.

„Ve skutečnosti je to dvojdům s patiem uprostřed, ale my ho používáme jako dva oddělené domy. Pan Allred si vyhradil pro své kanceláře jižní křídlo, zatímco v severním jsou obytné prostory. Mezi těmito dvěma křídly jsou garáže a byty pro služebnictvo. Jsou to dva domy spojené zpočátku volnou parcelou, kde byly dodatečně postaveny garáže a ostatní pomocné budovy a jejíž část byla ponechána volná a slouží jako patio.“

„Spíš tedy jako veřejné patio,“ upřesnil Mason.

„V tom to právě vězí. Když pak Allred zakoupil tu parcelu, vysázel podél chodníku živý plot. Ten za ta léta zhoustl a vyrostl a je nyní téměř nepropustný. Uzavírá celý prostor kolem domů kromě mezery, kudy vede příjezdová cesta ke garážím.“

„A jakou to má všechno spojitost s tím, co se stalo Robertu Fleetwoodovi?“

„K tomu se právě dostávám. Ten živý plot dosahuje až těsně k příjezdové cestě. A postupem doby přes všechno ošetřování a zastřihování vrůstá místy do té cesty, takže je mezi ním taktak

místo, abyste tudy projel autem.“

„To je ovšem také vše, co potřebujete, ne?“ vmísil se opět Mason.

„Ano. Ale… vzpomenete si, jak v sobotu pršelo?“

Přikývl.

„Byly jsme s matkou na cocktail-party. Byla bych nerada, kdybyste z toho nabyl dojmu, že jsme byly opilé. Skutečně jsme nebyly. Ale každá jsme tam vypila tři nebo možná čtyři koktajly.“

„Která z vás řídila?“

„Já.“

„A přitom jste srazila Fleetwooda.“

„Ne tak docela.“

„Jak tedy?“

„Vracely jsme se už dost pozdě a já jela rychle. Hustě pršelo a moc vidět právě nebylo. Zdálo se mi, že mokrá dlažba končí přesně na hranici, kam až dosáhnou světlomety. Doma jsem zabočila kolem rohu jako vždy a začala najíždět na tu cestu mezi živým plotem. Přitom jsem si všimla, že auto pana Allreda bylo zaparkováno u obrubníku tak, že zadní nárazník vyčníval do příjezdové cesty.

Jistě, měla jsem zastavit, zacouvat a najet rovně ke garážím. Takhle jsem se otřela o roh živého plotu. Naposledy když se mi to stalo, projela jsem bez problémů, ale tentokrát jsem na něco narazila.“

„Na Fleetwooda?“

„V tom okamžiku jsem si myslela, že to byla nějaká silnější větev z živého plotu.“

„Je Fleetwood mrtev?“

„Ne, není. Je zraněn na hlavě a ztratil paměť. Vůbec na nic se nepamatuje.“

„A jinak?“

„Jinak je docela v pořádku.“

„Kdy jste objevila, že jste ho srazila?“

„To je další zádrhel, pane Masone. V tu chvíli jsem to nevěděla, což je právě na celé té věci to nejhorší.“

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason.

„Cítila jsem, že jsem narazila na něco pevného, bytelného a byla jsem přesvědčena, že to je nějaká silnější větev. K matce jsem jen prohodila, že ten živý plot určitě zase vyrostl a bude potřeba ho zarovnat. A že mám dojem, že jsem škrábla nárazník, a obě jsme se zasmály. V tu chvíli nám to připadalo legrační a obě jsme se cítily dobře.“

„Co potom?“

„Zajela jsem do jedné z garáží, do té, která je vyhrazena pro můj vůz, a spěchaly jsme domů, protože stále ještě pršelo. Tam jsme se osprchovaly a převleky k večeři.

U večeře nám pan Allred oznámil, že on a Bob Fleetwood pracovali až téměř do této chvíle a že pozval Boba na večeři. Ten si jenom zaběhl domů umýt se a převléknout, a že tedy přijde asi o patnáct dvacet minut později.“

„Fleetwoodův byt je někde blízko?“

„Asi o dva bloky dál. Často pracoval s panem Allredem i dlouho do noci, a tak si najal byt co nejblíže.“

„Je vaším přítelem? Blízkým přítelem?“ zeptal se Mason.

„Rozhodně ne.“

„Chtěl se jím stát?“

„Myslím, že ano. Jenže takovým trochu chlípným způsobem.“

„A dospěl někam?“

„Ne.“

„Takže si oči nevypláčete?“

„Nad čím?“

„Nad tím, co se stalo.“

„Samozřejmě jsem z toho hrozně rozrušená a také mě hrozně mrzí, že jsem ho srazila, ale…“

„Víte jistě, že jste ho srazila? Když jste zajížděla kolem toho živého plotu?“

„Bohužel ano.“

„Kdy jste to zjistila?“

„Až po večeři. Čekali jsme na Boba téměř půl hodiny, až matka rozhodla, že se najíme bez něj. V průběhu večeře jsme se letmo panu Allredovi zmínily, že ten živý plot by měl být už zase sestřižen, a vyprávěly jsme mu, co se nám přihodilo. Byl samá omluva. Řekl, že svůj vůz zaparkoval u obrubníku s úmyslem, že ho tam nechá jen pár minut. Neuvědomil si, že auto stojí v cestě. A pak dodal, že ho hned zaveze do garáže.

Ještě stále mrholilo a už byla úplná tma. Pan Allred šel odvézt vůz, a právě když couval, aby najel na příjezdovou cestu, dopadly světlomety na tu překážku.“

„Na Fleetwooda?“

„Ano!“

„Ale řekla jste, že nebyl mrtev.“

„Byl v bezvědomí. Pan Allred si zprvu myslel, že je mrtev, ale já mám nějaké zkušenosti s první pomocí a podařilo se mi nahmatat puls.“

„Co se stalo potom?“

„Odnesli jsme ho do domu. Chtěla jsem volat lékaře, ale pan Allred řekl, že bude lépe, když ho odveze do nemocnice. Že to bude rychlejší, než kdybychom čekali na doktora nebo na sanitku. V průběhu toho dohadování nabyl Bob vědomí. Otevřel oči a mumlal něco nesrozumitelného a potom je zase zavřel a potom chtěl vědět, kde je a také kdo je.

V první chvíli jsme se všichni domnívali, že je to jenom důsledek jeho bezvědomí a že se zřejmě uhodil do hlavy o obrubník, jak jsem na něj najela.“

„Je na vnitřní straně toho živého plotu, v patiu, nějaká pěšina?“ zeptal se Mason.

„Ano. Dokonce tam jsou dvě. Jedna pro veřejnost podél ulice na vnější straně plotu a potom podél vnitřní strany. Jsou to vlastně ploché kameny zasazené do trávníku a podél nich běží jakási opěrná zídka.“

„Dobrá. Pokračujte. Co se stalo potom?“ pobídl ji Mason.

„Za chvíli už bylo zřejmé, že zranění hlavy přivodilo Bobovi ztrátu paměti. Nechápal nic. Kde je, co se s ním stalo, ani kdo jsme my.“

„Jak jste na to reagovali?“

„Už si tak všechny podrobnosti nevybavuji. Vím, že pan Allred a matka se dohadovali šeptem, a potom dokonce odešli do vedlejšího pokoje a chvíli tam spolu hovořili. Chápejte, Fleetwood je pravá ruka pana Allreda, ví o všech jeho obchodech a právě teď měli spolu vyřešit nějaký důležitý převod dolu nebo něco takového.“

„Co takového?“

„Nevím to přesně, ale zdá se, že pan Allred a pan Jerome mají mezi sebou nějaké spory. Je to i otázka jejich dalšího partnerství. Jde samozřejmě o peníze a domnívám se, že o velké peníze. A právě o tom s největší pravděpodobností nejvíc ví Fleetwood.

Velké nesnáze jim působí i soudní pře s Dixonem Keithem. Podle mne je v ní právě Fleetwood klíčovým svědkem, a kdyby vyšlo najevo, že Bob ztratil paměť, pokrčila rameny, – tak i kdyby ji zase nabyl, víte sám nejlépe, co by z toho jejich právník udělal. Posadil by ho na svědeckou lavici, zeptal by se, jestli někoho viděl nebo neviděl, a kdyby Fleetwood řekl Ne, zeptal by se, zdali je pravda, že nedávno ztratil paměť, a jak ví, že se již zcela uzdravil, a pěkně by mu zavařil.“

„Co se dělo dál?“

„Pan Allred rozhodl, že by moje matka měla říci Fleetwoodovi, že je jeho provdaná sestra, že Bertrand Allred je jeho švagr a já že jsem jeho neteř.

A to je už úplně všechno, co se ten večer stalo. Má matka a můj nevlastní otec vzali pana Fleetwooda a…“

„Počkejte, počkejte,“ přerušil ji opět Mason, „chcete říci, že váš otčím odjel s nimi?“

„Samozřejmě.“

„Kam?“

„Chtěli odjet do nějaké okrajové čtvrtě, někam, kde by nikoho nenapadlo Boba hledat. Dopřát mu úplný klid, protože ho nejvíc potřeboval. A každý lékař by mu to také doporučil. Klid, aby se předešlo nějakým vážnějším následkům otřesu.“

„A vy nevíte, kam jeli?“

„Ne.“

„A jste si jista, že Bertrand C. Allred jel skutečně s nimi?“

„Ovšem.“

Mason vstal z křesla a začal nervózně přecházet pokojem, ruce hluboko v kapsách, hlavu nachýlenou kupředu. Patricie ho chvilku mlčky sledovala, ale potom to už nevydržela.

„Co se děje, pane Masone?“

„Vaše matka neměla skutečně žádné romantické vztahy k Fleetwoodovi?“

„Docela jistě ne.“

„Pouze ho odvezla do nějakého motelu nebo kempu, kde by mohl pár dní strávit v klidu?“

„Ano.“

„A Bertrand C. Allred o tom věděl?“

„Nejen to. Sám to navrhl a odjel s nimi.“

Mason se opět vydal na pochůzku pokojem, potřásal přitom hlavou a nahlas uvažoval.

„To nedává žádný smysl. To nedává… Počkejte,“ zastavil se náhle: „Přece jenom to nějaký smysl dává.“

„Jaký?“

„Kde je nyní vaše matka?“ podíval se na hodinky.

„To nevím.“

„Existuje nějaký způsob, jak to zjistit?“

„Měla to být ona, kdo se měl přihlásit.“

„A co je to za nápad, tenhle útulek?“ zeptal se Mason a gestem ruky zahrnul celé apartmá.

„To byl matčin nápad. Myslela si, kdyby nastaly nějaké komplikace, nějaké těžkosti…“

„No, dál!“ vybídl ji.

„Myslela si, že v případě, kdyby se něco rušivého přihodilo, že by bylo lepší, kdybych tvrdila, že jsem půjčila svůj vůz nějakému svému příteli. A tak jsme spolu stvořily Maurine Milfordovou a rozhodly se ji dát trochu do povědomí společnosti. Nechat ji žít v Las Olitas, vzít jí s sebou automobil Patricie Faxonové, někde ho nechat opravit, vyprávět příběh, jak do něčeho narazila, a prostě udržet celou věc v tajnosti, až…“

„Trochu jste zapomněly, že by každý policista bez velké námahy vypátral Maurine Milfordovou, porovnal její popis s podobou Patricie Faxonové a celý váš plán by se sesypal jako domeček z karet.“

„Tak snadno by to nebylo, jak říkáte, pane Masone. Nemyslím, že by mě lidé poznali. Ani by k tomu neměli příležitost, měli k dispozici jenom všeobecný popis. Kdykoliv jsem vystupovala jako Maurine Milfordová, měla jsem na tváři speciální make-up, který mi změnil i tvar úst. Já vím, že to člověka úplně nezmění, ale na druhé straně, konfrontovat mě s ní přirozeně nemohli a těžko mně mohli něco prokázat. Možná jsme při běžném pohledu vypadaly stejně, ale v detailech jsme se přece jenom lišily.“

„To je sice pravda,“ připouštěl Mason, „ale přece…“

„Já vím, neměla jsem to dělat,“ skočila mu do řeči tentokrát ona.

„To, co jste provedly, byla zatraceně bláznivá věc.“

„V tu chvíli jsme také nevěděly, není-li Bob ve skutečnosti

vážně raněn. V tom případě byla matka rozhodnuta zavolat doktora, ale tak jak se věci toho večera jevily… pan Allred usoudil, že bude pro všechny nejlépe, když jako odjedou do nějakého motelu, jenom tak pro zábavu.“

„Kde byl Allred po celou dobu?“

„S nimi v motelu.“

„Jste si tím jistá?“

„Samozřejmě.“

„Že Allred strávil tu noc s vaší matkou a Bobem Fleetwoodem?“

„Jsem o tom přesvědčena.“

„A minulou noc?“

Přikývla.

„Kde je dnes?“

„Zpátky v kanceláři. Pokračuje v práci. Obává se, že jeho nepřítomnost by byla nápadná, když tam není ani Fleetwood…“

„Patricie, teď jsem přesvědčen, že je to vaše a moje záležitost. A že je na vás a na mně, abychom bezodkladně vyhledali vaši matku.“

„Proč?“

„Protože to byl právě Bertrand C. Allred, který mi oznámil, že vaše matka ho opustila a je na útěku s Bobem Fleetwoodem.“

Přemýšlela nad tím téměř celou minutu. Potom otevřela šatník, nasadila si klobouk a oblékla kabát a zeptala se: „Chcete, abych jela s vámi?“

„Až za chvíli,“ zadržel ji Mason. „Není nutné, abychom se vyřítili bezhlavě na ulici. Mám najatou celou skupinu detektivů, kteří pročesávají každý kemp a motel a také hotely a pátrají po nich.“

„Myslíte si, že matka je v nějakém nebezpečí?“

„Zatím se mi to tak jeví. Nemyslím si, že jste to byla vy, která srazila Fleetwooda vozem. Spíš se domnívám, že to bylo na vás

nahráno. Abyste se musela prodírat těsně kolem toho plotu. Domnívám se dále, že osoba, která Fleetwooda skutečně srazila, předpokládala, že je mrtev, a tělo nechala ležet tak, aby vina padla na vás. A když ještě k tomu připojím skutečnost, že mi Bertrand sám řekl, že vaše matka mu utíká s Fleetwoodem… Už se dostáváte do obrazu?“

Třeštila na něj oči.

„Chcete tím říci… Máte na mysli…“

Mason přikývl.

„Viděla jsem ho,“ vzpomínala Patricie, „jak vytáhl ze zásuvky svého stolu revolver, pane Masone. Musíme něco udělat.“

„Posaďte se,“ přikývl Mason. „Už to děláme.“

„Tím myslíte čekání?“

„Ano. Jak už j sem vám řekl, moji lidé pročesávají bedlivě celou krajinu kolem.“

Posadila se.

„Stále nemohu uvěřit, že by Bertrand Allred byl schopen udělat něco takového.“

„Zatím je to jen pouhý dohad.“

„Ne, ne. Je to určitě pravda. Všechno tomu nasvědčuje. Teď to teprve vidím jasně.“

Mason jí podal navštívenku.

„Tady je telefon do mého bytu. Vezměte si teď auto a vraťte se domů. Nespusťte oči z pana Allreda. Mějte ho stále na dohled. Nechtě rozsvíceno na verandě i v patiu. Až bude vyjíždět z garáže, v patiu zhasněte. To je vše. Budu tam mít své lidi, kteří ten signál přeberou a dál už ho budou sledovat oni.“

KAPITOLA VIII

Bylo půl osmé večer, když telefon v Masonově bytě začal vyzvánět. Advokát studoval Advance Decisions, ale okamžitě od něj zvedl oči a sáhl po telefonu.

Hlas Patricie Faxonové přetékal rozčilením.

„Udělala jsem chybu, pane Masone. Zklamala jsem vás.“

„Jakou?“

„Panu Allredovi se mne podařilo nějakým způsobem oklamat.“

„Jak vás oklamal?“

„Je pryč. Zmizel. Jsem v celém domě sama. Ani si nevzal svůj vůz z garáže. Ten je tam stále. Vůbec nechápu, jak se mohl odtud dostat.“

„Byl v domě někdo cizí?“

„Ano. Tedy, ne přímo v domě. Pamatujete se, jak jsem vám říkala, že má kancelář v jižním křídle? Tam byl v průběhu první části večera a měl tam nejméně jednoho návštěvníka.“

„Víte, kdo to byl?“

„Nevím. Byl to nějaký muž. Chvíli spolu hovořili a on potom odjel. Světla v kanceláři zůstala rozsvícená, a tak jsem tam zašla, abych zkontrolovala situaci. A teď vás tedy volám.“

„Světla jsou stále rozsvícená?“

„Ano.“

„Pak by mělo být pravděpodobné, že se chce brzy vrátit.“

„Doufám, ale…“

„Kdybyste ho nešla zkontrolovat, myslela byste si, podle těch světel, že tam stále je?“

„Ano.“

„To se mi nelíbí.“

„Mně také ne. A to je také důvod, proč vás volám. To – to vypadá, jako by se pokoušel udělat si alibi.“

„O.K., Patricie,“ rozhodl Mason. „Teď nezpanikařte. Kdybyste cokoliv potřebovala, zavolejte Drakeovu detektivní kancelář. Číslo najdete v seznamu. Je na něm služba celou noc. Kdyby se cokoliv stalo, zavolejte jim a řekněte, kdo jste.“

„Já tady nechci zůstat, pane Masone.“

„Proč?“

„Protože… jestli něco plánuje… jestli má něco za lubem… Víte, jak zmizela matka. A já jsem svědek. Nechci tu s ním být sama. Bojím se. Mám strach. Je schopen všeho.“

„Zná tu vaši adresu v Las Olitas?“

„Ne. O té neví nikdo. Jenom matka.“

„O.K.“ rozhodl Mason. „Jeďte tam a zůstaňte na místě. A teď dobrou noc.“

Mason ani nepokládal sluchátko, jenom prstem přerušil spojení a zavolal Drakeovu detektivní kancelář. Když dostal Paula na drát, spustil.

„Paule, něco se děje. Nevím ještě dobře co, ale příliš se mi to nelíbí.“

„Tak mluv, Perry.“

Mason ho rychle seznámil se situací.

„Allred pravděpodobně neopustil město,“ uvažoval Drake. „To by si vzal jistě vlastní vůz.“

„Ledaže má někde druhý. Žádné zprávy o paní Allredové?“

„Vůbec žádný.“

„Prohledáváte i kempy?“

„Všechny podél tý cesty. Do deseti hodin dnešního dopoledne by mohli urazit tak kolem 300 mil. Snažíme se najít místo, kde mohli přenocovat.“

„A co ty blízké kempy?“

„Co máš na mysli pod tím blízký?“

„Ty přímo u města.“

„Měj rozum, Perry. Takovejch je tady hrozně moc. Vybíráme je v okruhu asi tak sto mil, a…“

„Dám ti jeden tip.“

„Sem s ním.“

„Allred strávil sobotní noc v motelu ve Springfieldu. Včerejší taky. Mám takový dojem, že paní Allredová nezůstane s Fleetwoodem v žádném motelu, pokud s nimi nebude její manžel. To znamená, že to musí být v dosahu tak dvou, nejvýš tří hodin jízdy. Prohlédněte znovu motely ve Springfieldu. I v jeho blízkosti.“

„To nemůžeme zvládnout, Perry. Je jich strašně moc a taky k nim vede moc různejch silnic, který…“

„O.K. Zapomeň na to. Nasaď chlapce do Springfieldu a tam se po nich znovu podívejte. Včetně těch, co jsou v blízkosti města.“

„Dobrá, souhlasil Drake unaveně. – Uděláme všechno, co bude možný.“

Mason zavěsil a začal přecházet po místnosti. Přeměřoval ji dlouhými kroky sem a tam téměř hodinu a potom unaveně usedl do křesla. Lampu nad sebou nerozsvítil. Byl neklidný, nervózní, nemohl se na nic soustředit. Další dvě hodiny v křesle střídavě proklímal a střídavě probděl v netrpělivém očekávání.

Probral se až se zazvoněním telefonu.

Strhl sluchátko a téměř vykřikl:

„Co je?“

„Skoro se červenám, Perry, přiznal Drake na druhé straně.“

„Tak honem řekni proč.“

„Kápnul jsi na to. Mně by to upřímně řečeno vůbec nenapadlo.“

„Chceš říci, že jste je našli?“

„Jo.“

„Kde?“

„Na malým plácku asi tak pětatřicet mil od Springffieldu. Je to nahoře v horách, při silnici přecházející horský pásmo a na druhý straně zase sestupující do pouště. Je tam malej kemp, známej jako Snug-Rest Auto Court. Zapsali se stejně ve Springfieldu; R. G. Fleetwood a sestra.“

„Co si najali?“

„Bungalov pro dva s třema postelema.“

„Je u něj vůz paní Allredové?“

„Nevím, jestli tam je právě teď, ale jeho evidenční číslo máme. V každým případě to jsou oni.“

„Jak to, že nevíš, jestli tam má vůz nebo ne?“

„Protože můj člověk tam nahoře není. Je ve Springfieldu a všechny ty okolní kempy nemohl zvládnout jinak než po telefonu. Všude volal a chtěl znát seznam rezervací z dnešního dne.“

„Jak dlouho nám bude trvat, než se tam dostanem?“

„Tak asi tři hodiny, Perry!“

„Tak se připrav, zajedu pro tebe,“ rozhodl spěšně Mason. „A strč si do kapsy revolver.“

„Stavíš se pro Dellu?“

„Raději ne. Dýchánek téhle společnosti by mohl být pěkně tvrdý.“

„Chceš, abych někoho poslal nahoru?“

„Taky ne. Mohl by je vyplašit. Jenom řekni, ať zůstane ve Springfieldu. Možná ho budeme potřebovat.“

„Jak brzy tady budeš?“

„K čertu,“ ulevil si Mason. „Přinejmenším tak brzy, než ty sejdeš ze schodů.“

Zavěsil, nasadil si klobouk a plášť si oblékal na schodech. Auto měl zaparkované před domem. Nasedl a prodíral se ke kanceláři. Už zdálky spatřil klátivou postavu Paula Drakea, zahalenou do těžkého převlečníku. Nastoupil, a sotvaže vyjeli, začal bědovat.

„Pro lásku boží, Perry, měj srdce, nebo dostanu infarkt ještě dlouho předtím, než tam dojedeme. Snaž se aspoň v některejch zatáčkách udržet všechny čtyři kola na zemi. Víš, jak vypadá cesta ze Springfieldu nahoru do těch hor? Jel jsi tudy už někdy?“

„Třikrát nebo čtyřikrát,“ informoval ho Mason.

„Dobrá. Tak to je jedna z těch horších. Vlastně je úplně nejhorší. Vede rovně nahoru a je to dvousměrka. To znamená, že proti tobě budou jezdit auťáky. Pak se klikatí úbočím kaňonu a tam dostaneš smyk i při čtyřicítce. Jak se dostaneš na vrchol, to ti už ani neříkám, protože tam stejně nikdy nedojedem.“

„Drž se!“ poradil mu Mason. „Pokusím se tě tam dopravit pokud možno vcelku.“

„Proč ten spěch?“

„Mám takové tušení, Paule, že je pod tímhle celým povrchem něco víc. Něco špatného. Že Allred plánuje něco jiného, než si s někým vyměnit důl a ošidit ho.“

„Myslíš, že chce manželku donutit k rozvodu?“

„Možná by se mu lip hodilo, kdyby byl vdovcem. Myslím si totiž, že hezkou část manželčiných peněz investoval do svého důlního podnikání.“

„Pokud vím, tak dělal vždycky jenom to, co by mu přineslo pokud možno tučnej zisk. A myslím si, že má hodně peněz.“

„Vsadím se s tebou, o chceš, že ten šek na 2 500 dolarů, který jsem dostal, padělal on sám.“

„Proč?“

„To je jedna z věcí,“ strhl Mason vůz ostře doprava, „na kterou mám v úmyslu se ho zeptat.“

„Myslíš, že v tom Snug-Rest motelu nahoře bude?“

„Uh huh,“ odvětil Mason trochu nezřetelně a pak už se věnoval cele řízení.

KAPITOLA IX

„Znáš číslo toho bungalovu, Paule?“

„Jo. Čtyřka a pětka. Maj pravděpodobně dva vchody. Nedělej si starosti, za chvilku tam jsme.“

Světlomety zachytily vývěsnou tabuli, vzdor chladnému mžení neposkvrněnou ani kapkou rozstříknutého bláta. Nepříjemně jim přejela po unavených očích.

SNUG-REST AUTO COURT
1 míle

Mason poněkud zmírnil rychlost a stěrače automaticky zvýšily kmitočet. Drake se konečně napřímil na sedadle a vydechl úlevou. Sledoval tachometr a poznamenal: „Tady ještě trochu zvolni, ať je nepřejedem. Všude už je zhasnuto, v recepci už taky spěj. Tady je to! Přímo před náma!“

Mason dupl na brzy. Auto šlo zpočátku na vlhké cestě do smyku, ale vzápětí se vyrovnalo. Mason odbočil do malého a spíš skromného turistického kempu.

„Jen klídek!“ napomínal ho Drake. „Teď už nic nedohoníš ani nezmeškáš. Jak uvidíme ty čísla, tak vypni motor. Musíme se k nim dostat tak tiše, jak to jen půjde.“

„Tamhleten bungalov to je,“ ukázal Perry doprava. „Naštěstí stojí trochu o samotě, takže nebudeme mít žádné diváky.“

Mason zastavil před bungalovem s číslem 4. Opravdu stál trochu stranou od ostatních.

Vypnul světla a hned potom i zapalování.

Drake otevřel dvířka na své straně, Perry rovněž a oba tiše vystoupili. Déšť, který na ně padal, byl z těch místních horských

přehánek. Bylo chladno. Někde na pozadí noci byl slabě slyšet proud vozidel, spěchajících odněkud někam, jak se valí přes vzdálené horské sedlo. Kromě těchto zvuků už nic. Kemp byl zahalen do ticha.

„Šli spát," poznamenal Drake šeptem.

„Doufám," odpověděl Mason stejně. „A taky doufám, že jsme dojeli včas."

Vystoupil po schůdcích a zaklepal na dveře.

Nikdo se neozval.

Zaklepal ještě jednou.

Drake, který mezitím bungalov obešel, vystoupil k Masonovi a řekl: „Vypadá to, že je to falešná stopa."

„Jak to?"

„Nikdo se neozývá a potom…"

„Myslíš, že tady bydlí někdo cizí?"

„… a potom vzadu přístěnek pro vůz je prázdný."

Mason opatrně otočil knoflíkem u dveří. Nebyly zamčené. Před nimi byla tmavá chodbička.

„Opatrně, Perry," varoval ho Paul. „Někdo je uvnitř. Je tu cítit čerstvej kouř. A všechny rolety jsou stažený."

„Je tu někdo?" zavolal Mason dovnitř.

Odpovědělo mu ticho. Ticho, zarámované do temného obdélníku otevřených dveří, záhadné, zlověstné ticho.

„Ano, někdo tu je," souhlasil Mason, když udělal první krok do chodbičky. „Je tu zapnutý nějaký ohřívač a také cítím čerstvou cigaretu."

„O.K. Vraťme se," radil Drake. „Půjdeme do recepce a zkontrolujeme si čísla."

„Je tu někdo?" zavolal opět Mason.

Stejné ticho jako prve.

Mason vstoupil, tápaje rukama po stěnách hledal prsty vypínač.

„Nedělej to, Perry,“ varoval Drake. „Pojďme nejdřív do recepce…“

Cvakl vypínač a místnost se zalila světlem žárovky.

Nikdo tu nebyl.

„Pojď dovnitř!“ pokynul Paulovi.

Příliš se mu nechtělo, ale nakonec vešel za ním.

Mason za nimi zavřel dveře. Byli v typickém bungalovu střední cenové skupiny. Mason se pátravě rozhlížel a hned také komentoval všechny své poznatky.

„Na posteli seděli, ale nespali v ní. Tabákový kouř je zcela čerstvý. Cigaretové oharky se stopami rtěnky. Podívej, Paule, tady je něco.“

„Kde?“

Mason ukazoval na dvě sklenice a pak se nad ně naklonil, aby k nim mohl přičichnout.

„V těchhle sklenicích měli nějaký drink,“ konstatoval. „A není to tak dlouho. Dokonce ani kostky ledu nejsou zcela rozpuštěné. Vidíš je?“

Drake se pro jednu ze sklenic natáhl, ale Mason mu zadržel ruku.

„Nesmíme se tu ničeho dotknout, ale pamatuj si dobře, že v jedné sklenici byl ještě kousek ledu. Obě jsou cítit po whisky.“

„Je tu ještě jedna místnost, Perry,“ oznámil Paul. „Já mám stále takovej pocit, že na něco naletíme.“

Mason bez odpovědi otevřel dveře. Za nimi byla kuchyňka s plynovým sporákem, malou elektrickou chladničkou a příborníkem. Přivřenými dvířky byla vidět trocha nádobí, pánve na smažení, kávová konvice a nějaké talíře.

Perry otevřel dveře do koupelny. Na jejím konci byly ještě jedny dveře. Rovněž zavřené.

„Ty vedou do toho druhýho bungalovu,“ oznámil Drake. „Přál bych si, abys tam radši nechodil. Alespoň ne dřív, než se ohlásíme

v recepci.“

Ale to už Mason klepal na dveře.

Chvilku počkal, a když se nikdo neozýval, otevřel. Za dveřmi byla tma. Nahmatal vypínač a rozsvítil.

„Tady je chladno. Tady vůbec nebyli,“ konstatoval.

Drake vstoupil za ním a přelétl ložnici jediným zkušeným pohledem. Vrátili se do první místnosti, zhasli a vyšli před bungalov.

„Byly tam dvě osoby. Nějakou dobu spolu seděly, vykouřily pár cigaret, zapálily plynový ohřívač a něco vypily. Podle počtu těch cigaretových oharků to příliš dlouho netrvalo.“

„Mohli dostat hlášku, že sem jedeme?“ zeptal se Drake. Mason pokrčil rameny.

„Mohli si taky samozřejmě jenom někam vyjet a za chvíli se vrátí.“

Mason potřásl odmítavě hlavou.

„Nikde žádná zavazadla, Paule,… počkej!“

Rychle se vrátil, prošel do kuchyňky a otevřel chladničku.

„Všechen led spotřebovaný,“ upozornil Paula.

Zatlačil prstem na tenkou hladinu ledu na dně tácku. Roztříštil se.

„Nějak tomu nerozumím,“ zavrtěl Drake hlavou.

„Té whisky vypili víc než po jedné skleničce. Možná dvě nebo tři.“

Paul Drake byl nervózní, a Masonovy vývody sledoval velice roztržitě a nesoustředěně.

„Mně se tohle plížení kolem nelíbí, Perry. Jestli nás tu načapaj, tak mě to bude stát…“

Mason mu nevěnoval vůbec pozornost. Vrátil tácek na led zpátky do chladničky, zabouchl dvířka, zhasnul opět světlo v kuchyni a řekl: „Mám úplně ten samý pocit, Paule. Jdeme.“

„Ale kam?“

„Pojedeme zpátky. Já tě vysadím v Las Olitas a tam si můžeš najmout taxi a vrátit se domů. A konečně se jednou pořádně vyspat, abys nebyl pořád tak nervózní.“

„A ty?“

„Já si pojedu pohovořit s Patricií. Myslím, že už se všemu dostávám na kloub.“

KAPITOLA X

Noční hlídač v garáži v hotelu Westwick uvažoval nad desetidolarovou bankovkou, kterou mu Mason podával. Tedy příliš neuvažoval. Natáhl ruku a věcně se zeptal:

„Koho mám zlikvidovat, brácho?“

„Víte něco o Maurině Milfordové?“

„Proč?“ zašklebil se s porozuměním.

„Jen tak ze zvědavosti.“

„Nic moc.“

„Možná by mi pomohlo i to.“

„Starou bačkoru,“ řekl poctivě. „Nelíbí se mi brát peníze za to nic, co o ní vím. To za těch deset babek věru nestojí.“

Ale když už měl bankovku v ruce, tak ji složil a uložil pečlivě do kapsy.

„Člověk nikdy neví,“ odpověděl stejně dobrácky Mason. „Tak spusťte!“

„Ten, co měl denní šichtu, mi řek, že mu strčila pět babek spropitnýho, aby jí auto udržoval v naprostý čistotě a nablýskaný jako zrcadlo. Ale on s tím kšeftem neměl nic společnýho. Všechnu tu práci jsem udělal já, protože on mi nabídnul, že se se mnou o to spropitný rozdělí. Já to vzal, protože jsem si myslel, že bych od ní mohl dostat dalších pět babek. A taky jo. Večer přišla a chtěla vůz. Ještě jsem ho párkrát přetáh hadrem a řek jsem, že jsem na něj neměl čas, ale až ho vrátí, tak že to všechno doženu.“

„A co ona?“ zeptal se Mason.

„Další pětka. S tou vaší desítkou je to dneska služný výdělek, no ne?“

„To bych řekl. Kdy ten vůz vrátila?“

„Ještě ho nevrátila. Vypadá to spíš na celonoční mejdan.“

„A co vy tady dole děláte?“

„Co tu dělám? Pchá, já tady mám práce. Ze všech aut tady musím odstranit prach, brácho, umejt je, udržovat v čistotě přední skla. A potom musím…“

„A co děláte takhle k ránu, když už jsou všechny automobily jako zrcadlo?“

„Koneckonců, deset babek je deset babek. Myslím, že není důvod, abysme se my dva nedohodli. Vyberu si jeden automobil s pohodlným polštářováním a zatraceně dobrým rádiem. Zaparkuju si ho tam, odkud vidím pro všechny případy na vchod, kdyby někdo přišel, pohodlně se uvelebím a poslouchám tu nejlepší muziku, pořád je to lepší, než postávat na betonu a okusovat si nehty. Když pak vidím někoho vcházet, vyskočím, vypnu rádio a začnu leštit blatník. Právě tak, jako jsem to udělal, když jste vešel vy.“

„Tak se posuňte na vedlejší sedadlo a budeme poslouchat spolu,“ pokynul mu Perry.

„Co to máte za kšeft?“ zeptal se zvědavě.

„Jsem jeden z těch, co obdivují slečnu Milfordovou.“

„Tak tedy promiňte, co jsem řek o tom celonočním mejdanu. Já ji vůbec neznám. Jenom jsem si tak pustil hubu na špacír.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Mason smířlivě. „Co to tam máte za stanici?“

„Nějaký nahrávky,“ odpověděl. „Není to špatný. Asi tak za hodinu přijdou s programem k snídani. A ten je bezva.“

„Co ten diskžokej?“

„Co? Ach tak. No, připadá mi trochu nezralej. Asi se teprve zacvičuje pro denní program.“

Mason se nasoukal do vozu a posadil se vedle nočního hlídače. Na programu byly westerny.

„Tyhle melodie mám rád,“ vyznával se hlídač. „Já jsem chtěl původně bejt kovbojem, ale nakonec tady meju automobily.

Zatracenej život.“

„Ať se propadnu, jestli nemáte pravdu,“ souhlasil Mason. „Zakouříte si?“

„Promiňte, brácho, ale ve voze já nikdy nekouřím. Vždycky je tu možnost, že člověk, který vlastní právě ten pekáč, ve kterým sedím, přijde a…“

„Promiňte,“ omluvil se i Mason.

„Když tak můžeme vystoupit a projít se kolem,“ nabídl mu hlídač. „A pak se zase vrátíme sem a… oh, oh!“

Bleskurychle vztáhl ruku a vypnul rádio.

„Ven!“ sykl koutkem úst, „rychle!“

Mason otevřel dveře na své straně a vyklouzl z vozu. Hlídač už s hadrem v ruce leštil blatník. Vzhlédl od práce a popošel vstříc přijíždějícímu vozu.

„Hallo,“ pronesla zvesela Patricie Faxonová a vystoupila z vozu. Lehce a elegantně. „Soudím, že jsem byla pryč hezky dlouho, ne?“

Hlídač se na ni zazubil.

„Udělejte s tím vozem, co můžete nejlepšího,“ přála si. „Je trochu zablácený. Kdy ho mohu dát umýt?“

„Nejdřív zítra ráno.“

„To stačí. Postarejte se o to, ano? Já…“

V tom okamžiku zahlédla Perryho Masona, který se dosud ukrýval za vozem, ve kterém s hlídačem poslouchali rádio.

„Hallo!“ pozdravil ji přívětivě.

„Co vy tady děláte?“

„Chtěl jsem vás vidět.“

„Jak dlouho tady čekáte?“

„Nechme si další rozhovor do vašeho apartmá, Patricie,“ doporučil jí s milým úsměvem.

„V tuhle hodinu?“ podivila se.

Odhadovala ten rozhovor na delší dobu. Zřejmě. A právě tak

byla přesvědčena, že pro ni nebude příliš příjemný. Ale nebylo zbytí. Poodešla k výtahu a stiskla přivolávači tlačítko.

V tuto hodinu byl ještě výtah řízen automaticky a okamžitě reagoval. Mason jí přidržel otevřené dveře. Vstoupila do kabiny a on vešel za ní. Dveře se za nimi tiše zavřely a Patricie stiskla tlačítko u osmého patra.

„Myslel jsem, že jste ustrašená dívka, která se nemůže dočkat, aby se co nejdřív vrátila do hotelu.“

„Rozmyslila jsem si to.“

„Co vás k tomu přimělo?“

Otázku přeslechla. Samozřejmě, v tom malém prostoru a v tichu, které v něm panovalo, ji nepřeslechla, ale neodpověděla. Výtah zastavil. Procházeli chodbou k jejímu apartmá a cestou si připravovala klíč. „Jistě si uvědomujete,“ poznamenala suše, „že ohrožujete moji dobrou pověst.“

Tentokrát přeslechl Mason.

Rozsvítila a Mason za nimi zavřel dveře.

„Něčeho bych se napila. Co chcete vy?“

„Na co máte chuť?“

„Na skotskou se sodou.“

„To mně vyhovuje. Kde jste byla až do téhle chvíle?“

„Venku.“

„Mohli bychom se dostat dál mnohem rychleji, kdybyste lip spolupracovala.“

Znechuceně se usmála.

„Tohle už jsem někde slyšela. Věřte si tomu nebo ne, ale z našeho domu jsem jela rovnou sem.“

Mason ji následoval do kuchyňky. Z poličky vzala láhev skotské, z příborníku vyndala dvě sklenice a z lednice tácek s kostičkami ledu.

„Tam nahoře v horách je pěkně špatné počasí. Mrholí a na silnicích je plno bláta,“ prohodil Perry.

„Opravdu?“ podivila se.

„A jak jsem si všiml,“ pokračoval, „je váš vůz pěkně zablácený. Zřejmě jste projížděla někudy, kde bylo mokro.“

Nalila skotskou do sklenic přímo z láhve, ačkoliv speciální dávkovač na whisky ležel na polici.

„Setkala jste se s matkou?“ zeptal se Mason.

„Sodu najdete v chladničce, pane Masone.“

„Setkala jste se s matkou?“ opakoval a otevřel chladničku. Láhev byla v přihrádce ve dveřích.

„Asi se nejdřív napiju a počkám, až se mi ta skotská dostane do krve. Dřív, než se pustím s vámi do rozhovoru.“

„To si mám vysvětlit tak, že sbíráte odvahu k tomu, abyste něco zatajila?“

Neodpověděla.

Vykročila zpátky do obývací haly a rychle se napila. „Budu podrobena výslechu třetího stupně?“ zeptala se posměšně.

„Pokud to nebude nutné, tak nikoliv,“ ujistil ji zdvořile Mason. „Já potřebuji vědět, jestli jste se setkala s matkou.“

„Já…“

Něčí prsty jemně zaklepaly na dveře. V prvním okamžiku paniky předstírala Patricie, že je nezaslechla. Klepání, tentokrát hlasitější a důraznější, se tichem haly rozlehlo tak, že ho nebylo možno přeslechnout.

„Půjdete otevřít vy nebo já?“ zeptal se Mason. Beze slova odložila sklenici na stolek, nejisté přešla halu a otevřela.

„Díky Bohu, že jsi vzhůru, Pat, já…“ slyšel Mason ženský hlas, který náhle zmlkl. Žena vstoupila a spatřila pánskou návštěvu.

Chvíli s Patricií pohlížely jedna na druhou. Potom se nově příchozí začala omlouvat.

„Promiňte. Je mi líto. Spletla jsem si zřejmě apartmá. Nebudu rušit…“

„Jen pojďte dál, paní Allredová,“ pozval ji zdvořile Mason. „Člověk by vás jen stěží považoval za Patriciinu matku. Vypadáte spíš jako její sestra.“

Společensky se usmála.

„To je velice hezká věta na úvod našeho seznámení. Ale nezdržujete Pat vzhůru poněkud dlouho?“

„Nemyslel jsem to jako poklonu. Spíš profesionální odhad, kterým by bylo v případě nutnosti možno zapůsobit na porotu.“

„To je Perry Mason, maminko,“ zavřela Patricie dveře.

„Oh,“ nestačila zvládnout úlek.

„Nalili jsme si trochu skotské. Nechceš se přidat?“ hovořila Patricie nenucené. „Určitě je ti zima.“

„Jsem trochu prokřehlá,“ připustila paní Allredová stále ještě nesoustředěně.

„Naleju ti taky.“

Paní Allredová se nejistě usmála na Masona, chvilku váhala a potom následovala Patricii do kuchyňky.

„Měla jsi nějaké potíže se sem dostat?“ zeptala se Patricie.

„Trochu potíže jsem měla kolem recepce, ale usmála jsem se a se vší samozřejmostí, jaké jsem byla schopna, jsem šla rovnou k výtahu. Nakonec se recepční zřejmě rozhodl, že tady bydlím, a neobtěžoval mě.“

„V lednici je led, maminko. Chceš bourbonskou nebo skotskou?“

„To je jedno.“

Paní Allredová se dosud nemohla vzpamatovat.

Mason slyšel jenom cinknutí láhve o sklenici, bublání tekutiny, led, dopadající na dno sklenice. A sykání rychlého, nezřetelného septu.

Pohodlně se uvelebil v křesle, zapálil si cigaretu a s chutí vdechl kouř. Když obě ženy vešly, zdvořile vstal.

„Namíchaly jste si všechno?“

„Myslíte pití?“

„Také. Ale hlavně nějakou báchorku pro mě.“

Patricie po něm šlehla pohledem. Obě ženy se posadily.

„Můžete chodit kolem horké kaše, jak dlouho chcete. Jenže nevím, kolik máme času.“

„Řekla jsem panu Masonovi o Bobovi Fleetwoodovi, maminko,“ vysvětlila Patricie. „Ví, jak se věci mají.“

„Koneckonců, pane Masone, nemáme co skrývat,“ chopila se slova paní Allredová. „Vyhledala jsem ubytování v malém kempu nahoře v horách. Zatelefonovala jsem manželovi, kde budeme, a on řekl, že přijede za námi.“

„A přijel?“

Zaváhala.

„Jen klidně pokračujte,“ pobídl ji. „Rád si tu vaši historku vyslechnu.“

„Dali jsme si s Bobem pár drinků, abychom zabili čas. Potom se náhle Bob omluvil, že musí do koupelny. Byl tam chvilku, když jsem na něj zavolala, jestli je v pořádku. Neozval se mi. Otočila jsem knoflíku dveří, ale byly zevnitř zamčeny. Zpanikařila jsem. Obávala jsem se, že snad něco spolkl, prostě jsem měla strach, aby nespáchal sebevraždu.“

„Ale nespáchal, co?“

„Měl klíč od toho druhého vchodu. Oběhla jsem bungalov a zkusila dveře. Byly otevřené. Prošla jsem do koupelny, která byla z této strany rovněž otevřená. Jak to vypadalo, vůbec se v koupelně nezastavil. Jenom zamkl ty dveře, které vedly ke mně, vyběhl ven, vzal můj vůz a odjel.“

„Neslyšela jste ho startovat?“

„Slyšela, ale myslela jsem si, že je to nějaký jiný nájemník. Od vedlejších bungalovů. Neměla jsem ani tušení, že by to mohl být můj vůz.“

„Kam odjel?“

„Nevím.“

„Co jste dělala potom?“

„Vyšla jsem na silnici a stopovala jsem. Mimochodem takovou zkušenost už nechci nikdy opakovat.“

„A co vaše zavazadla?“

„Měla jsem s sebou jen malý kufřík s láhví whisky. Čekali jsme na Bertranda, že se k nám připojí.“

„Fleetwood to věděl?“

„Ano.“

„Už se mu vrátila paměť?“

„Ne. Je zcela v pořádku, ale stále si na nic nepamatuje.“

„A váš manžel?“

„Nechápu to. Něco se mu muselo přihodit, pane Masone. Vůbec se nahoře neukázal.“

„Ale vy jste to nezjišťovala, že?“

„Už ve chvíli, kdy mně Bob ujel s vozem, měl velké zpoždění. Já… opravdu nevím, co se mu stalo.“

„Pokusila jste se zavolat domů?“

„Samozřejmě.“

„A?“

„Nikdo nezvedal telefon.“

„Nikdo ze služebnictva?“

„Ti spí v přístavku nad garážemi. V noci nikdy nezvedají telefon.“

„Vyšla jste tedy na silnici a stopovala v opačném směru? Abyste se dostala domů?“

„Ano.“

„Znáte jméno řidiče, který vás svezl?“

„Řidiči,“ zdůraznila množné číslo. „Byli celkem tři. Ten poslední byl velmi starý.“

„Ten vás dovezl až sem?“

„Ne. Ale naštěstí mě dovezl na místo, kde jsem mohla sehnat

taxi.“

„A váš kufřík? Chcete nám namluvit, že jste ho zapomněla v některém z těch tří vozů?“

„Dala jsem ho do úschovny na nádraží. Domnívala jsem se, že s ním v ruce bych mohla mít potíže dostat se nahoru k Pat. Byla jsem přesvědčena, že to bude jednodušší bez něj. S ním by mě určitě zadrželi a musela bych jim obsáhle vysvětlovat, proč tam jdu.“

„Proč jste to nechtěla vysvětlit?“

„Nebyla jsem na to připravena.“

„Proč jste nejela domů?“

„Protože… Já… Bála jsem se tam jet.“

„Proč?“

„Nevím. Byla to nějaká předtucha. Něčeho špatného. Chtěla jsem být s Pat.“

„Ale večer jste telefonovala manželovi a řekla mu, kde budete, je to tak?“

„Ano, je.“

„A on měl za vámi přijet rovnou nahoru?“

„Jakmile dokončí práci. Řekl, že by se nahoru mohl dostat tak kolem desáté.“

„A co Patricie?“

„Co by s ní mělo být?“

„Jí jste nevolala?“

Nastalo ticho.

„Je vám jistě jasné, že si policie ty rozhovory snadno zjistí.“

„Co by s tím měla co dělat policie?“

„Nevím,“ odpověděl Mason a významně dodal: „Zatím ještě nevím.“

„Nechápu, proč bychom do toho měli zatahovat policii.“

„Kolik toho Fleetwood vypil?“

„Asi dva drinky. Začali jsme pít až po večeři. Tak kolem

deváté.“

„Ty drinky byly silné?“

„Snažila jsem se ho držet zpátky, jak jen jsem mohla,“ omlouvala se. „Ale byl nějak mimořádně žíznivý.“

„Jak velká je ta láhev?“

„Pintová.“

„Zbylo v ní něco?“

„Ne.“

„Telefonovala jste Patricii?“

„Ano,“ nezaváhala tentokrát.

„Proč? Žádala jste ji, aby za vámi přijela nahoru?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože jsem… Nebyla jsem si jistá, že to, co dělám, je v dané situaci to nejlepší.“

„Tyhle pochybnosti jste měla i v rozhovoru se svým manželem?“

„Ne. Volala jsem Pat ještě před devátou. Těsně před tím, než zavřeli recepci v Snug-Restu. Bob Fleetwood odjel mým vozem krátce potom, co jsem Pat volala.“

„Co jste jí řekla?“

„Jenom kde jsem. Nic víc.“

„Žádala jste ji, aby přijela nahoru za vámi?“

„Ne přímo,“ opravila se.

Mason se podíval na Patricii.

„Snažila jsem se vás dovolat,“ vysvětlila, „ale nikdo to u vás nebral.“

„Proč jste nevolala Drakeovu detektivní kancelář?“

„Myslela jsem, že bych měla hovořit nejdřív s maminkou.“

„Hovořila jste?“

„Když jsem tam dojela, tak jejich bungalov byl už prázdný.“

„Vešla jste dovnitř?“

„Ano.“

Mason se obrátil zase k paní Allredové.

„Jak dlouho vám trvalo, než jste se sem dostala?“

„Nevím. Odhaduji to tak na hodinu. Někdy jelo jedno auto za druhým, aniž by zastavilo. Některá zastavila, ale řidiči jeli někam jinam. Byla to zkušenost, jak už jsem vám řekla, kterou bych si nechtěla zopakovat. Ty časové údaje se mi těžko vybavují. Mám je trochu jako zamlžené.“

„To vidím,“ souhlasil suše Mason. „Obě je máte nějak zamlžené.“

Mason se zvedl a přešel k telefonu na stolku u dveří. Právě když se chystal zvednout sluchátko, zabušil někdo surově na dveře.

„Proboha,“ polekala se paní Allredová. „Kdo je zas tohle?“

Bušení se ozvalo znovu. Ještě silněji. Ještě autoritativněji.

Mason se okamžitě rozhodl.

„Obě víte, o co jde, a znáte celou situaci. Neřeknete ani slovo a necháte mluvit jenom mě.“

„Neříkejte nic!“ varoval je znovu Mason. „Nechtě obě mluvit jenom mě.“

V okamžiku, kdy se znovu ozvalo bušení na dveře, Mason uchopil knoflík a otevřel je.

Zdálo se, že poručík Tragg z městské kriminálky, oddělení pro vyšetřování vraždy a Frank Inman z šerifovy kanceláře jsou jeho přítomností mnohem překvapenější než on jejich příchodem.

„Pojďte dál,“ pozval je srdečně.

„K čertu, co tohle má znamenat?“ rozčilil se Tragg.

„Paní Allredová,“ ujal se Mason seznamování, „tohle je Frank Inman z šerifovy kanceláře a tohle poručík Tragg z oddílu pro vyšetřování vražd. Pánové, tohle je paní Lola Faxonová Allredová a její dcera, Patricie Faxonová. Slečna Faxonová si najala tohle apartmá pod jménem Maurine Milfordová, protože zamýšlí stát se

spisovatelkou a k tomu potřebovala nějaké místo, kde by mohla psát a nebýt nikým rušena.“

„Paní Allredová, vida, vida,“ pravil Tragg sarkasticky. „A máme tady rovněž pravého mistra společenského chování. Předpokládám, že obě ty ženy necháte s námi promluvit, Masone.“

„Paní Allredová je nachlazená,“ odmítl Mason, „a její dcera trpí lehkou vadou řeči. Předpokládám, že se tedy ujmete slova vy jako první.“

„Jste si jistý, že tohle je paní Allredová, Masone?“

„Její dcera by si tím měla být jista.“

Tragg se obrátil na paní Allredovou.

„Vy jste utekla s Bobem Fleetwoodem, že?“

Užuž chtěla odpovědět, ale Mason zvedl odmítavě ruku a napomenul příchozí.

„Ale, ale, pánové. Nemůžete být trochu zdvořilejší?“

„Co se do toho ke všem čertům pletete,“ vybuchl Inman. „A co tu vlastně děláte?“

„On je vždycky mluvčí celé společnosti,“ konstatoval Tragg. „Ale už jeho samotná přítomnost je tím největším důkazem viny.“

Mason se srdečně zasmál.

„Mám-li se držet striktně faktů, pak jsem tady kvůli soukromé při.“

„Jak víte, že my ne?“ prohlásil Inman.

„Usuzuji tak podle toho, v jakém personálním složení jste nás přišli navštívit. Doufám, že nám řeknete, co se stalo?“

„Nejdříve nám vy musíte zodpovědět nějaké otázky.“

„My jsme trochu alergičtí na otázky, pokud nevíme, co se vlastně stalo.“

„Čert vás vem!“ přál si Inman. „Když budu chtít, tak mohu tyhle dvě ženy odvést a zavřít do lapáku.“

„To zajisté můžete,“ souhlasil Mason, „ale já zase mohu soudu doručit žádost o přešetření zákonnosti vazby.“

„Tak takhle se daleko nedostaneme,“ přerušil je Tragg. „Dobrá, jak chcete. Má-li to být po zlém, bude to po zlém. Kdy jste naposledy viděla Boba Fleetwooda, paní Allredová?“

„Já… já…“

„Musíte mít důvod k zodpovězení této otázky, paní Allredová,“ upozornil ji Mason.

Tragg zrudl.

„O.K. Poskytnu vám sakra důvod k odpovědi. Na dně kaňonu u jedné horské silnice jsme nalezli automobil paní Allredové a v něm Boba Fleetwooda. Mrtvého. A teď předpokládám, že nám o něm něco řeknete, paní Allredová.“

„Bob Fleetwood je mrtev!“ vykřikla užasle.

„Už jsem řekl.“

„Zachovejte klid,“ napomenul ji Mason.

„Proč?“ vykřikla stejně jako prve. „Určitě příliš pil. Říkala jsem mu to. On…“

„Tak nejdřív; co dělal ve vašem voze?“

„Prostě mi ho sebral a odjel.“

„Bez vašeho svolení?“

Mason se postavil za Tragga, lehce se zamračil a přiložil prst na ústa.

„To se musí vysvětlit všechno. Snažil se utéct. Domnívala jsem se, že trpí ztrátou paměti, ale teď ho podezřívám, že to jen předstíral. Řekla jsem mu, že jsem jeho sestra, a zdálo se, že tomu věří. A také se zdálo, že je ochoten čekat, že se mu paměť zase vrátí.“

„K čertu! Tohle je pěkně zamotaný prohlášení,“ vyhrkl Inman.

Tragg ho gestem ruky umlčel a významně pohlédl na Perryho Masona.

„Jsme spokojeni, že jsme se dozvěděli alespoň něco.“

„Pane Masone,“ obrátila se k němu paní Allredová trochu vzdorovitě, „za těchto okolností nechápu, proč bychom měli

riskovat nějaké nedorozumění. Myslím, že tito pánové mají plné právo se dozvědět, jak to všechno skutečně bylo. Pan Fleetwood trpěl ztrátou paměti. Snažila jsem se mu navodit rodinné prostředí a předstírala jsem, že jsem jeho sestra. A také jsem mu řekla, že můj manžel je jeho švagr. Domnívali jsme se, že klid a pohoda, kterými ho obklopíme, mu vydatně přispějí k návratu paměti. Najala jsem v jednom kempu bungalov a tam jsme čekali na mého manžela. Měla jsem s sebou láhev whisky a Bob si nalil několik skleniček. A nalil si je pěkně plné. Snažila j sem se ho přimět, aby přestal pít, ale pokračoval, dokud nevypil celou pintovou láhev.“

„Vy jste také něco vypila?“ zeptal se poručík.

„Pila jsem jenom tak, kolik jsem cítila, že mohu snést. Bylo mi jasné, že Bob nepřestane, pokud nebude láhev prázdná, a nechtěla jsem, aby ji vypil celou sám. Chci tím říct, že jsem nechtěla, aby se opil. Že každá kapka, kterou vypiju já, bude znamenat, že ji nevypije on. Já…“

„Kolik sklenic jste vypila vy?“

„Dvě. On tři.“

„A pak?“

„Pak si vzal můj vůz a vyrazil zpátky do města.“

„Bez vašeho vědomí?“

„Ano.“

„Bez toho, že byste to věděla?“

„Ano.“

„Co bylo dál?“

„To je všechno, co vím. Jestli měl nehodu, tak to bylo jistě proto, že tolik pil. Můžete to nějakým způsobem zjistit, že? Musí mít ten alkohol přece v krvi.“

„Jistěže můžeme,“ ujistil ji poručík. „Ale nejdřív bychom si rádi ujasnili ještě pár věcí.“

„Jakých?“

„Tak nejdřív,“ začal Tragg, „sem jsme přijeli vlastně tak

trochu naslepo. Policisté, kteří vyšetřovali autonehodu, nalezli u Fleetwooda klíč od jednoho z těch bungalovů tam nahoře. Vyjeli k nim a zjistili, že jsou prázdné. Vytáhli z postele recepční a ta jim řekla, že pronajala čísla čtyři a pět panu Fleetwoodovi a jeho sestře. A také jim řekla, že si nechávali z její kanceláře spojit pár hovorů těsně před zavírací hodinou. Chlapci si zjistili čísla telefonů. Jeden byl do rezidence Allredů a druhý do hotelu. Zavolali nás, abychom to přešetřili. U Allredů nebyl nikdo, a tak jsme přijeli sem. Stěží jsme mohli očekávat, že vás tu takhle všechny najdeme.“

„Odkdy je zvykem, že oddělení pro vyšetřování vražd zjišťuje automobilové nehody?“ podivil se Mason.

„Drž hubu, ty chytráku!“ vmísil se Inman.

Tragg nespouštěl oči z paní Allredové ve snaze upoutat její pozornost natolik, aby nestačila zachytit Masonovu poznámku.

„A vy si tedy myslíte, že Bob Fleetwood sjel s vaším vozem z cesty?“

„Jsem si tím docela jista.“

„A myslíte si, že byl opilý.“

„Pil. Nemyslela jsem si, že je zrovna opilý, ale jestliže sjel s tím vozem z cesty, tak určitě musel být.“

„O.K.“ uzavřel Tragg první část otázek. „Ale jsou tu ještě nějaké věci, které byste nám měla vysvětlit. Kupříkladu proč byla ve vašem voze zařazena nízká rychlost v okamžiku, kdy sjel z cesty?“

„Proč nepočkáte, paní Allredová, s odpovědí, dokud přesně nevíte, co pan Tragg chce vědět?“ poznamenal Mason.

„Proč chcete zavřít stáj poté, co byli koně ukradeni, Masone?“

„Chtěl jsem jenom…“

„A když už budete vysvětlovat tohle,“ pokračoval Tragg zase k paní Allredové, „můžete nám rovněž vysvětlit, odkud se vzala na koberečku v zavazadlovém prostoru vašeho vozu krev?“

„Krev v zavazadlovém prostoru mého automobilu?“ vyhrkla nevěřícně paní Allredová.

„Právě tak.“

„Proč?… Já… já nemám nejmenší tušení, jak… jak by se mohla… Jste si tím jistý?“

„Samozřejmě že jsem si tím jistý.“

„Já…“

Na pomoc jí přišlo další zaklepání na dveře.

Otevřel Frank Inman.

Nějaký muž vešel dovnitř a hlásil se Traggovi.

„Poručíku, mohu s vámi na okamžik hovořit? Dostali jsme další informace ohledně toho vozu.“

Tragg vyšel na chodbu.

Frank Inman se obrátil k Masonovi: „Kdyby bylo na mně, poradil bych si s váma hezky rychle.“

Mason nepokládal za nutné odpovědět.

Poručík Tragg se vrátil. Nebyl tam dlouho.

„Lituji. Musím se vám, paní Allredová, omluvit. Udělal jsem chybu.“

Zpod přivřených víček ji sledoval chladným, pozorným pohledem.

„Tím chcete říct, že se žádná nehoda nestala? Že se můj vůz nezřítil ze svahu?“

„Ne,“ odmítl takovou absurditu. „Tím chci říci, že se skutečně nehoda přihodila. Chci říci, že se vaše auto skutečně zřítilo ze silnice. Chci říci, že v něm byl skutečně nalezen mrtvý muž. A chci také říci, že to auto bylo ze svahu puštěno se zařazenou nízkou rychlostí. Věc, ve které jsem udělal chybu, bylo identifikování těla mrtvého. Policie totiž dospěla k mylnému závěru, protože nalezla poznámkový blok, ve kterém byl řidičský průkaz, číslo pojistky a několik dalších věcí, patřících Robertovi Greggovi Fleetwoodovi, a až později objevila ve voze náprsní

tašku někoho jiného. Srovnáním podobizen na osobních dokladech došli k závěru, že onen mrtvý muž má při sobě Fleetwoodův poznámkový blok, ale že to není Fleetwood?“

„Kdo by to tedy byl?“ zeptala se udiveně paní Allredová.

Tragg otevřel oči a vyštěkl na ni tu informaci, jako by jeho slova byla kulkami z revolveru.

„Váš manžel Bertrand C. Allred. A teď nám honem řekněte, jak se dostal do vašeho vozu a jak v něm byl spuštěn dolů ze svahu?“

„Já… já…,“ nebyla schopna promluvit.

„A jak se dostala krev na kobereček v zavazadlovém prostoru vašeho auta?“

Váhala.

Oči, rozšířené tragickou výzvou, podívaly se prosebně na Masona.

Frank Inman ten pohled zahlédl.

Přistoupil k Masonovi a uchopil ho za paži.

„Co se týče vás,“ řekl právníkovi, „tudy jste přišel dovnitř,“ vlekl ho ke dveřím, „a tudy zase odejdete. Počkejte, poručíku!“

„Rád bych slyšel vaši odpověď na první otázku,“ zdůraznil mezitím Tragg.

Inman dovlekl Masona ke dveřím a vytlačoval ho na chodbu.

„Nemůžete mi zabraňovat, abych radil svému klientovi,“ ohradil se Mason.

„U čerta nemůžu,“ opáčil Inman. „Můžu vás odtud vyhodit, a jestli chcete na mě být hrubý, tak se přesvědčíte, že já dovedu být ještě hrubější.“

Mason zavolal přes rameno:

„Paní Allredová, vaše práva svobodného občana jsou právě teď podstatně omezována. Jako váš právní zástupce vám radím neříkat absolutně nic, pokud tito policejní úředníci nepřestanou se svými svévolnými a násilnickými metodami. Chci, aby vaše

mlčení nebylo považováno za důkaz viny anebo obav, že cokoli byste řekla, mohlo by být použito proti vám, ale jako protest proti nezákonným metodám těchto policejních úředníků.“

Poručík Tragg se obrátil hezky naštvaně k Inmanovi.

„No teď jste tomu dal. Měl příležitost a důvod promluvit ke klientovi a také důvod k dobré výmluvě.“

„Na tom mi houby záleží,“ vedl Inman svou. „Tahle žena buď vysvětlí smrt svého manžela, nebo ji nechám zavřít.“

„Můžete mě zastihnout v mé kanceláři, paní Allredová, nebo prostřednictvím Drakeovy detektivní kanceláře,“ informoval ji Perry Mason.

„Pojďme,“ řekl znechuceně Tragg, „vyjedeme si na výlet. Obě dámy předáme na velitelství.“

Inman konečně vytlačil Masona na chodbu a zavřel za ním dveře. Mason prošel chodbou, sjel výtahem do vestibulu a zeptal se klimbajícího recepčního:

„Kde je telefonní box?“

„Vy tady bydlíte?“ zamžoural na něj recepční.

„Ne. Já jsem investor. Zamýšlím tenhle hotel koupit jako investici. O kolik předpokládáte, že bych musel zvednout platy, abych se dočkal od zaměstnanců zdvořilosti?“

Recepční se nejistě usmál a řekl: „Telefonní box je támhle v tom rohu.“

Mason zavolal do kanceláře Paula Drakea.

„Kde je Paul?“ zeptal se noční služby.

„Šel se domů vyspat a nařídil, že ho nikdo nesmí rušit s ničím menším než s vraždou.“

Mason se nad sluchátkem zašklebil.

„O.K. Můžete mu klidně zavolat a říci, že jeho příkazy plníte do puntíku.“

„Co tím myslíte?“

„Tím myslím, že Bertrand C. Allred byl nahoře v horách nad

Springfieldem zavražděn, zavřen do auta paní Allredové a spuštěn z příkrého svahu dolů. Se zařazeným nízkým rychlostním stupněm. Drake má ještě stále ve Springfieldu svého člověka. Řekněte mu, ať ho hněď zavolá a vyšle na místo, kde vůz našli. Ale musí to být rychle. Potřebuji všechny dostupné informace, fotografie a chci mluvit s Fleetwoodem. Poznamenal jste si to všechno?“

„Ovšem, pane Masone. Přejete si mluvit s Paulem?“

„Teď ne,“ vysvětlil Mason, „pracuji na opačném konci tohoto případu a nemohu se nechat uvěznit v nějaké telefonní budce, když čas pracuje pro pachatele.“

Zavěsil a opustil box. Prošel halou a vyhlédl ven.

Pomalu se rozednívalo. Slunce sice ještě nevystoupilo nad obzor a ulice dosud dýchala v tomto bezbarvém světle svítání chladem, ale nový den se už hlásil.

U kraje chodníku parkoval policejní vůz se sirénou. Muž, který předával prve zprávu poručíkovi Traggovi, seděl za volantem. Motor běžel a malé bílé obláčky stoupaly z třesoucího se výfuku a rozplývaly se ve vlhkém vzduchu.

Mason tam takhle postál dobrých pět minut. Světlo sílilo, předměty na ulici se začínaly barvit. Podíval se na náramkové hodinky, zívnul a odešel přes halu k výtahu. Automatický informátor svítil stále na osmém poschodí.

Stiskl tlačítko a přivolal si výtah do haly. Pootevřel dveře jenom natolik, aby přerušil elektrický okruh a vložil mezi dveře tužku. Tak je zajistil proti automatickému dovření jejich vlastní vahou. Potom se posadil do křesla v hale. Do blízkosti výtahu.

Uplynulo asi deset minut, když zaslechl klapnutí kontaktu a na světelném ukazateli naskočila osmička.

Odstranil ze dveří tužku.

Potom dveře otevřel a nastoupil. Pomalu se za ním zavřely a kabina se rozjela vzhůru. Mason se postavil do rohu tak, aby ho

nezahlédl nikdo, kdo bude otvírat dveře.

Kabina dostoupala do osmého patra a zastavila se. Někdo otevřel dveře a Inman do nich vtlačil paní Allredovou a Patricii a pak za nimi následoval. Tragg vstoupil poslední a zavřel za sebou dveře. „A jestli náhodou čeká váš právní zástupce dole v hale, nepokoušejte se s ním mluvit. Znáte mě!“ upozornil Inman.

Obrátili se čelem ke dveřím a paní Allredová hlasitě vydechla, když spatřila Masona. Inman si toho vzdechu všiml, pootočil hlavu a sáhl do záňadří. Ale ruka se mu zastavila v půli cesty.

„Přízemí?“ zeptal se zdvořile Mason a hbitě stiskl tlačítko.

Kabina výtahu začala klesat.

„Upozornil jsem vás, že na něj nestačíte,“ připomněl Inmanovi Tragg a znělo to hodně suše.

„Co jste jim řekla?“ zeptal se Mason paní Allredové.

„Drž hubu!“ vložil se do rozhovoru Inman.

„Vůbec nic,“ odpověděla paní Allredová. „Chovala jsem se přesně podle vašich instrukcí.“

„Chovejte se podle nich i nadále,“ doporučil jí Mason. „Budou se vás snažit všemi silami přimět k mluvení, ale vy jim prostě řeknete, že vaše mlčení je protestem proti jejich neurvalým metodám a že předtím, než jim cokoliv řeknete, musíte mluvit se svým právním zástupcem. Připomeňte jim, že jste učinila plné a upřímné prohlášení o všem, co se stalo, dokud se nezačali chovat hrubě a dokud se mnou nezačali vláčet.“

„Je to veliké pokušení,“ vrčel Inman, „s vámi začít doopravdy vláčet.“

„Neztrácejte klid,“ doporučil mu Mason, „má to neblahý vliv na váš krevní tlak. Vypadáte pak v obličeji jako pivoňka.“

Teď se do toho vložil Tragg. Dost nevraživě a navztekaně.

„Nebuďte zatracenej blázen, Inmane. Snaží se vás vyprovokovat, abyste si něco začal. A nechtějte slyšet, jak to bude znít před porotou.“

Inman se mrzoutsky a vztekle odmlčel.

Kabina zastavila v přízemí.

Mason jim otevřel úslužně dveře a přidal bohatý slovní doprovod:

„Přízemí, dámy a pánové. Račte vystupovat. Oddělení falešných obvinění je právě před vámi, oddělené cely, padělaná doznání, dceřino obvinění matky, matčino obvinění dcery, návdavkem ke všemu policejní špiclové, práskači a detektivové jako návnady v celách a všechny další obvyklé policejní finty, račte přímo touto cestou.“

Inman vystrkal ženy z výtahu, obrátil se k Masonovi, a náhle, nečekaně proti němu napřáhl pěst.

Poručík Tragg po něm skočil, doslova mu chňapnul po ruce a stlačil mu ji dolů.

„Idiote,“ pravil stručně.

Oba policisté postrkovali ženy halou kolem recepčního, který to divadlo se zájmem sledoval (možná už v duchu odepisoval ztrátu na nájemném za apartmá číslo 802), vyvlekli je ze dveří na ulici, tam je nacpali do policejního vozu a odjeli.

Mason si zamyšleně povzdychl a přecházel ulici k svému vozu. Nastoupil a nastartoval.

KAPITOLA XI

Mason odemkl dveře své kanceláře, vstoupil a pokývl hlavou směrem k Delle. Potom si sundal klobouk a plášť, obojí uložil v šatníku, přešel ke svému stolu a ztěžka za něj usedl.

„Spal jste vůbec?“ pozdravila ho Della.

Potřásl odmítavě hlavou.

„Něco nového od Paula?“

„Jistě. Poslal toho svého člověka nahoru k vraku a má nějaké fotografie. Ten člověk se náhodou znal se silniční hlídkou, co měla právě službu, a tak shromáždil všechny informace, které o tom voze existovaly.“

„Jak ho našli?“

„Na silnici bylo proraženo svodidlo.“

„Zatraceně podivné místo k tomu, aby odtamtud člověk spouštěl auto ze silnice,“ konstatoval Mason.

„Ke všemu zmuchlané jako papír na podpal,“ dodala Della.

„Nějak sem dostaňte Paula,“ pokynul jí Mason.

„Vedle čeká Dixon Keith,“ řekla namísto toho. „Už pěknou chvíli. Čekal dokonce už na chodbě, než jsme otevřely kancelář.“

„Dixon Keith?“ opakoval Mason nepřítomně.

„To je ten, co vede soudní spor proti Allredovi.“

„Aha,“ upamatoval se, „nejdřív sem ale dostaňte Paula. Potom nějak uchlácholte Keitha, ať ještě chvilku počká. Řekněte mu třeba, že telefonuji a že předpokládáte, že hovor dokončím v několika minutách. Nechci, aby mi odešel.“

Mason se unaveně zvrátil do křesla a konečky prstů si ťukal do čela. Della Streetová se mezitím dovolala Paula Drakea a už zase zavěsila a řekla: „Hned tu bude, šéfe. Snídal jste?“

„Snídal a holil a také jsem si dal horkou koupel a vzal jsem si

čisté prádlo. Nenašla policie náhodou u Allreda pistoli?“

„To nevím,“ odmítla Della. „Já… tady máte Paula.“

Na dveřích do kanceláře se ozval Drakeův signál.

Mason pokynul Delle Streetové.

Otevřela dveře a do místnosti vstoupil Drake. K smrti unavený, neupravený, s hrubým strništěm na bradě, vpravdě obraz bídy a utrpení. Na Masona se díval zachmuřeně, chladně, téměř nepřátelsky.

Mason se na něj zakřenil.

„Vypadáš, jako bys měl co dělat.“

„Ano?“

„Nejasně si vzpomínám, jak jsi mi nedávno říkal, že si holicí strojek necháváš v kanceláři. To ses nemohl mezi jednotlivými hovory oholit?“

„Ke všem čertům, ještě jsem neměl ani chvilku času mezi těma všema hovorama. Kdybys mě aspoň nevolal pořád ty.“

„Tak spusť,“ vyzval ho Mason.

„Místo, kde se ten auťák dostal ze silnice, je asi tak pět mil od Snug-Rest Auto Court. Ta silnice je dostatečně mizerná po celý dýlce a tenhle flek je na ní nejhorší. Je tam sice nějaký svodidlo, ale auťák proletěl přímo skrz něj. Žádnej div. Měl zařazenou jedničku a čudí vytaženej na maximum. To je všechno, co policie zjistila z celýho vraku.“

„Tělo nejdřív pokládali za Fleetwooda?“

„Jo.“

„A Allred měl jeho náprsní tašku?“

„Jo. Nějakej zápisník, tašku, cigaretový pouzdro, plnicí pero. Doufám, že jsem nic nezapomněl. I tak je toho až dost.“

„Nějaké vysvětlení?“

„Žádný.“

„Měl u sebe prý i klíč k bungalovu.“

„Jo. Na to jsem zapomněl. Klíč od Fleetwoodova bejváku tam

nahoře.“

„Jak se k němu Allred dostal?“

„Zatím nikdo neví, Perry. Klíč byl jen tak pohozenej na podlážce.“

„Co ta krev na koberečku v zavazadlovém prostoru?“

„Jo. Ta tam byla.“

„Měl Allred u sebe pistoli? Nebo revolver?“

„Ne.“

„Paule, potřebuji najít Fleetwooda,“ zdůraznil Mason vážně.

Drake mu odpověděl posměšným smíchem.

„Kdo by nechtěl.“

„Jenže já ho potřebuji najít o něco nutněji než kdokoliv jiný.“

„Až ho najdeš, bude mrtvěj.“

„Mám určitou stopu, Paule.“

„Mluv!“

„Fleetwood bud trpí skutečně ztrátou paměti, nebo to jenom předstírá. Jestliže jí trpí skutečně, ještě stále putuje někde kolem v beznadějné mlze zapomnění. Jestli je to od něj finta, pak se v tom vynasnaží setrvat i dál.“

„Ledaže už je mrtvěj,“ namítl Paul.

„Někdo,“ řekl pomalu Mason, „pustil to auto ze srázu. V kolik hodin?“

„Hodiny na palubní desce ukazujou jedenáct deset. A jedenáct deset ukazujou i Allredovy náramkový hodinky.“

„To mohli samozřejmě narafičit. Obojí mohly být nastaveny předem.“

„Nebo potom,“ dodal Paul.

Mason přikývl.

„A co s tím má společnýho Fleetwoodova ztráta paměti?“

„Máš tam nahoře ještě lidi?“

„Jestli mám lidi nahoře,“ povzdychl si Drake unaveně. „Jsou u každýho telefonu a každou chvíli volaj informace, který posbírali,

a čekají na další instrukce.“

„Potřebuji prozkoumat ty postranní silnice, Paule. Chci znát místa, kam by se mohl člověk zatoulat z dálnice. Víš, jestli Fleetwood zná ty hory tam?“

„Měl by je znát,“ potvrdil Drake. „Je to totiž právě tam, kde leží White Horse. S kterým jsou ty problémy. Jak pak přiměli majitele akcií, aby uvěřili, že je tam bezcenná hlušina.“

„Já o tom vím,“ kývl Mason, „jen jsem neměl tušení, že je to právě tam. A zrovna při tomhle obchodu byl Fleetwood Allredovou pravou rukou, že?“

„Jo.“

„Pak to tam tedy musí znát. A dobře.“

„Jo.“

„Prohledej všechny vedlejší silnice!“

„Policie se domnívá, že Fleetwood začal stopovat a teď je asi tak pět set mil od Snug-Rest Auto Court – pokud není mrtvěj. Na druhý straně existuje i domněnka, že neleží dál než takovejch tři nebo čtyři sta yardů od toho kempu.“

„Je nějaká šance, že by to mohla být skutečně jenom nehoda?“ zeptal se Mason.

„Myslíš Allreda?“

„Ano.“

„Ke všem čertům ne! Je to docela typická záležitost. Vrah udělal stejnou chybu, jakou takový lidi dělaj vždycky. Místo aby zařadil nejvyšší rychlost, při který jedině můžeš vyletět ze silnice, nechal tam jedničku. Ať to byl kdokoliv, nasměroval auťák na sráz, vytáhnul naplno ruční sytič a vyskočil.

No a auťák si to sypal dolů, tady třísknul do stromu, támhle do skalky, no a dole to pak krásně bouchlo.“

„Na těle žádný stopy po kulkách?“

„Ne. Zřejmě dostal ránu do palice.“

„Nebo se do hlavy udeřil, když auto padalo ze srázu.“

„Myslím, že byl mrtvěj už předtím. Alespoň se to domnívá policejní doktor.“

„Jak dlouho předtím?“

„Ten doktor na to nechce vsázet, ale já ti garantuju, že byl mrtvěj hodinu nebo o kousek dřív, než auto sjelo dolů.“

„Kdy ho objevili?“

„Asi tak ve tři ráno. Dopraváci jeli do Snug-Rest Auto Court, hned jak našli v auťáku klíč od jejich bungalovu. S těma telefonama z recepce to už pak nebylo nic nesnadnýho, najít správný apartmá v Las Olitas.“

„Jestli by tu vraždu naplánovala paní Allredová,“ uvažoval Mason, „stěží by za sebou nechala tak širokou a zřejmou stopu.“

„To nemůžeš nikdy říct. Mám takový tušení, že nakonec bude mít v tomhle policie pravdu. Fleetwood je mrtvěj nebo vzal roha. Já vidím jen dvě možnosti; bud je touhle dobou někde v letadle, nebo je tady někde v okolí tuhej.“

„Ta jeho ztráta paměti může být velice důležitá. Včas si k ní položil základ a teď z toho těží. Já na jeho místě bych to udělal také tak. Dejte se do toho, Paule, a propátrejte celé springfieldské okolí. Každý ranč a každý dům.“

„Když myslíš?!“

„Pro případ, že by ho našli,“ dodal ještě Mason, „řekni, aby se ho nedotýkali. Jenom ať letí k telefonu a dají nám hned vědět. Ta druhá detektivní kancelář na tom také ještě pracuje, Paule?“

„Řek bych, že jo. Jenomže nepátrají v okolí jako my. Hledají ho na těch samejch místech jako policie.“

„Jejich chyba,“ zašklebil se Mason. „O.K., dejte se do toho.“

Drake se vyklátil z kanceláře a Mason se obrátil k Delle Streetové.

„A teď se podívejme na Dixona Keitha.“

Dixon Keith byl ostražitý, bystrý muž, hezky ramenatý a hranatý, s tmavýma očima, tmavými vlasy, které začínaly nad

čelem nepatrně řídnout, a s lehkými kroky atleta. Mohutná hrud. Stáří tak něco pod čtyřicet.

Nemařil čas.

„Soudím, že o mně již víte, Masone.“

Oslovený přikývl.

„Vedou soudní při s Bertrandem Allredem a Georgem Jeromem. Je to párek vybraných gaunerů, kteří se nezastaví ani před vraždou. Od té doby, co jsem se s nimi zapletl do obchodního jednání, jsem toho o nich zjistil pěknou hromadu.“

„Máte právníka, který vás zastupuje?“

„Mám.“

„A nemyslíte, že by bylo lepší, kdybyste si ho dnes vzal s sebou?“

Keith zavrtěl hlavou.

„Jsem sám schopen vám říci v několika slovech, o co mi jde, pane Masone. Bude to čistě obchodní návrh, žádná právní příležitost. Docela obyčejný, rovný obchod.“

„Oč se jedná?“

„My oba jsme už dávno dospělí, pane Masone. Víme, že nám nikdo nedá nic zadarmo. Já něco potřebuju a jsem také ochoten za to zaplatit.“

„To je celkem správná zásada, pane Keithe. Mějte ovšem na paměti, že mou hlavní povinností je hájit zájmy klienta.“

„To je v pořádku. Vy zastupujete paní Allredovou a ta, pokud se nemýlím, je právě teď v pěkné bryndě.“

„Opravdu?“ podivil se Mason a zvedl obočí.

„Podívejte, Masone, nebudeme přece jeden před druhým nic předstírat. Máte svou detektivní kancelář, která na tom případu pracuje. Já mám rovněž svoji a ta na něm pracuje taky. Obě jsou zatraceně dobré. Já nevím, co všechno víte vy, a vy zase nevíte, co všechno vím já. Oběma nám jde jistě o to, abychom zbytečně nevyhazovali peníze. Pokud za ně něco nedostaneme. Je to tak?“

„Zcela přesně,“ zasmál se Mason.

„Tělo Bertranda Allreda bylo nalezeno v autě jeho manželky. Bylo spuštěno ze skalnatého srázu a byl v něm zařazen nízký převodový stupeň. To je dost začátečnické. Je jistě obtížné udělat podobnou operaci s vyšší rychlostí, ale jde to.“

„Říkáte to, jako byste se o to už někdy pokusil,“ řekl Mason pobaveně.

„Opravdu jsem udělal malý experiment,“ přiznal Keith, „abych si to ověřil. Při nízké rychlosti můžete otevřít dveře vozu a naskočit i vyskočit docela snadno. S vyšším rychlostním stupněm nastanou jisté problémy. Jestliže je kopec tak příkrý, že auto stačí sjet ze silnice a ještě projet křovím, rozjede se předtím, než stačíte vyskočit, pěkně rychle. Tak rychle, že už bezpečně vyskočit nemůžete. Nejlepší je zařadit v autě vysokou rychlost, podle toho, kolik jich má, zapnout zapalování, zatáhnout ruční brzdu a vystoupit. Potom uvolníte ruční brzdu a necháte auto, aby se samo rozjelo. Jak nabírá rychlost, vyhání motor do otáček, až chytne motor. A když ještě trochu povytáhnete sytič, řítí se auto plnou rychlostí.“

„Škoda že jste to nemohl vrahovi poradit,“ litoval ironicky Mason.

„To v každém případě,“ odpověděl Keith zcela vážně. „O tom vůbec nepochybujte. Opuštění vozu při nízké rychlosti byla vážná technická chyba. O to budete mít také nesnadnější práci, zatímco při použití mého způsobu byste na tom byl podstatně lip.“

„Za předpokladu, že můj klient je vrah,“ připomenul Mason.

„Za předpokladu, že váš klient bude obviněn z vraždy,“ zdůraznil Keith. „Vy to víte a já to vím taky.“

„Zdá se, že jste o tom hodně přemýšlel,“ uznal Mason.

„Ovšem. Neboť to je záležitost, která se mě bude úzce týkat. Musím najít Roberta Gregga Fleetwooda.“

„Nejste sám, kdo ho hledá.“

„Nechoďme okolo horké kaše, Masone. Vy ho potřebujete, protože si myslíte, že jako svědek pomůže vašemu klientovi nebo lépe klientce. Já ho potřebuju, protože jsem přesvědčen, že jako svědek mi pomůže vyhrát moji při s Allredem. A ještě navíc mohu napravit plno jiných věcí.

Fleetwood byl jednu dobu doslova Allredovou pravou rukou. Allred vymýšlel scénáře svých machinací a on je pak pomáhal uvést do života. Navíc Fleetwood ho velice obdivoval a vždycky udělal všechno, cokoliv mu nařídil.

Ze všeho, co jsem stačil o Fleetwoodovi zjistit, vyplývá, že chtěl prorazit v obchodním světě. Věděl, že to není v žádném případě reálné pro altruisticky založeného člověka, jakým on pravděpodobně byl. Pokud od okolního světa něco chcete, musíte si to vzít. Jinak se k tomu nikdy nedostanete. A tuhle filozofii právě do něj vtloukal Allred.

Teď když je Allred mrtev, tak bude Fleetwood pravděpodobně mluvit. Beze strachu. A buďte si jist, že toho má hodně co říct. A já to chci slyšet první.

Něco vám navrhnu. Vy se ho chcete zmocnit dřív než kdokoliv jiný. Pokud se vám to podaří, budete s ním hovořit o věcech, které zajímají vás a které jsou ve vztahu k vaší klientce. A potom ho předáte policii.

A do této situace přicházím já se svým návrhem. Dobře vám zaplatím, když ho nepředáte policii, ale když ho předáte mně.“

Mason se zřejmě dobře bavil.

„Vaši detektivové pátrají po Fleetwoodovi stejně jako moji,“ rekapituloval předchozí Keithův monolog. „Předpokládejme, že se ho zmocníte dřív než já. Předáte ho vy mně? Až od něj dostanete potřebné svědectví?“

Keith potřásl rozhodně hlavou.

„Proč ne?“

„Protože já si potřebuji u policie šplhnout. A nakloním si ji,

když jim Fleetwooda předám. Až z něj dostanu jeho svědeckou výpověď, chci si být zatraceně jistý, že nebude dodatečně žádným způsobem změněna. A jsem přesvědčen, že v tomhle ohledu mi může být policie hodně nápomocná.“

„Takže vy chcete, abych s vámi spolupracoval, ale zároveň žádným způsobem nechcete spolupracovat vy se mnou, ano?“

Keith nezaváhal ani na okamžik.

„Přesně tak.“

Mason se nad jeho upřímností rozesmál.

„Ovšem, pane Masone, mám co za to nabídnout.“

„Peníze?“

„Peníze.“

„Kolik?“

„Dost. Nejdříve slušnou částku za zprostředkování rozhovoru s Fleetwoodem a další, když mně uspokojivě odpoví na některé z otázek, na které potřebuji odpověď.“

„Které to jsou?“

„Nechám vám tu seznam. Budou tam všechny otázky, na které, jak doufám, odpoví Fleetwood v můj prospěch.“

Mason se znovu zasmál.

„Co se vám na tom nelíbí?“ zeptal se prostomyslně Keith.

„Všechno,“ odpověděl Mason. „Úplně všechno. Vy ode mne chcete, abych se choval jako nějaký Fleetwoodův kouč.“

„Nechápu, co tím chcete říct.“

„K čertu! Vy nechápete? Nabízíte mi jistý, pravděpodobně opravdu dost slušný obnos za zprostředkování styku s Fleetwoodem. A nabízíte mi další, jistě rovněž slušný obnos, když vám odpoví na vaše otázky způsobem, který se vám bude hodit do krámu. A necháte mi tady seznam otázek a necháte mi tady jistě i seznam odpovědí, které chcete, aby mi Fleetwood dal. Byl bych zatraceně ubohý právník, kdybych si neuvědomil, že znát jeho odpovědi předem by bylo pro mě výhodné, ale…“

„A co je na tom špatného?“ zeptal se Keith věcně. „To je přece docela běžná praxe. Pokud nějaký právník převezme zastupování a chce svou při vyhrát, ví nebo alespoň předpokládá, jak budou svědkové vypovídat.“

„To je všechno zcela akademická diskuse,“ uzavřel Mason. „Když se dostanu k Fleetwoodovi, zavezu ho na policii sám. Tedy v případě, že ho policie bude chtít.“

„Můžete dostat tisíc dolarů, když ho zavezete ke mně.“

„Zástup se formuje,“ zasmál se Mason.

Keith přimhouřil oči a několik sekund si Perryho upřeně prohlížel. Potom řekl:

„Mělo mě to napadnout dřív. Pokud je tu nějaký zástup žadatelů o Fleetwooda, tak já chci stát v jeho čele.“

„Tak jsem to právě pochopil.“

„A přeplatím jakoukoliv jinou nabídku. Pamatujte si to,“ dodal ještě a bez dalších slov odešel.

Mason naproti tomu bez dalších slov vstal a začal přecházet kanceláří. Tam a zpátky, tam a zpátky, palce zavěšené v průramcích vesty, hlavu nakloněnou dopředu. V hlubokém soustředění. Della Streetová ho tiše pozorovala a chránila se ho vyrušit.

Potom zazvonil telefon.

Zdvihla sluchátko a ohlásila se.

„Haló… ano… O.K., Paule, počkej u aparátu, já mu to řeknu,“ obrátila se k Masonovi, který se zastavil a hleděl na ni.

„Drake říká, že venku postávají nějací chlapíci, pravděpodobně detektivové od konkurence, a hlídají kancelář. Říká, že si myslí, že jsou zaměstnávaní Dixonem Keithem, a že se domnívá, kdybyste teď vyšel ven a nasedl do vozu, tak si budou myslet, že jedete za Fleetwoodem a budou vás sledovat. A že je někam můžete zavést a vyklidit Drakeovým mužům pole.“

Z Masonovy tváře zmizel napjatý výraz a s úlevou se usmál.

„S tím jsem počítal a jsem na to připraven,“ natáhl ruku po sluchátku. „Dejte mi Paula.“

„Hallo, Paule. Udělám to tak, jak říkáš. Vyjedu a setřesu je a pak se nechám někde objevit.“

„O.K.,“ souhlasil Drake, „ale co uděláš, když Fleetwooda doopravdy najdem?“

„Nejdřív ho svážu a potom se pokusím ho přimět k tomu, aby promluvil.“

„Co když s tebou nebude chtít spolupracovat? Když odmítne s tebou vůbec někam jít?“

„Přiměju ho, Paule.“

„Dobrá. Bude to tvůj funus. Jestli to náhodou nevíš, tak existujou nějaký právní postihy za únos.“

„Nebudeš tomu věřit, ale kdysi jsem si přečetl jeden zákoník a tam to bylo.“

„Dávej si majzla, pěkně to připaluje. Aby ti z toho nebylo moc horko.“

Mason zavěsil a obrátil se k Delle Streetové.

„Potřebuji se těch chlápků venku zbavit a chci to udělat tak, aby je ani nenapadlo, že jsem o nich věděl. Zavolejte Gertii, ano? A řekněte jí, aby zamkla dveře na chodbu.“

Della přikývla, vyklouzla z kanceláře a za několik okamžiků se vrátila i s Gertii, trochu příliš velkou a mající trochu nadváhu, ale příjemnou a milou druhou sekretářkou Perryho Masona.

„Udělala byste pro mě něco?“ zeptal se jí Mason.

„Cokoliv,“ odpověděla bez váhání.

„Jak by se vám líbilo zahrát si na chvíli na provdanou ženu?“

„To je nabídku k sňatku, pane Masone,“ zazubila se, „nebo nabídka na vášnivě strávenou noc?“

„Zatím jenom nabídka,“ usmál se Mason.

„Tak mi řekněte, co mám udělat.“

„Potřebuji najít muže jménem Robert Gregg Fleetwood. Buď

ztratil paměť, nebo předstírá, že ztratil paměť, a já bych hrozně rád věděl, jak to s ním vlastně je.“

Gertie přikývla. Až sem to bylo jasné.

„Po Fleetwoodovi pátrá policie a přinejmenším jedna detektivní kancelář. Tedy jedna cizí detektivní kancelář. Jak se ukazuje, ten muž je pro všechny zúčastněné čím dál cennější. Celý problém spočívá v tom, dostat Fleetwooda zcela pod naši kontrolu. To nebude snadné. Na to nebude chtít přistoupit. Jestliže skutečně ztratil paměť, bude třeba ho přesvědčit. Pokud to jen předstírá, nebude se mu to líbit. Ale člověk, který předstírá ztrátu paměti, je neobyčejně zranitelný a napadnutelný.“

„Jak?“ zeptala se Della.

„Ať řeknete cokoli o jeho minulém životě, nemůže vám nijak odporovat.“

Obličej Delly Streetové se rozzářil jako měsíc v úplňku, neboť v tomhle okamžiku jí došel Masonův nápad.

„A vy chcete, aby Gertie…?“

Mason se zašklebil.

„Jak vypadá?“ zeptala se Gertie věcně.

„Podle mě je to sukničkář. Pěkná postava, dlouhé řasy, tmavé vlnité vlasy, takový romantický typ.“

„Tak to už jsem celá divá,“ prohlásila Gertie a dodala se smíchem: „bud to jeho alibi docela zlikviduju, nebo prokáže, že skutečně ztratil paměť.“

„Vsadím se, že to dokážete,“ souhlasil Mason. „Ale nejdřív: naši kancelář sledují detektivové. Chci se jich zbavit, ale nechci, aby věděli, že to chci udělat. Jinak si uvědomí, že máme na práci něco mimořádně důležitého.

Teď jak to uděláme. Z kanceláře vyjdeme všichni společně. Dole v hale se tak na minutu nebo na dvě zastavíme a budeme si něco povídat. Potom vás opustím, jako bych šel k soudu.

Vy půjdete do toho obchodního domu přes ulici, já si vezmu

vůz a pojedu o dva bloky dál a zaparkuju před požárním hydrantem. V tuhle denní dobu parkují auta všude. A teď jestli jsou ti, co nás sledují, chytří, půjdou za mnou. Budou jistě dva; jeden musí zůstat v automobilu, druhý mě musí, pokud vyjdu z vozu, sledovat pěšky. Aby zaparkovali blízko mě, na to nenajdou žádné místo a vedle jiného vozidla se neodváží stát. Jeden z nich bude muset stále jezdit, druhý za mnou půjde pěšky. Vůbec se nebudu snažit se ho nějak zbavit. Půjdu k nejbližšímu telefonu, zavolám Paula Drakea a dám mu nějaké instrukce. Potom se vydám dál pěšky ulicí, jako bych po tom telefonickém hovoru musel udělat ještě něco jiného, než jsem měl původně v úmyslu.

Vy mezitím vyjdete z obchodního domu, půjdete ulicí nahoru a po pravé straně o dva bloky dál najdete můj vůz, parkující před hydrantem. Vyberu hned ten první, na který narazím.

Dello, vy máte od něj klíč. Pravděpodobně už bude mít za stěračem lístek na pokutu za špatné parkování. Možná zastihnete policajta, jak ho tam právě zastrkuje, a on vám začne spílat. Vůbec si ho nevšímejte, nastupte a odjeďte. Já půjdu na městské nádraží. Jeden z těch dvou mě samozřejmě bude stále sledovat, ale v tu dobu nebude jeho partner s vozem k dispozici.

A teď si srovnejme hodinky.

Já nastoupím do prvního vagónu, který bude odjíždět přesně za dvacet minut od okamžiku, kdy vám řeknu na shledanou. Budu sedět docela vzadu po pravé straně, hned u okýnka. Aby si můj stín myslel, že projedu celou trasu.

Vy sjeďte ze Sedmé ulice a zaparkujte na místě, které bude z dosahu taxi, a stále sledujte červené městské vagóny. Já zase budu vyhlížet vás. Až můj vagón projede, dám vám znamení a vy se za něj zavěste. Pojedu až do nějakého dostatečně opuštěného místa a tam vystoupím. Můj stín půjde za mnou, ale vy tam budete s vozem. Já k vám nastoupím a budu vám vyprávět, kolik minut mi zabralo dostat se od nástupiště až do místa, kde jsem vystoupil.

Stín musí nabýt dojmu, že je to nějaká zkouška nebo test na výpověď svědka, a bude tam postávat a doufat, že sežene taxi nebo kolem pojede někdo, komu nabídne pět babek, aby jel za mnou.

Celé to bude záviset na naprosté přesnosti. Musíme se odtamtud dostat dřív, než můj stín sežene jakýkoliv dopravní prostředek. Bude to prostě spolehlivě načasovaná akce, která musí klapat jako hodinky.“

„A potom?“ zeptala se Della Streetová.

„Potom při první příležitosti odbočíte z hlavní ulice a pojedete ke Gertii. Do bytu. Gertie, vy nás zajisté zvete, abychom s vámi strávili celý den a povečeřeli u vás. Nakoupíme všechno potřebné a pak budeme čekat u vás na další.“

„To je prostě senzační,“ souhlasila nadšeně Gertie. „Právě jsem započala jednu ze svých obvyklých diet a počítám kalorie a hledám důvod, proč bych s ní zase hned přestala. Vy jste měl vždycky rád křehký hovězí steak, pane Masone, a můj řezník mi dnes ráno řekl, že pro mě nějaké schovává. Koneckonců když nějaká dívka mění svůj stav nezávislé a svobodné ženy v stydlivou nevěstu, to přímo volá po nějaké oslavě.“

KAPITOLA XII

Bylo půl osmé.

V Gertiině kuchyňce měly obě ženy napilno s mytím nádobí. Celý den strávily s Masonem zavřeny jako v kleci, hrály karty, poslouchaly rádio, volaly Paulu Drakeovi a chvílemi všichni tři poklimbávali.

Perry Mason seděl v jednom z těch bohatě přecpaných křesel, která Gertiin byt nabízel, a kouřil jednu cigaretu za druhou. Přitom zamračeně oceňoval vyrudlý koberec v obytném pokoji. Jak Paul Drake v posledním rozhovoru případně poznamenal, mohlo také trvat týden, než narazí na nějakou stopu po Bobu Fleetwoodovi.

Otevřené okno do větrací šachty alespoň částečně vyměňovalo vzduch v místnosti, ale bohužel ne natolik, aby odstranilo všechny pachy z vaření, všechno aroma opékaných steaků, kávy.

Už třikrát v průběhu posledních deseti minut se Mason díval na své náramkové hodinky.

Telefon zazvonil v podřimujícím klidu až nečekaně příkře.

Mason vyskočil a strhl sluchátko z vidlice.

„Haló!“

Hlas Paula Drakea na druhém konci zadrhával nadšením.

„Máme ho, Perry.“

„Vy jste našli Fleetwooda?“ zajásal Perry.

„Jo.“

„Kde je?“

„Skrývá se na malé farmě, vlastně takovém horském ranči, asi pět mil od místa, kde sjel vůz paní Allredové ze silnice.“

„Počkej moment! Dello, tužku a blok a zachyťte všechny údaje, jak je budu opakovat. Tak do toho, Paule!“

„Při úpatí toho srázu uvidíš výstrahu. Padesát mil hornatých

svahů je před vámi. Ujistěte se, že máte dostatek benzínu, oleje i vody. Tady si nastav tachometr na nulu!“

„To je při úpatí srázu?“ ujistil se Mason.

„Jo. Právě předtím, než začne silnice stoupat. Asi sto yardů nebo tak nějak.“

„O.K. Co pak?“

„Od téhle tabule jeďte přesně jednatřicet a dvě desetiny míle,“ vysvětloval Drake. „Tak se dostanete až nahoru do hor, na první horský hřeben nad údolí. Protéká jím úzký klikatý potok a nikoho by ani nenapadlo, že by v okruhu sta mil mohla být nějaká půda vhodná pro farmaření. Ale přímo na tý jednatřicátý míli a dvou desetinách odbočuje z hlavní silnice úzká vedlejší cesta. Vydejte se po ní a ta vás přivede k malému store-house, který obchoduje naprosto se vším, a přesně za jednu a čtyři desetiny míle od místa, kde odbočíte, naleznete poštu.

Za ní odbočuje další silnička doleva. Je kamenitá a celá taková špinavá a po stu yardech vyhlíží, jako by se ztrácela. Ale neztrácí se. Pro pneumatiky to není žádná sláva, ale dá se po ní jet. Šplhá nahoru dost strmě, ale přivede vás ke krásné horské planině s dobrou rančerskou půdou a k asi deseti nebo patnácti akrům kvalitní horské louky.

A tady nahoře jsou dva malé ranče. Vás bude zajímat ten první. Poznáte ho podle jména na poštovní schránce: P. E. Overbrook. Jsem přesvědčen, že nemá nejmenší tušení o tom, co se kolem něj děje. Nemá rádio a není k němu zavedenej ani elektrickej proud.“

„A tam se skrývá Fleetwood?“

„To ti s jistotou nemůžu říct,“ přiznal Drake. „Všechno, co vím, mně volal jeden z mých lidí. Spatřil Fleetwooda, jak se kolem toho domu prochází. Má jenom jeho popis, aleje si tím jistý.“

Mason opakoval do telefonu všechna jména, vzdálenosti i směry.

„Je to tak správně, Paule?“

„Naprosto,“ potvrdil Paul.

„O.K.“ prohlásil Mason. „Právě vyrážíme. Jsi ve spojení tam s tím svým člověkem nahoře?“

„V tom store-house je telefonní centrála, ale nevím, jak mají otevřeno. A pamatuj si, že nahoře je jen jedna sdružená linka. A že tě může poslouchat celá hromada lidí.“

„Já vím,“ přitakal Mason. „Kdyby se něco stalo a potřeboval bys nás zastavit, pošli někoho nahoru s praporkem. U toho store-house. Pospíšíme si.“

„O.K.“

Mason zavěsil a obrátil se k Delle Streetové.

„Stačila jste to všechno zapsat, Dello? Všechna jména i vzdálenosti a odbočky?“

„Mám to všechno, šéfe,“ potvrdila Della.

„Tak vyrazíme.“

Patnáct sekund od okamžiku, kdy Mason položil telefon, vycházeli z bytu.

Gertie si ještě vtírala na ruce zbytky krému. „Dělám to vždycky po mytí nádobí,“ vysvětlila.

Mason doplnil pro jistotu benzín až na doraz a stroj, dávající v optimálních otáčkách devadesát mil za hodinu, vyrazil na jeho pokyn jako závodní kůň. Na okružním bulváru udržoval rychlost těsně pod limitem, který by znamenal vězení. Když opustili město, stlačil plynový pedál k podlážce a bylo deset minut před desátou, když za sebou zanechali Springfield a šplhali do hor.

O dalších dvacet minut později Della Streetová, která nespouštěla oči z tachometru, upozornila:

„Přibližujeme se k té druhé odbočce, šéfe.“

Mason trochu zvolnil a všichni tři napjatě sledovali silnici. Po několika málo minutách odbočili kolem poštovního úřadu na úzkou, kamenitou cestu. Zdvihala se opravdu hodně strmě.

Vystoupali po ní až k náhorní planině.

Po jedné straně cesty stál plot z ostnatého drátu. Světlomety ukazovaly šťavnatou zeleň pastviny. Přibližně o sto yardů dál se odrazily od hliníkového povrchu poštovní schránky.

Mason popojel blíž.

Na kovovém štítku bylo vyryto P. O. OVERBROOK.

Dům ležel ve stínu a nebyl nijak osvětlen. Za ním se proti hvězdám zdvihala silueta stodoly. V tom okamžiku začal zuřivě štěkat pes a ve tmě se objevil pár zeleně světélkujících očí.

Mason vypnul motor.

Obklopilo je ticho, rušené jenom poštěkávajícím psem. Rozpálený motor začal pod chladným horským vzduchem slabounce praskat.

Pes se rozběhl k autu, kroužil kolem, potom se přiblížil a očichával pneumatiky, udržuje povinný štěkot. Ale nevrčel.

„Myslím, že se chová přátelsky," uvažoval Mason a otevřel dveře vozu a pomalu vystoupil. Pes čekal ve tmě, Mason pomalu vykročil k domu a pes se za ním rozběhl, očichávaje mu lýtka. Ale nejevil žádné nepřátelství.

„Haló!" zavolal Mason. „Je někdo doma?"

Zahlédl škrtnutí zápalky a za chvilku se za oknem objevilo načervenalé světlo olejové lampy.

„Co se děje?" zavolal mužský hlas.

„Velice důležitá zpráva pro vás," odpověděl Mason. „Otevřte mi, prosím."

„Dobrá. Chvilku počkejte!"

Muž přešel za oknem a Mason viděl jeho obrovitý stín, pohybující se místností. Po chvíli zalila světnici svým světlem ještě benzinová lampa.

Muž mu zmizel z dohledu, vzápětí pak uslyšel kroky a otevřely se dveře. K Masonovi přistoupily Della s Gertií.

Overbrook byl vpravdě obr. Jak se tak postavil do dveří, v

noční košili, zastrčené do narychlo navlečených kalhot, úplně vyplnil zárubeň.

„O.K., Gertie,“ pokynul jí Mason tlumeně. „Teď přicházíte na scénu vy.“

Gertie vystoupila do světla plynové lampy a se zatajeným dechem se zeptala:

„Vy jste pan Overbrook?“

„Ano, paní.“

„Oh,“ vydechla Gertie s ulehčením. „Jsem tak šťastná. Řekněte mi, máte tady Williama? Je v pořádku?“

„Williama?“ opakoval nepřítomně.

„To je její manžel,“ vysvětlil Mason s účastí v hlase.

Ohromný rančer potřásl hlavou.

„Muž, který ztratil paměť,“ vysvětloval Mason.

„Oh,“ vyrazil ze sebe Overbrook. „Opravdu? Vy k němu patříte?“

„Je to můj manžel,“ prohlásila Gertie.

„Jak jste se dozvěděla, kde je?“

„Šla jsem za ním, krok po kroku, střádala stopu za stopou, až jsem ho našla. Řekněte mi,“ její hlas se zachvěl obavami, „je v pořádku?“

„Tady venku je dost chladno,“ řekl uvážlivě rančer. „Mám tu jenom staromládenecký kutloch, ale pojďte dál.“

Vecpali se do malé místnosti v přední části domu.

„Kde je William?“ zeptala se Gertie nedočkavě.

„Vzadu.“

Overbrook otevřel dveře za sebou.

„Hej! Kamaráde!“ zavolal do tmy.

„Huhh,“ ozval se neochotně ospalý mužský hlas.

„Někdo se na tebe přijel podívat. Pojď ven!“

„Já nechci nikoho vidět. Já chci spát.“

„Tyhle lidi budeš chtít vidět,“ řekl Overbrook. „Jen pojď.

Omluvte mě na chvilku, lidičky. Probudím ho a přiměju, aby vstal. Má za sebou asi hezky tvrdý den.“

Zmizel ve tmě a chvíli odtamtud slyšeli jen nezřetelné dohadování dvou mužů.

„Nemůže nám pláchnout zadními dveřmi, šéfe?“ strachovala se Della Streetová.

„Když to udělá, jen přizná vinu. Podle mého názoru to jen hraje, a teď mu nezbude než předstírat dál ztrátu paměti.“

Hlasy z pokojíku náhle ustaly.

Vzápětí se vrátil Overbrook.

„Nevím, jak to zvládnete,“ zapochyboval. „Co kdybyste mu to oznámili sami.“

„Vy jste mu neřekl, že za ním přijela jeho manželka?“

„Ne. Jenom jsem mu oznámil, že ho přišli navštívit nějaký lidičky.“

„Já myslím,“ navrhl Mason, „že nejlepší, co můžeme udělat, je překvapit ho. Doslova ho šokovat. Víte, ztráta paměti je obvykle důsledek jakési duševní nevyrovnanosti. Je to jakýsi pokus myšlenek uniknout z něčeho, s čím se nemohou vyrovnat. Pokus se zachránit. Zavřít dveře před něčím, co by mohlo vést k duševní chorobě.

Nejlepší léčbou v takových případech je silný duševní šok. Neříkejte mu, kdo je tady, jenom mu řekněte, že ho chtějí vidět nějací lidé. Jak se sem vůbec dostal? To ho někdo přivezl?“

„Včera večer se mi připotácel ke dveřím. Pes začal štěkat a já si nejdřív myslel, že je to tchoř nebo něco takového. Ale podle způsobu, jakým pes štěkal, jsem poznal, že je to člověk. Vyhlédl jsem ven a myslel jsem si, že uvidím světla automobilu, ale neviděl jsem nic. Já jsem tady, jak vidíte, hodně o samotě, a tak jsem nabil pušku a rozsvítil lampu.

Mezitím někdo zaklepal na dveře. Zeptal jsem se, kdo je, a on odpověděl, že neví.

Tak jsme se chvilku dohadovali, potom jsem nechal psa, aby ho hlídal, a přejel po něm rukama, nemá-li u sebe nějakou zbraň. V kapsách neměl vůbec nic. Dokonce ani kapesník ne. Tím méně něco, co by prozradilo, kdo je.“

„To je zlé,“ soudil Mason.

„Jednu věc však přece jenom měl,“ pokračoval Overbrook, „a sice peníze. Měl u sebe svazek bankovek, který by udusil i koně. Samozřejmě, že jsem byl trochu podezíravý, a on mi potom vyprávěl svůj příběh. Prý se mu trochu zamlžila paměť a nemůže si vzpomenout, kdo je. A že je příliš unaven o tom přemýšlet a že si potřebuje hlavně odpočinout. Nechtěl odpovídat na mé otázky. Chtěl především, abych nikomu neřekl, že je tady. Chtěl mi vypomáhat s vařením a s pracemi kolem baráku, prostě cokoliv, za pobyt že mi zaplatí, ale abych ho tu nechal odpočinout.“

„Ubohý chlapík,“ přikyvoval zúčastněně Mason, „občas tyhle záchvaty dostává. Jediná věc na nich je, že pokaždé mají kratší a kratší trvání. Tenhle je třetí v posledních osmnácti měsících.“

„Nervový otřes po výbuchu granátu?“ zeptal se Overbrook.

„Nervový otřes po výbuchu granátu,“ potvrdil Mason.

Dveře od ložničky se otevřely.

Bylo mu zřejmě dost přes dvacet. Civěl na ně prázdně, těkal očima od jednoho k druhému, apaticky se rozhlížel, nic nevzbudilo jeho pozornost. V očích beznadějná opuštěnost.

Střední výška, váha nepřesahující 130 liber, příjemné rysy, tmavé oči, bohaté, vlnité, tmavé vlasy.

„Williame,“ vykřikla Gertie a rozběhla se k němu.

Ustoupil o krok dozadu.

„Oh, Williame, ty ubohý, drahý chlapče,“ zavzlykala Gertie, objala ho a přitiskla k sobě.

„Díky Bohu, je to William,“ vydechl s úlevou Mason.

Overbrook se potěšené zasmál. Jako nějaký veliký, přerostlý Amor, kterému se podařilo spojit zamilovaný pár.

„Nepředpokládám, že by měl s sebou nějaké zavazadlo nebo tašku nebo vak. Či vůbec něco podobného,“ dotazoval se Mason.

„Přišel sem tak, jak ho vidíte teď,“ řekl Overbrook. „Půjčil jsem mu holicí strojek a koupil kartáček na zuby.“

„Tak pojď, Williame,“ Mason poplácal Fleetwooda po rameni. „Přišli jsme, abychom tě odvezli zpátky domů.“

„Domů?“ opáčil Fleetwood podezíravě.

„Oh. Williame,“ vykřikla znovu Gertie, „copak mě nepoznáváš? Řekni, miláčku, nepoznáváš mě?“

„Nikdy v životě jsem vás neviděl,“ odmítl Fleetwood s přesvědčením.

„Jak to víš, Williame?“ zasmál se srdečně Mason.

Fleetwood se na něj podíval a v očích měl bezmocný pohled lapeného zvířete.

„Samozřejmě že ne,“ souhlasila Gertie konejšivě. „Ubohý chlapec si nemůže vzpomenout. Pojď, Williame, přijeli jsme pro tebe a odvezeme si tě domů. Tentokrát jsi nám ale připravil hrozný šok.“

„Kam je to domů?“

„Williame,“ ozvala se Gertie vyčítavě, ale po chvilce opět dodala chlácholivě: „Nesnaž se o tom přemýšlet. Doktor řekl, že nejlepší, co pro tebe můžeme udělat, je dostat tě zpátky domů. Do známého prostředí. Kde tě budou obklopovat známé věci. A tam tě nechat odpočívat. A že právě to známé prostředí způsobí zase zvrat a navrátí se ti paměť.“

„Kolik jsme vám dlužni?“ obrátil se Mason na Overbrooka.

„Ani cent! Ani cent!“ odmítl Overbrook srdečně. „On mi chtěl také platit, ale já mu řekl, že pro něj udělám, co budu moci. A co bude v mých silách.“

Mason vyndal z kapsy dvacetidolarovou bankovku.

„Něco si kupte,“ řekl, „nějakou maličkost, která by vám připomínala vašeho návštěvníka. Něco, co bude hmatatelným

důkazem naší vděčnosti. Pojď, Williame, jsi připraven? Jsi dost silný?“

„Kam mám jít?“ couval Fleetwood, „kam mám jet?“

„Samozřejmě domů,“ usmála se na něj Gertie. „Tak pojď, drahoušku. Jen co se dostaneme domů, bude zase všechno v pořádku.“

„Vy nejste moje žena!“ vykřikl Fleetwood. „Já přece nejsem ženatý.“

Mason se srdečně zasmál.

„Ne! Nejsem!“ trval na svém Fleetwood.

„Jak víš, že nejsi?“ zeptal se Mason pobaveným tónem člověka, hrajícího si s malým dítětem.

„Cítím, že nejsem.“

„To už dlouho cítit nebudeš,“ slibovala Gertie a do jejího hlasu se vloudila touha.

„Já bych se nesnažil mu osvěžovat paměť hned tady na místě,“ ujal se opět slova Mason. Tentokrát hovořil s profesionální vážností. „Já bych, paní Raymondová, postupoval pomalu, krok za krokem. Takové mozkové příhody chtějí svůj čas.“

Fleetwood tam nejistě stál, snažil se vymyslit si nějaký důvod, proč by s těmito lidmi nemusel odejít, ale nemohl na nic logicky přesvědčivého připadnout.

Mason podal Overbrookovi ruku.

„Je to ostuda, že jsme vás takhle vyrušili,“ omlouval se, „ale vy jste již jistě pochopil, jak by se mohl zachovat, když ztratil paměť. Mohl v noci vstát, neupamatoval by se, kde je, a vyrazil by ven do noci. Nemohli jsme čekat až do rána.“

„Ale já se pamatuji, že jsem zde. Vybavuji si to docela dobře,“ bránil se Fleetwood. „Můžete mě tu klidně nechat. Já se vrátím zítra.“

„Jak jsi se sem dostal, Williame,“ usmál se Mason stejně shovívavě jako prve.

„Přišel jsem pěšky.“

„Odkud?“

„Z dálnice.“

„A jak ses dostal na dálnici? Svezl tě někdo?“

„Stopoval jsem.“

„Odkud?“ zeptal se Mason.

Fleetwood na něj pohlédl s chladným nepřátelstvím.

„Odkud?“ opakoval Mason břitce. „No, jen do toho! Odkud?“

„Já nevím,“ opakoval Fleetwood tvrdošíjně.

„Vidíte,“ obrátil se Mason k Overbrookovi a dodal: „Já bych to nedělal, ale doufal jsem, že se mi podaří upnout jeho paměť dozadu k nějakému výchozímu bodu, odkud by se mohl zase na všechno upamatovat. Pojeďme, Gertie. Tak pojď, Williame.“

Mason vzal Fleetwooda za pravou paži, Gertie za levou a vedli ho ke dveřím.

Chvilku se zdráhal, ale potom rezignoval.

„Stále necítím, že byste byla moje manželka,“ začal opět namítat a zaváhal na přední verandě.

Gertie se nervózně zasmála.

„To jsi necítil ani posledně, a potom sis nějakou dobu myslil, že jsi žil v hříchu.“

Hystericky se zachichotala.

„Po pěti letech manželství. Pojď, drahoušku!“

Došli k automobilu. Pes, který je už vzal za své, vrtěl ohonem. Overbrook stál ve dveřích a široce, dobromyslně se na ně na všechny usmíval.

Mason otevřel dveře vozu.

Fleetwood znovu zaváhal.

Gertie ho rychlým pohybem přistrčila k dvířkům.

„Tak pojď,“ řekla láskyplně a zatlačila ho kolenem dovnitř. „A nemysli si, že mi zase utečeš. Ty ubohý drahoušku.“

„Měla byste řídit raději vy, Dello,“ doporučil jí Mason a sedl si

dozadu ke Gertii a k Fleetwoodovi.

Della Streetová malým obloukem otočila vůz směrem k silnici, třikrát rychle zatroubila na pozdrav, zamávala na Overbrooka a rozjela se dolů horskou silnicí.

„Co ode mne chcete, lidičky?“ protestoval Fleetwood.

„My chceme vás,“ informoval ho Mason.

„A to mě musíte vézt v noci s sebou? Já s vámi jet nechci. Vysaďte mě.“

„Proč chcete opustit svou manželku?“

„To není moje žena.“

„Jak to víte, že není?“

„Jen počkej, drahoušku,“ naklonila se k němu Gertie a láskyplně ho políbila.

„Chci vědět, co to znamená,“ odmítl Fleetwood její laskání.

„Samozřejmě, mohla by se vyskytnout chyba,“ připustil Mason.

„Musí to být nějaká chyba.“

„V případě, že nejste William Raymond,“ uvažoval Mason, „tak se jmenujete Robert Gregg Fleetwood a je několik věcí, které byste měl vysvětlit policii. A teď mi řekněte, myslíte si, že jste William Raymond, nebo si myslíte, že jste Robert Gregg Fleetwood?“

„Já nevím, kdo jsem.“

„Dobrá. Uděláme všechno pro to, abychom vás dali zase do pořádku,“ ujistil ho Mason.

„Kdo je ten Fleetwood?“

„Oh, opět další oběť ztráty paměti. Jenže po něm pátrá policie.“

„Dobrá. Já vám řeknu jenom jedno. Nezůstanu tady s vámi, pokud se nedovím, kdo jsem. Nelíbí se mi nápad s touhle ženou, která mocí mermo tvrdí, že jsem její manžel.“

„Myslíte si, že jste Fleetwood?“

„Ne.“

„Potom jste tedy docela určitě William Raymond.“

„Zastavte a nechtě mě hned tady na místě vystoupit. Domnívám se, že mám také nějaká práva.“

„Víte co?“ navrhl mu Mason. „Buď jste William Raymond, nebo Robert Gregg Fleetwood. A teď, když si myslíte, že vás nějakým způsobem poškozujeme nebo vám upíráme nějaká práva, tak vás zavezeme rovnou na policejní stanici, a tam jim pak můžete vyprávět svůj příběh. Mají vlastního psychiatra, který pro vás udělá to nejlepší. Přinejmenším všechno, co bude v jeho silách. Buď vás zhypnotizuje, nebo vám dá pořádnou dávku scopolaminu. V obou případech budete mluvit a budete mluvit pravdu. Scopolamin je docela zajímavý lék. Ukolébá vám myšlenky do zapomnění a působí stejně jako hypnóza. Prostě převládne podvědomí. Budete odpovídat na otázky, stejně jako byste hovořil ze spaní.“

„Já nechci jet na žádnou policejní stanici!“ vykřikl Fleetwood v náhlém záchvatu paniky.

„To si rozmyslete. Buď pojedete na policejní stanici, nebo pojedete domů s Gertií.“

Fleetwood se obrátil ke Gertii.

„Dobrá, to je hra pro dva. Jestli vy si chcete hrát na moji manželku, já na to přistupuju. Koneckonců jste docela dobře vyhlížející kočka.“

„Zavraždil jste Bertranda Allreda, Fleetwoode?“ vybafl na něj nečekaně Mason.

„Nevím, o čem hovoříte.“

„Kdy jste naposledy viděl Allreda?“

„Neznám žádného Allreda.“

„Tak podívejte se,“ začal Mason přátelsky, „tohle všechno se přihodilo až potom, co jste údajně ztratil paměť, Fleetwoode. Oběti amnézie si vždycky pamatují všechno, co se stalo po jejich

počáteční ztrátě paměti. Jinými slovy, vy si pamatujete, že jste cestoval se ženou, která tvrdila, že je vaše starší sestra, a potom jste někam dojeli, kde jste se setkali s jejím manželem. Pamatujete se na to?“

„Já se nepamatuju na nic.“

„Odkdy?“

„Já přece nemusím vůbec odpovídat na vaše otázky. A kdo vy vůbec jste?“

„V každém případě budete muset odpovídat na otázky policejních úředníků.“

„Proč mně stále říkáte Fleetwoode?“

„Protože se jmenujete Fleetwood, a v tom případě pojedeme na policii, nebo jste William Raymond a pojedete domů. Tak tedy, kdo si myslíte, že jste?“

„Jestliže to tahle paní říká, tak jsem pravděpodobně William Raymond,“ připustil Fleetwood.

„Buďte klidný,“ řekla Gertie posměšně. „Docela jistě znám svého vlastního manžela.“

„Aby bylo jasno,“ řekl Fleetwood, náhle opět nedůvěřivý. „Nehodlám podstoupit žádný svatební ceremoniál, a to s žádnou ženou. A s žádnou ženou se také nehodlám nechat zapsat jako manžel a manželka. Nenechám se vehnat do žádného zákonného manželství ani do něčeho takového, kde bych ztratil svobodu.“

„Jen si ho poslechněte,“ nabírala Gertie vyčítavě. „On by se mě chtěl zbavit. A kde je to tvé tvrzení,“ obrátila se k Fleetwoodovi, „že jsem pro tebe jediná na světě a že mě nikdy neopouštíš a že…“

„Pro všechny svatý, držte hubu!“ zařval Fleetwood. „A jestliže jste Fleetwood,“ pokračoval přívětivě Mason, „musím vás upozornit, že existuje jakýsi muž jménem George Jerome, který s vámi chce mluvit. A že existuje ještě další muž, tentokrát jménem Keith, a ten se s vámi také chce setkat. Kdybych vás dovezl k

jednomu jako k druhému, pravděpodobně bych za to shrábl docela pěknou sumičku. Zvlášť od Keitha. Ten dychtivostí setkat se s vámi přímo hoří. Příjemný chlapík, ten Keith. Znáte ho?“

„Neznám nikoho.“

„A teď Williame,“ konejšila ho Gertie, „už přestaň dělat těžkosti.“

„Pane Bože, ta ženská mi ale jde na nervy.“

„On mne stále odmítá,“ stěžovala si čtverácky Gertie. „A to je můj vlastní manžel. Takhle jsi věru před těmi pěti lety nemluvil. Pamatuješ se na tu měsíční noc na jezeře, Williame?“

Della Streetová vyjela na dálnici a přidala plyn. Vůz klesal mezi horami, elegantně a nehlučně.

„Mohl bych si odtud vynutit odchod,“ upozornil Fleetwood. „A není tu nikdo, kdo by mi v tom mohl zabránit. Tohleto je únos. A víte, co znamená únos?“

„Ale to přece není vůbec žádný únos. Já jsem prostě nalezl člověka, který ztratil paměť, a hodlám ho zavézt na policejní stanici.“

„Mě? Na policejní stanici?“

„Ovšem.“

„Ale já nechci na policejní stanici.“

„Jestli chcete postupovat podle právních norem, tak policejní stanice je pro vás to nejsprávnější místo.“

„Kdo mluví o právních normách?“

„Vy jste se mnou nechtěl jít ze své vlastní svobodné vůle,“ řekl Mason, „a tuhle jízdu nazýváte únosem. Jste duševně nemocný. Připouštíte nebo spíš zdůrazňujete, že nevíte, kdo jste. Možná udělala chybu i Gertie. V každém případě policejní stanice bude pro vás to nejlepší místo.“

„Předpokládejme, že už jsem si vzpomněl, kdo jsem. Potom byste mě musel propustit, ne?“

„Potom bych vás musel propustit, to máte pravdu. Kdo tedy

jste? Fleetwood?“

Téměř deset sekund váhal, téměř deset sekund horečně přemýšlel. „Nevím,“ řekl nakonec.

„Tak to se musíte rozhodnout. Jestli jste William Raymond, tak jeďte s Gertií. Jestli jste Robert Gregg Fleetwood, jedeme na policejní stanici.“

Fleetwood se náhle rozmyslel. Pohodlně se zabořil do sedačky a prohlásil: „O.K. Pojedu s Gertií. Koneckonců nemusí to být tak špatné. Polib mě, zlatíčko.“

„Teď ne,“ ochladla Gertie. „Ty jsi mě odmítal na veřejnosti a uvažuju, jestli se nenechám rozvést.“

Fleetwood se začínal bavit. A také těžit ze situace.

„Ale to jsem nevěděl, kdo jsi.“

„A teď to víš?“

„Nevím, ale jsem ochoten uvěřit tvému slovu. Koneckonců je mi jedno, jestli mě miluješ, nebo ne. Jsi prostě za mě provdána. Jsi moje zákonitá manželka.“

„Ne,“ odmítla Gertie a odtáhla se od něj. „Já jsem teď sama ztratila paměť a nemohu si vzpomenout, kdo jste vy. Zdá se, že jste pro mě naprostý cizinec.“

„Máte to prostě všechno krásně zrežírované. Pusťte mě ven! Já chci vystoupit!“ rozhodl se Fleetwood.

Nikdo mu neodpověděl.

Della pokračovala v jízdě.

Mason potichu kouřil.

„Kdo je to, ten Allred, o kterém jste hovořil?“ zeptal se po chvíli Fleetwood.

„Domníval jsem se, že byste se na to jméno mohl rozpomenout.“

„Trochu povědomě mně znělo. Řekněte mi o něm něco víc.“

„Co o něm chcete vědět?“

„Kdo to byl?“

„Proč se domníváte, že je mrtev?“

„Já jsem neřekl, že je mrtev.“

„Zeptal jste se, kdo to byl.“

„To nevím.“

„Proč jste se nezeptal, kdo to je?“

„Nevím. Možná že jste mi nějak vnuknul ten dojem. Že je to nějaký mrtvý příbuzný nebo tak něco.“

„Myslíte si, že je mrtev?“

„Nevím, říkám vám. Nevím o něm vůbec nic. Víte co? Buďte zticha a přestaňte mě vyslýchat.“

Už jeli déle než hodinu, když se Fleetwood opět rozhodl k akci.

„Já s vámi nechci jet.“

„A kam chcete?“

„Domů.“

„Kde máte domov?“

„Už jsem vám řekl, že nevím, ale nechci jet dál s vámi. Vy mě chcete dovézt k tomu člověku, jak jste o něm hovořil. Jak že se jmenuje? Dixon Keith. Myslím, že tak nějak.“

„Vy znáte Keitha.“

„Zmínil jste se o tom jméně. A kde jste přišel na nějakého doktora, který říká, že potřebuju klid?“

„Tak se obvykle léčí ztráta paměti,“ vysvětlil Mason.

Ve voze zavládlo dusné, ponuré mlčení. Fleetwood přemýšlel se zachmuřenou tváří, Gertie byla ráda, že si nemusí nic vymýšlet na odrážení Williamových pozorností. Della pohlédla na Masona. Vjížděli do města.

Mason pohled opětoval a přikývl. Potom se znovu obrátil k Fleetwoodovi.

„A teď to nejzajímavější o ztrátě paměti. Kdybyste si vzpomněl, kdo jste, a pokud jste trpěl skutečnou amnézií, nevzpomenete si na nic, co se vám přihodilo během choroby.

Pamatujte si to, Fleetwoode.“

„Nejsem Fleetwood.“

„Možná že nejste,“ připustil Mason. „Buď jak buď, dobře si pamatujte: Pokud si vzpomenete a budete vědět, kdo jste, a skutečně jste ztratil paměť, nebudete si schopen vybavit, co se vám přihodilo během tohoto údobí. A v jeho průběhu si zase pamatujte všechno, kromě toho, kdo jste byl předtím. Až se vám jednou paměť vrátí, nemůžete si vybavit nic z období ztráty paměti.“

„Proč mi tyhle rady dáváte?“

„Abyste z nich měl užitek.“

Della se pootočila a přes rameno se zeptala: „Jak teď dál, šéfe?“

„Přejeďte červenou,“ odpověděl Mason.

Della Streetová přikývla.

Snažila se manévrovat před světelnými semafory, ale v proudu vozidel jí nezbylo než přejíždět na zelené. Až u čtvrtého se jí to podařilo.

Po dalších padesáti yardech za ní zavyla siréna a u jejího okénka se objevil policista na motocyklu.

„Asi by bylo nejlíp, kdybyste zajela k chodníku, a řekla mi, kam tak spěcháte,“ pokynul jí zdvořile.

Mason stočil okénko na své straně.

„Jedeme na policejní stanici, a proto ten spěch. Byli bychom rádi, kdybyste nás tam mohl provázet, protože s sebou máme člověka, kterého tam musíme předat.“

„Ne! Nemáte!“ vyjekl Fleetwood. „Vy mne nikam nepovezete. Okamžitě mě pusťte. Hned tady!“

Della Streetová zastavila u chodníku a policista zaparkoval napříč před vozem. Vykopl podpěrku u motocyklu a vracel se k okénku. Fleetwood mezitím zápasil s dveřmi a snažil se protáhnout kolem Gertie.

„Počkej chvíli, kamaráde,“ napomenul ho policista, „podíváme

se, o co tu vlastně jde.“

„Ne! Vy ne!“ zaječel Fleetwood. „Nemůžete mě zatknout! Nic jsem neudělal!“

„Co to má všechno znamenat?“ byl zvědav policista.

„Policie tohoto muže hledá,“ vysvětloval Mason pokojně, „aby ho mohla vyslechnout v souvislosti s vraždou Bertranda C. Allreda.“

Fleetwood rozevřel násilím dveře.

„Hej vy,“ vykřikl policista, „zůstaňte pěkně, kde jste.“

Fleetwood zaváhal.

„Tak co jsem řekl. Zpátky!“ nařídil policista. „Já si nedělám legraci. Ani se nehněte!“

„Tento muž je Robert Gregg Fleetwood,“ představil ho Mason. „Byl poslední, kdo viděl Bertranda Allreda živého.“

„Kdo jste vy?“ zeptal se policista.

„Jmenuji se Perry Mason.“

„Vy jste Perry Mason?“ vykřikl Fleetwood.

„Ano.“

„Vy pokoutní advokátku!“ vykřikoval Fleetwood. „Vy jste mě obelstil. Vy jste advokát Loly Allredové. Já o vás vím všechno.“

„A jak víte, že jsem právník?“ zeptal se Mason klidně. „A odkud znáte křestní jméno paní Allredové?“

Fleetwood na chvilku přestal vykřikovat, zhluboka se nadechl a náhle se uhodil dlaní do čela.

„Už to mám! Teď už všemu rozumím.“

„Čemu rozumíte?“ zeptal se policista.

„Všemu,“ odvětil Fleetwood. „Všechno se mi najednou vybavuje zpátky. Nemohl jsem si na nic vzpomenout, myšlenky mi kroužily v jakýchsi bludných kruzích, ale teď náhle vím, kdo jsem. Jsem Robert Gregg Fleetwood.“

„A kde jste byl?“ zeptal se Mason.

„Na to si… Na to si ještě nemohu vzpomenout,“ řekl uvážlivě

Fleetwood. „Poslední vjem, který si jasně vybavuji, je deštivá noc. Hovořil jsem s Bertrandem Allredem a odešel jsem domů, abych se převlékl k večeři, a něco mě udeřilo do hlavy. Potom už si nemohu vzpomenout na nic.“

Mason se usmál na policistu. Mrknul na něj, zatímco s účastí v hlase promlouval k Fleetwoodovi.

„Je mi vás líto. Ztratit paměť není dojista nic příjemného.“ Opět se obrátil na policistu. „Když jsme ho nalezli nahoře v horách, nevěděl, kdo je. Vůbec si nemohl vzpomenout na své jméno.“

„Teď se mi to pomalu všechno vybavuje,“ potvrdil Fleetwood.

„A pamatujete se, kde jste byl v posledních dvou nebo třech dnech?“ zeptal se Mason.

„Vůbec nevím. Není mi dobře, cítím se nemocný, zvedá se mi žaludek a bolí mě hlava. A vůbec si nevzpomínám, co jsem dělal v posledních dnech.“

„Myslím, že poručík Tragg z oddělení vražd by si s tímto mužem rád promluvil. Chcete použít sirénu a dovézt nás k němu?“

„Bude to pro mě vyznamenání, pane Masone. Myslím, že vám za to budu zavázán. Dokáže se mě ta paní za volantem držet?“

„Nasedněte a neohlížejte se za sebe. Ta paní bude mít chladič přilepený na vaši zadní pneumatiku.“

„Tak jedem,“ souhlasil policista.

Nastartoval a vyrazil kupředu. Della ho bez potíží následovala. Gertie zajistila dveře automobilu na své straně. Fleetwood nevrle, mrzoutsky mlčel.

Provoz na ulicích byl minimální. Za několik minut policista před nimi vypnul sirénu a dal znamení k zastavení.

Byli před policejní stanicí.

Policista sesedl a šel k dvířkám u Gertie.

„Tak pojď, kamaráde,“ pokynul Fleetwoodovi. „Ty půjdeš se mnou!“

Fleetwood se protlačil kolem Gertie na chodník a nenávistně se ohlédl za Masonem.

KAPITOLA XIII

Mason vyčkal, dokud policista s Fleetwoodem nezmizeli v budově. Potom vyklouzl z vozu a vyhledal telefonní box ve vestibulu policejní stanice.

Vytočil číslo detektivní kanceláře Paula Drakea.

„Tady je Perry Mason," oznámil noční službě. „Musím okamžitě mluvit s Paulem. Kde ho mohu najít?"

„Je doma, aby si zase po čase jednou zdřímnul," informovala ho služba.

„O.K.," ušklíbl se, „zavolám mu domů."

Zavěsil a vytočil Drakeovo soukromé číslo. Po několikerém vyzvánění zaslechl jeho rozespalý, a jak náleží, mrzutý hlas.

„Vstávej, Paule," povzbudil ho, „octli jsme se v pěkně nesnadné situaci."

„Snad ty ses octnul v pěkně nesnadné situaci, ne?" zívnul Drake. „Co jsem taky moh jinýho čekat? Nejdřív celej den prospíš v Gertiině bejváku a teď vobtěžuješ…"

„Čerta starýho jsem prospal," přerušil ho. „Hráli jsme karty a snažili jsme se udržet v bdělém stavu. Tak mizerně jsem ještě nikdy den neproklímal."

„Dobrý, dobrý," udobřoval se Drake. „A co se vůbec tak špatného stalo?"

„Dostali jsme Fleetwooda a zavezli ho na policejní stanici," vysvětloval Mason. „Nevěděl, kdo jsem, až když jsem mu to náhle před svědky řekl. Nachytal se. Začal mi spílat za to, že obhajuji paní Allredovou a potom si teprve uvědomil, že se nechal nachytat a že jeho ztráta paměti je v troubě. Uhodil se do čela a prohlásil, že se mu ta paměť bleskově vrátila."

„Ale to je přece dobrý, ne?"

„Hodně bude záležet na tom, co se stane v příštích šedesáti minutách. Máš někoho, koho bys mohl poslat na policejní stanici, aby vyzvěděl…“

„To je maličkost,“ prohlásil Drake. „Z těch, který občas používám, je i nějakej akreditovanej korespondent a může téměř všude. Pokud něco nechtěl ututlat nebo…“

„Rychle ho tam nasaď,“ přerušil ho Mason. „A oblékni se a uháněj do kanceláře. Budu mít pěknou kvaltovku.“

„Jak to?“

„Mám takový dojem, že Fleetwood je hezky prohnaný chlapec. A že můžeme tenhle případ mé klientce v příštích šedesáti minutách stejně tak vyhrát jako prohrát.“

„O.K.,“ souhlasil Drake, „zavolám mu hned teď a přiměju ho, aby tam šel. Ještě něco?“

„To je zatím všechno,“ ujistil ho Mason, ale hned vzápětí se opravil: „Ještě minutku. Ten rančer, ten Overbrook, vypadá jako dobrosrdečný a celkem jednoduchý člověk, ale já bych se o něm rád dozvěděl něco navíc.“

„Ty jsi s ním nemluvil?“

„Jistěže mluvil. Ale nemohl jsem s ním mluvit tak, jak bych potřeboval. Byl u toho stále Fleetwood a já musel předstírat, že je Gertiin manžel.“

„Chápu. Vynasnažíme se o něm něco nashromáždit. Začnu pracovat na spojení tam nahoru a za patnáct minut budu v kanceláři.“

„Prima,“ pochválil si Mason. „Uvidíme se tam.“

Zavěsil a šel do kanceláře oddělení pro vyšetřování vražd. U stolu s telefonní centrálou seděl mladý úředník.

„Co takhle poručík Tragg? Je uvnitř?“

„Naštěstí ano. Ale právě našel v kanceláři velký průlom do případu jedné vraždy.“

„Řekněte mu prosím, že s ním chce mluvit Perry Mason.“

„V tuto chvíli nepřijímá nikoho. Vyslýchá svědka a nepřeje si být rušen.“

„Řekněte mu, že jsem tady a že ty dvě minuty, které by mi věnoval, by mohly změnit některé otázky, které chce Fleetwoodovi ještě položit.“

„O.K., řeknu mu to,“ svolil mladý muž, vstal a odešel do Traggovy kanceláře. Po pár minutách se vrátil a oznámil: „Zdržte se prosím pár minut, pane Masone. Tragg vyjde hned, jak k tomu bude mít příležitost.“

Mason přikývl a zapálil si cigaretu. Potom usedl do jednoho z těch nepolštářovaných dubových křesel. Tak v polovině cigarety se prudce otevřely dveře a poručík Tragg vyšel. Trochu zchváceně, ale spokojen.

„Hallo, Masone! Co máte na srdci?“

Mason vstal a podali si s Traggem ruce.

„Stále mi vyčítáte, že odmítám spolupracovat. Tohle snad je něco, co mi můžete připsat v té své účetní knize na stranu dal, nebo ne?“

„Vem to ďas,“ připustil Tragg, „jestli to tak není. Jak a kde jste ho našel?“

„Věděl jsem o jeho ztrátě paměti. Nebo alespoň o té jeho legendě o ztrátě paměti.“

„O.K. A co bylo dál?“

„Paměť se mu navrátila těsně předtím, než vám ho sem přivedli.“

„Přesně to samé mi řekl ten dopravák z ulice.“

„Jakmile nabyl zase paměť, zapomněl samozřejmě na všechno, co se stalo v průběhu té ztráty. Vzpomíná si jenom, že procházel kolem živého plotu u Allredů a něco ho udeřilo do hlavy. Pak si už nevzpomněl na nic, dokud jsme ho nepřivezli před stanici. Tady k vám.“

„S tou jeho pamětí boxuji od chvíle, kdy překročil tady ten

práh,“ připouštěl Tragg zarputile, „a myslím, že se mi ji daří dokonale vyléčit.“

„Možná bych vám s tím mohl pomoci. Vím hodně o tom, co se mu v posledních třech dnech přihodilo.“

„O.K. Co to bylo?“

„Je na to ovšem vysazena cena.“

„K čertu, jaká?“

„Není to tak strašné.“

„Tak co?“

„Chci navštívit paní Allredovou. Hned teď.“

„Teď není doba na návštěvy.“

„Tak za prvé,“ začal Mason, „jsem její právní zástupce. A za druhé, vy jste ji nezatkl, ani na ni neuvrhl vazbu. A také jste ji nepoučil o jejích právech. Vy jste ji prostě jenom umístil tam, kde ji můžete zdržovat.“

„Měl jsem vědět, že v tom bude nějaký háček,“ vyčítal si Tragg.

„No a? Chcete se dívat darovanému koni na zuby?“

„K čertu, máte pravdu, chci!“ přiznal Tragg. „Jakmile vy mi dáte koně, musím se mu podívat na zuby.“

„Beze všeho,“ souhlasil Mason. „Jen do toho a prohlédněte mu zuby, chcete-li. Všechno, co najdete, budou právě jen ty zuby. Nepromluví a neřekne vám, ani jak je starý. Hrajte se mnou na rovinu a kůň promluví.“

„Mohl by se taky smát,“ namítl Tragg nedůvěřivě.

Mason pokrčil rameny.

„Co se stane, až navštívíte paní Allredovou?“

„Bude vypovídat. Vám,“ slíbil Mason, „řekne vám celý svůj příběh tak, jak se stal.“

Tragg vyplnil propustku a podepsal ji.

„O.K. Vezměte si to pro dozorkyni,“ podal mu tiskopis.

„Radši jí zavolejte, ať je to jednodušší,“ požádal Mason. „Ať

se zatím paní Allredová oblékne.“

„Dobrá, dobrá,“ vrčel Tragg netrpělivě. „Ale stejně by musela mluvit. Pamatujte si to!“

„Takhle to bude lepší.“

„Kdy udělá prohlášení?“

„V osm hodin ráno.“

„Ne dřív?“

„Dřív ne.“

„Nač ten odklad?“

„Chci, aby se v klidu nasnídala,“ odpověděl Mason. „Kdyby mluvila na lačno, mohla by dostat žaludeční vředy.“

„O.K. A co ta vaše tajná informace o Fleetwoodovi?“

„Vrátím se dřív, než budete mluvit s paní Allredovou, a dám vám dostatek munice, abyste rozmetal Fleetwoodovi ten jeho podfuk se ztrátou paměti.“

„To je slib?“

„To je slib,“ řekl Mason vážně. „Pobýval u rančera jménem Overbrook. Přišel k němu a oznámil, že nemá ani ponětí, kdo je. Dám vám všechna fakta k dispozici o jeho předstírané ztrátě paměti, kterými ho snadno usvědčíte.“

„O.K. Zavolám dozorkyni. Zajeďte si tam hned a promluvte si s paní Allredovou.“

O deset minut později seděl naproti ní. Zřejmě se teprve před chvílí probudila z osvěžujícího spánku a ještě se nestačila upravit. Tedy upravit ano, ale ne nalíčit.

„Našli jsme Fleetwooda,“ oznámil jí Mason.

„Kde?“

„U nějakého rančera jménem Overbrook. Říká vám jeho jméno něco?“

Zavrtěla hlavou.

„Asi pět mil od místa, kde se zřítil váš automobil ze srázu. Celá příhoda má vzbuzovat dojem, že Fleetwood, trpící ztrátou

paměti, přišel pěšky nahoru k Overbrookovu domu v pondělí v noci. Máte k tomu něco?“

Opět jen zavrtěla hlavou.

„Chci vám dát ještě jednu šanci, jak tuhle historii opravit.“

„Co je na ní divného?“

„Je zcela pravdivá?“

„Ano.“

„Podle mého názoru se bude Fleetwood snažit vás do toho nějak hlouběji namočit.“

„Ale jak?“

„To ještě nevím,“ přiznal Mason. „Zatím vám mohu s určitostí říct jenom to, že jeho ztráta paměti byla jen předstíraná. Chytil se do své vlastní pasti. Těsně předtím, než jsem ho předal na policejní stanici.“

„Tak on jim tam všechno řekne?“

Tentokrát zavrtěl hlavou Mason.

„Vypoví jim všechno jen do té chvíle, než ho u toho vašeho živého plotu někdo praštil do hlavy. Od toho okamžiku si nepamatuje nic.“

„Jste si tím jist?“

„Samozřejmě že jsem si tím jist,“ potvrdil Mason. „Nezbude mu než zaujmout tohle stanovisko, protože oběť skutečné ztráty paměti si nemůže vzpomenout na nic z toho, co se udalo během doby, kdy choroba trvala.“

„Ví o tom Fleetwood?“

„Zatraceně dobře to ví,“ potvrdil Mason a zazubil se. „Však mně to taky dalo pěknou práci a musel jsem mu to pro jistotu dvakrát opakovat.“

„Tak už tomu rozumím.“

„Teď ještě jak momentálně situace vypadá. Pokud jsme mohli, nechali jsme vás v klidu. Tragg jednak nemohl postoupit dopředu a nemohl si také dovolit obvinit vás z vraždy. Dokonce ani učinit

nějaké prohlášení pro tisk. Na to měl příliš málo důkazů. Neměl Fleetwooda a musel se obávat, že jeho objevením by vyšly na světlo věci, které by jeho teorii o vaší účasti na likvidaci Bertranda Allreda zcela rozbily.

Teď ovšem jeho tápání skončilo. A tady si právě myslím, že to bude chtít Fleetwood všechno hodit na vás. Zatímco já se domnívám, že je čas to házet na Fleetwooda."

„Co tím chcete říct?"

Mason se ušklíbl.

„Tím chci říci, že ho musíme předejít a nedopustit, aby do toho namočil on nás."

„Proč?"

„Abych vás mohl s úspěchem zastupovat."

„A kvůli tomu chcete Boba obvinit z vraždy?"

„Všechny moje výpovědi a právnické otázky budou směřovat tím směrem, jako bych byl přesvědčen, že Fleetwood je skutečně vrah. Až bude obklopen příliš velkým podezřením, začne se svíjet. Začne se vykračovat. Znovu začne využívat té záležitosti se ztrátou paměti.

To ho zatím staví do zvláštního, neobvyklého postavení. Nemůže být vyslýchán policií v žádné souvislosti s dobou poté, co byl udeřen do hlavy. Také ovšem nemůže nic z toho popřít. A já mohu proti němu vznést ta nejabsurdnější obvinění a on musí mlčet. Musí všechno přijímat se sklopenou hlavou a jen s tím jediným: nepamatuji se, nemohu si vzpomenout.

Budu na něj ta obvinění hromadit tak dlouho, až přizná, že ztrátu paměti jenom předstíral."

„Ale co když si během té doby, kdy ho budete jako usvědčovat, vymyslí nějakou jinou historku, která…"

„Tady jsme právě u toho. Pokusím se ho stlačit až na dno ještě předtím, než si nějakou vymyslí. A až u toho dna bude, začne k němu stahovat vás. A odpřisáhne všechno. Až do téhle chvíle

existují zatím jen dva lidé, kteří by mohli zabít vašeho manžela a dát jeho tělo do vašeho automobilu. A to jste vy a druhý je Fleetwood. A v takovémhle případě je sympatie veřejnosti veliká věc. Jestliže odmítnete jakékoliv prohlášení, až to policie skutečně roztočí, tak se to objeví na prvních stránkách tisku i v televizi a z toho odmítnutí udělají podezřelou okolnost, která vás zbaví všech sympatií čtenářů novin a televizních diváků.

Zítra ráno si vás nechá předvolat poručík Tragg. Budete s ním hovořit zcela volně a upřímně a přátelsky. Také mu řeknete svůj osobní dojem ohledně vraždy vašeho manžela. Nebude to snadné. Pokud budete hovořit po pravdě, jak se všechno udalo, tak to zvládnete. Jestliže pravdu mluvit nebudete, měla byste si celý případ ještě jednou důkladně zrevidovat.“

„Já mluvím skutečně pravdu, pane Masone.“

„Pak tedy nemám co k tomu dodat.“

„A jak mám mluvit s tím poručíkem?“

„Zpívejte jako skřivánek,“ řekl Mason vážně. „Odevzdejte mu svou duši. Ochotně pózujte, aby si vás mohli vyfotografovat pro noviny. Každému řekněte všechno. Nic neskrývejte, nic nezatajujte. Jedním si buďte jistá; že je všechno, co říkáte, pravda. Jakmile se pokusíte zalhat, třeba v nějaké maličkosti, která se vám bude zdát bezvýznamná, nachytají vás. A jak vás přistihnou při lži, bude to pro vás znamenat doživotní vězení nebo možná i trest smrti. Je vám to jasné?“

„Všechno, co jsem vám řekla, je pravda, pane Masone.“

„O.K. Zítra ráno v osm začne výslech.“

„Myslíte si, že můžete přimět Fleetwooda mluvit ještě před zítřejším ránem?“

„Budu hezky pilný chlapeček a až se do toho dám, rozpálím Boba Fleetwooda tak, že na něm začne praskat glazura.“

„Myslím, že jste velice, velice milý, pane Masone.“

„A to mě neznáte ani zpoloviny,“ zakřenil se na ni Mason a

hned pokračoval, „abych nezapomněl, řekněte jim o tom, že Patricie odřela vůz o roh živého plotu, o tom, jak jste tam pak našli Fleetwooda ležet v bezvědomí. Hlavně zdůrazněte skutečnost, že Patricie byla přesvědčena, že do nikoho nenarazila.“

„Ale nezhorší se tím pro nás situace? Jinými slovy, neměla by to Pat poznat?“

„Jistě. Měla by to poznat. Nenapadlo vás po celou tu dobu, že by ho Patricie nesrazila, že ne?“

„Proč, pane Masone, já… přece ho musela srazit, když tam ležel, ne?“

„Myslíte si, ano? A nezapomněla jste, že váš manžel zaparkoval svůj vůz tak, že by Patricie musela odříznout ten roh živého plotu, aby mohla projet? A že to byl váš manžel, kdo tam objevil ležícího Fleetwooda?“

Oči se jí rozšířily náhlým poznáním.

„Vy si tedy myslíte…? Domníváte se…? Byl to tedy všechno předem připravený trik?“

„Jistěže to bylo předem připravené,“ potvrdil Mason. „Váš manžel udeřil něčím Fleetwooda do hlavy a domníval se, že ho zabil. A teď měl mrtvolu s rozbitou hlavou a potřeboval se jí zbavit. Nejlepší způsob byl nechat Patricii při domněnce, že ho srazila automobilem, a svalit podezření na ni.“

Paní Allredová si s hrůzou přitiskla zbělené klouby zatnutých prstů ke rtům.

„Přemýšlejte nad tím,“ doporučil jí Mason, „ale nijak to nezdůrazňujte. Nechtě poručíka Tragga, aby na to přišel sám, a potom to už bude jeho problém.“

A Mason odešel a paní Allredová zůstala nehybně sedět s těmi prsty dosud přitisknutými ke rtům, dokud ji dozorkyně neodvedla zpátky do cely.

KAPITOLA XIV

„Drake je u sebe?“ zeptal se Mason nočního vrátného, když mu přivolával výtah.

„Přišel asi před patnácti nebo dvaceti minutami. Vy hoši musíte pracovat na něčem pěkně horkém.“

„Snažíme se zabránit nějaké lumpárně,“ odpověděl Mason.

Drake si držel noční službu u telefonu, a tak když Perry otevřel dveře jeho kanceláře a zachytil pohled telefonistky, jen zdvihl obočí a pohybem hlavy označil dveře k Paulově pracovně.

Dívka, právě se sluchátkem u ucha, přikývla a hlavou označila stejně dveře.

Mason jimi prošel, octl se v čekárničce a potom už stál před šéfem detektivní kanceláře Paulem Drakeem.

Právě telefonoval.

Rukou naznačil právníkovi, aby se někam posadil, a do sluchátka řekl:

„O.K., rozumím. Ale řekni mi pro jistotu tu adresu ještě jednou. Ne ne. Jen na tom dělej dál. Poslouchej, kde se co šustne a snaž se něco vypátrat navíc. A zavolej mi, cokoliv se ti bude zdát důležitý.“

Drake zavěsil a obrátil se k Perrymu.

„No, to by bylo něco. To je klika a průlom dohromady. Jen ještě nevím, jak velkej.“

„O co jde?“ chtěl vědět Mason.

„To je ten můj akreditovanej novinář. Poslal jsem ho na policii a on tam taky hned šel.“

„Co zjistil?“

„Podle jeho poslední zprávy se Fleetwood ještě stále drží historky o ztrátě paměti.“

„To tedy není ani klika, ani žádný průlom. Ale zrovna o tom jsem s tebou chtěl hovořit. Co dál?“

„Přesto si však, jak se zdá, vzpomněl alespoň na něco a zatelefonoval svý přítelkyni.“

„Sehnal ten tvůj korespondent její číslo?“

„Číslo, jméno i adresu.“

„Novinář na svém místě,“ pochválil Mason. „Jak se jmenuje?“

„Bernice Archerová.“

„Tohle jméno zatím ještě v žádné souvislosti nepadlo. Co je zač?“

„Jenom jí volal, řekl, že trpěl ztrátou paměti, že mu na policii řekli, že byl zadržen u nějakýho člověka jménem Overbrook, že se mu právě paměť už zase vrátila a že za žádnejch okolností nemá věřit ničemu, co o něm uslyší nebo bude číst, dokud se spolu nesetkají a dokud jí to nebude moct vysvětlit všechno sám.“

„Jak ta konverzace probíhala? Chladně, nesnadně, s přemlouváním? Víš o tom něco?“

„Jak to myslíš?“

„Byla ta dívka hysterická nebo jí to bylo lhostejné?“

„Úplně obyčejný rozhovor. Zavolal jí, mluvil s ní a potom zase zavěsil.“

Mason se nad tím zasmušil.

„Nějak se mi to nelíbí.“

„Proč?“

„Představ si, že jsi moje přítelkyně. Každý z tvých přátel ví, že se mnou chodíš. A teď nakrásně já prásknu do bot. A utíkám s vdanou ženou. Nic o mně nevíš, nic o mně neslyšíš. A najednou ti zčistajasna zavolám, a řeknu: poslouchej, miláčku, nevěř ničemu, co o mně uslyšíš. Trpěl jsem ztrátou paměti. Přijedu tě navštívit, hned jak budu moci.“

„Máš na mysli, že bych na tebe měl začít řvát?“

„Pravděpodobně bys mi do telefonu předvedl pěkný tyátr se

slzama, s vyčítáním, s nadávkami a potom bys vyrazil s obligátní otázkou: miluješ mě, řekni miluješ mě? Tak mi řekni, že ta druhá žena pro tebe nic neznamená, a takové ty řečičky, které se zpravidla vedou.“

„Možná máš pravdu,“ připustil Drake, ale netvářil se moc přesvědčeně.

„Mám teď sám plno potíží, a tak zkouším všechny eventuality.“

„Co se děje?“

„Moje klientka mi vypráví historku, která je pravděpodobně O.K. Alespoň na to přísahá. Je to historka, která by mohla obstát, kdyby se jí dostalo odněkud podpory. Ale mohla by také ohromně snadno zkrachovat.“

„Hmm,“ odpověděl Drake.

„Teď ten Fleetwood,“ pokračoval Mason. „Je v úzkých. Vyrukoval se ztrátou paměti a nám se podařilo ho dostat na policii dřív, než si to stačil jakkoliv promyslit. Je dost těsně spojován, jak znám Tragga, s vraždou Bertranda Allreda. Byl posledním člověkem, který ho viděl naživu a nemůže popírat, že ho zabil, protože se vůbec na nic nepamatuje.

Přitom je jasné, že člověk tak chytrý, jak Fleetwood jistě je, se nenechá jen tak dohnat do celkem beznadějného postavení, aniž by se nesnažil se z něj dostat. Jediná věc, kterou může za daného stavu udělat, je přiznat, že celá ta věc se ztrátou paměti byla bouda a že si pamatuje všechno předtím a potom.“

„V tý chvíli se ovšem octne ve velice ošemetný situaci.“

„To vím,“ připustil Mason, „a s tím také počítám. To by právě měla být ta podpora pro historku paní Allredové. Ale hodně záleží na tom, kdy to přizná.“

Drake potřásl pochybovačně hlavou.

„Jestli vzal ten auťák Allredový, tak byl jasně poslední, který viděl jejího manžela naživu. A dál – pokud bude policii krmit tou

svou ztrátou paměti a jejím prostřednictvím i noviny a nakonec připustí, že věděl, co se kolem něj děje, tak nadělá v tý svý historii i v tý historii Allredový takovej zmatek, že se v tom nikdo nevyzná. Já si pořád myslím, že je pro něj nejlepší, když se bude držet tý ztráty paměti bez ohledu na to, jak se bude komu jevit, za koho ho budou pokládat a z čeho ho budou podezírat.“

„Mohlo by být,“ připustil Mason, „jenomže my nepotřebujeme, aby dělal to, co je pro něj nejvýhodnější. My potřebujeme, aby udělal to, co je nejvýhodnější pro mého klienta. Musíme ho přinutit, aby se nějak nestřeženě a ukvapeně projevil. Pokud totiž začne mluvit, jak to bylo doopravdy s tou ztrátou paměti, tak to bude historka, kterou bude mít hodně pečlivě připravenou.“

„No ale to by ji musel vymyslet opravdu moc dobře.“

„Možná že právě on je ten chlapík, který si ji dokáže vymyslet. A já bych ho rád přiměl, aby tu svou historku musel vyprávět ještě dřív, než si ji stačí dokonale vymyslit. Abych ho pak donutil k vytáčkám a dodatečným korekcím.“

„Jak na to chceš jít?“

„Myslím, že bych měl začít s tou jeho přítelkyní.“

„Kdy?“

„Nevidím důvod, proč bychom za ní neměli vyjet hned teď.“

Drake pokrčil rameny na znamení, že jemu už je všechno jedno.

„Kde že to bydlí? V nějakém nájemném domě, že?“

„Uh huh,“ pronesl Paul a jen těžko se to dalo vykládat jako souhlas.

„Hovořila s Fleetwoodem, je tedy vzhůru. Pravděpodobně zvědavá. Pojďme si s ní promluvit!“

„Tak dobrá,“ rezignoval Paul. „Zrovna jsem do sebe nalil galon kávy a už bych stejně neusnul. Kromě toho ty by sis na mě vymyslil stejně tolik věcí, že bych byl vzhůru aspoň do zítřejšího

večera.“

„Výborně,“ usmál se Mason. „Vyrazíme tvým vozem. Máš tu její adresu?“

„Ovšem.“

„Tak jedeme.“

Vyměnili Drakeovu kancelář za Drakeův automobil a Mason se zabořil do polštářování a zavřel oči.

„Unavenej, co?“ mrknul po něm Paul.

„Jenom se snažím něco vymyslet. Tohle věru není žádný obyčejný a jednoduchý případ a já stále ještě nevím, co se vlastně stalo a jak se to stalo. Okresní státní zástupce bude žalovat jednu nebo dvě osoby pro vraždu. A jak teď stojí fakta, jedna nebo druhá z těch osob prostě musí být vinna. Jestliže moje klientka nemluví pravdu, může být vinna. A jestli je vinna, budu ji prostě zastupovat, jak nejlépe umím. Ovšem v případě, že viníkem je Fleetwood a bude se snažit vinu shodit na moji klientku, musím na něj nějakým způsobem vyzrát.“

Asi po patnácti minutách jízdy Drake zvolnil a posléze zastavil před nájemným domem.

„Tak tady to je. Ale je to tu tak přecpaný auťákama, že budeme muset popoject o pár bloků dál, abysme se někam zapíchli.“

„Tamhle přes ulici to vypadá, že je tam místo. Jo – jenže je tam požární hydrant.“

„No a co?“

„To bys musel zaparkovat tak, aby k němu měli ještě přístup. Kdyby tu náhodou někde hořelo.“

„Neměj o ně strach. Kdyby skutečně hořelo, tak se k němu dostanou docela snadno. Viděl jsem jednou takhle zavřenou káru před požárním hydrantem. Začalo hořet a hasiči do ní prostě z obou stran probourali díry, protáhli skrz ni hadici a pokračovali v práci. Když se pak majitel vrátil, měl auťák s tunelem a za

stěračem kupón za parkování přes časový limit a ještě další kupón za parkování před hydrantem.“

„To ho museli asi křísit,“ dovedl se Mason vžít. „Počkej moment, támhle ten chlapík vypadá, jako by chtěl nasednout a odjet, hele, zrovna jde k vozu… Uff, Paule, pokračuj v jízdě a za ním. Ať se ti neztratí.“

Mason se přikrčil, aby nebyl vidět z ulice.

„Co se děje?“ zeptal se Drake, ale neztrácel čas a vyrazil za vozem, který vyjel z parkoviště a zařadil se do proudu.

„Ten člověk,“ vysvětloval Mason, „je George Jerome, Allredův partner.“

„Chceš se na něj zavěsit, jo?“

„Chtěl jsem, ale teď… vlastně není ani tak důležitý vědět kam jede, jako kde byl.“

„Tím chceš říct, že…“

„Docela jistě,“ doplnil Mason. „Byl navštívit Fleetwoodovu přítelkyni. Jak jsi říkal, že se jmenuje?“

„Bernice Archerová.“

„Objeď blok,“ pokynul mu Mason, „a vrať se. Možná to místo na parkování bude ještě volné. To, které měl Jerome.“

„Nějaký velký zvíře? Ten Jerome?“

„Zdá se.“

„Vypadal spíš na člověka, kterej by tě doved přelomit holejma rukama vejpůl,“ konstatoval Paul. „Nerad bych se s ním setkal někde v nějaký úzký uličce a ke všemu v noci.“

„Možná se nám to stane dřív, než si pomyslíš. Zajímá se o ten můj případ trochu víc, než je mi vhod.“

„Co chce?“

„Říká, že potřebuje Fleetwoodovo prohlášení, aby podpořilo jeho soudní při.“

Mason se opět narovnal a Drake objel blok. Místo po Georgi Jeromovi bylo ještě volné. Drake zaparkoval a oba vystoupili.

Dveře nájemného domu byly zavřené, a jak se vzápětí ukázalo, i zamčené, ale byl u nich nainstalován domácí telefon a bzučák.

Drake běžel prstem po zvoncích, až se zastavil u jména Bernice Archerová a stiskl tlačítko.

„Pokud se nám ozve telefonem, co jí řekneme?“

„Doufejme, že ji napadne stisknout bzučák. Snad si bude myslit, že Jerome něco zapomněl a teď se vrací.“

Chvíli čekali, potom Drake stiskl znovu tlačítko.

Vzápětí se ozval elektrický bzučák. Mason, který stál vedle Drakea s rukou na knoflíku dveří, otevřel.

„O.K., Paule, jdeme.“

Malý vestibul nebyl příliš osvětlen, ale na konci chodby, která do něj ústila, spatřili jasnější obdélník automatického výtahu.

„Jerome tu pro nás nechal zdvižˇ“ s uspokojením konstatoval Mason. Za okamžik už stoupali nahoru.

„Budeš mluvit ty,“ zeptal se Paul, „nebo to necháš na mně?“

„Začni ty,“ řekl Mason, „představ se jí jako detektiv, a pokud nebudeš muset, tak neříkej, že jsi soukromý detektiv. Když se na to zeptá, tak se nedá nic dělat. Začni se ptát na Fleetwooda, na to, kdy o něm naposledy slyšela, kdy se jí naposledy ozval a tak dále. Já se do toho vmísím, jak bude příležitost. Nepředstavuj mě. Třeba si bude myslet, že jsem také detektiv.“

Výtah zastavil.

Dveře se automaticky otevřely do chodby s šipkami k jednotlivým číslům apartmá.

„Je to tady napravo,“ zjistil Paul.

Drake zaklepal na dveře.

Otevřela jim asi pětadvacetiletá žena, blondýna s jasně modrýma očima a s pletí, která věru nepotřebovala žádný make-up. Hedvábný župan příliš nezahaloval až nápadně pěknou postavu. V pokoji, kam viděli, bylo zaklápěcí lůžko, rozložené, se zmuchlanými pokrývkami a polštáři. U stěny stála otevřená skříň a

v ní několik ramínek, ze kterých splývaly šaty.

„Jsem Paul Drake,“ zahájil rozhovor Paul věcným a trochu drsným tónem. „Možná jste o mně již slyšela. Jsem detektiv.“

„Mohu vidět vaše doklady?“ zeptala se mile.

Drake sjel tázavým pohledem po Masonovi, vytáhl náprsní tašku, krátce ukázal licenci a zase ji zaklapl a začal vracet do kapsy.

„Ještě moment prosím,“ řekla stejně mile, napřáhla ruku pro tašku, rozevřela si ji a studovala doklad.

„Vy jste soukromý detektiv, že?“

„Ano,“ potvrdil Drake.

„A ten pán, co je s vámi?“

Mason se na ni usmál.

„Já jsem Mason.“

„Také detektiv?“

„Ne.“

„A mohu se zeptat, čím se zabýváte?“

„Jsem právní zástupce.“

„Oh,“ nebyla nijak ohromena a po chvíli se zeptala: „Vy jste Perry Mason?“

„Ano. Já jsem Perry Mason.“

„Potom jste tedy právní zástupce paní Allredové.“

Mason se začínal bavit.

„Ano, jsem,“ potvrdil.

Uvolnila vchod a pozvala je dál.

„Prosím, pánové, posaďte se.“

Ukázala jim na židle, které mohou použít, a sama si sedla na okraj lůžka. Spodní část županu jí přitom sklouzla z jedné z těch krásných nohou. Měla na ní punčochu. A na obou boty, ve kterých vycházela na ulici.

„Je pěkně pozdě, že?“

Mason jí dal s úsměvem za pravdu.

„Naše zaměstnání někdy vyžaduje práci přesčas.“

„Zajisté.“

„A potom, věděli jsme, že už vás stejně někdo probudil.“

„Jak, mohu-li se zeptat.“

Stále byla velice milá.

„Volal vás Bob Fleetwood.“

„Oh, ano.“

„Mluvila jste s ním, že?“

„Ano.“

„Co vám říkal?“

„Jenom to, že se mu zase vrátila paměť. Jsem ráda, že se uzdravil.“

„Vy jste věděla, že ztratil paměť?“

„Ne.“

„Ale řekl vám, že ztratil paměť, že?“

„Ano, řekl.“

„Jak dlouho se znáte s Fleetwoodem, slečno Archerová?“ vmísil se Paul Drake.

„Asi šest měsíců.“

„Jste spolu v přátelském vztahu?“

„Mám ho ráda.“

„On vás také?“

„Jsem o tom přesvědčena.“

„Slyšela jste, že utekl s vdanou ženou?“

„Pochopila jsem, že zmizel.“

„Slyšela jste, že paní Allredová zmizela s ním?“

„Ne.“

„Nečtete noviny?“

„Samozřejmě že čtu.“

„Ve všech byla zpráva o tom, že policie paní Allredovou vyslýchá.“

„Tak jsem tomu rozuměla.“

„A že odjela s Bobem Fleetwoodem, to jste nevěděla?“

„Nevěřila jsem tomu.“

„Ale v novinách to přinejmenším naznačovali.“

„Ano.“

„Ale vy nevěříte, že s ní byl?“

„Ne.“

„Věříte tomu teď?“

„Nevím. Nejdřív si o tom musím promluvit s Bobem.“

„Kdy očekáváte, že se uvidíte?“

„Ihned, jakmile mi bude povolena návštěva. Chápu, že je zadržován jako významný svědek.“

„Věděla jste, že Bertrand Allred byl zavražděn?“

„Slyšela jsem to v rádiu.“

„Co vám o tom Bob řekl, když telefonoval?“

„Jenom to, že byl zadržen, že bude zadržován ještě nejméně jeden den, že nějakou dobu trpěl ztrátou paměti, že mu policie oznámila, že byl nalezen u nějakého muže jménem Overbrook, ale že už se zase zotavil, paměť se mu vrátila a cítí se dobře.“

„Byla jste ráda, když jste to slyšela?“

„Přirozeně.“

„Nebyla jste tím překvapená?“

„Ne tak příliš. Bob míval podobné záchvaty, kdy ztrácel paměť, už dříve.“

„Oh, opravdu?“ podivil se Drake.

„Ano.“

„Takže vás to příliš nepřekvapilo.“

„Vyprávěl mi o nich.“

„Takže takový záchvat na něj už někdy v minulosti přišel?“

„Ano.“

Drake se krátce podíval na Masona a neznatelně pokrčil rameny.

„Máte automobil?“ zeptal se nečekaně Mason.

Obrátila se k němu a změřila ho opatrným pohledem zápasníka vstupujícího do ringu proti neznámému soupeři.

„Ano," připustila po delší odmlce.

„Máte ho dlouho?"

„Asi šest měsíců."

Tentokrát se podíval Mason na Paula.

„Měla jsem ho už krátce předtím, než jsem se setkala s Bobem Fleetwoodem," upřesnila Bernice Archerová s rozmyslem, „jestliže si zamýšlíte dát těch šest měsíců do nějaké souvislosti."

„Vůbec ne," popřel Mason. „Jenom jsem si povšiml faktu, že jste se zmínila o intervalu šesti měsíců při dvou příležitostech."

„Ano. Zmínila."

„Včera večer, tedy v pondělí, jste si s vozem vyjela, není-liž pravda?" zeptal se opět zcela nečekaně.

Dívala se na něj dobře dvacet sekund.

„Je vám snad něco do toho?"

„Mohlo by být."

„Nechápu, co to má s tím společného."

„Záleží na tom, kam jste jela."

„Do bytu k jedné dívce, se kterou se znám, tam jsem ji vyzvedla a dovezla sem. Strávila tu se mnou noc."

„Proč jste to dělala?"

„Co tím myslíte?"

„Myslela jste si, že budete potřebovat alibi?"

„Neblázněte! Potřebovala jsem si s někým pohovořit. Potřebovala jsem s někým být. Tak jsem k ní zajela a přivezla ji sem. Povídaly jsme si dlouho do noci a potom jsme šly spát."

„Bob Fleetwood je tak trochu blázen," poznamenal Mason.

„Skutečně?"

„Ano."

„Jak jste k tomu došel?"

„Nemyslím, že mu ta ztráta paměti nějak prospěje."

„Co tím chcete říci?“

„Tím chci říci, že si mohl vymyslet něco lepšího.“

„Obávám se, že teď už vám vůbec nerozumím, pane Masone,“ upřela na něj udiveně oči.

„Ze ztráty paměti se už stává dost obehraný fígl. Až příliš často se někdo, kdo chce uniknout odpovědnosti, na ni vymlouvá. Hlavně když ho nenapadne nic chytřejšího.“

„Hovořil jste s Bobem?“

„Ovšem.“

„A vy nevěříte, že skutečně ztratil paměť?“

„Ne.“

„Ale proč by měl něco takového předstírat, kdyby to nebyla pravda?“

„Chce se tak dostat z trochu prekérní situace.“

„Obávám se, že vám už zase nerozumím.“

„O tom, co se ve skutečnosti stalo Bertrandu Allredovi, toho ví docela jistě víc.“

„Neví o tom vůbec nic.“

„Jak to víte?“

„Jsem si tím jista.“

„Jaký kurs telepatie jste absolvovala?“ zeptal se zvědavě Mason.

„Na to, abych věděla, co se stalo, nemusím studovat telepatii. Je nabíledni, že svého manžela zabila paní Allredová.“

„Jak to, že jste si tím tak jistá?“

„Nejsem tak úplně hloupá, pane Masone. A vím, že jste právní zástupce paní Allredové. A když už jste se obtěžoval sem za mnou a radíte mi, co by měl Bob udělat, pak jenom proto, že by to pomohlo jí, a nikoliv Bobovi.“

„Ne tak docela. Samozřejmě se snažím chránit zájmy své klientky, ale stále jsem přesvědčen, že by měl Bob opustit tu myšlenku o ztrátě paměti. Stejně to bude muset udělat. Dříve nebo

později.“

„Vy jste sem přijel v naději, že mi tuhle myšlenku vnuknete a že já ji předám beze zbytku Bobovi. Je to tak?“

„Jenom vzdáleně.“

„Bože. Jaké báječné jednání vůči člověku, kterého téměř neznáte, pane Masone. Vy, tak vysoce ceněný právník, mi přijdete do bytu ve tři hodiny ráno a vytáhnete mě z postele jenom kvůli tomu, abyste mi řekl, co by měl Bob udělat. To je vskutku dojemné.“

„Řekl jsem vám svůj názor. Naložte s ním, jak uznáte za vhodné.“

„To také udělám. A teď dovolte, abych něco řekla já vám.“

„Prosím.“

„Zanechte obhajoby paní Allredové, dokud je čas. Přenechte ji nějakému jinému právníkovi.“

„Proč?“

„Nemáte žádnou šanci. Ani za nic na světě.“

„Vy si myslíte, že zavraždila svého manžela?“

„Já vím, že zavraždila svého manžela.“

„Existuje motorista, který ji vezl stopem. Může jí poskytnout perfektní alibi.“

„Před nebo po tom, co její manžel zahynul?“

„Předtím.“

„Jak to víte?“

„Vím to.“

Výsměšně se zasmála.

„Víte to, protože vám to řekla ona. Jedině tak jste se to dozvěděl. A to není ten pravý způsob. Ani příliš spolehlivý. Ráda bych vám řekla, pane Masone, co vím, ale nedomnívám se, že by to bylo dobré. A také se nedomnívám, že by si policie přála, abych vám to řekla. Jenom vám mohu znovu poradit: nezastupujte paní Allredovou. A teď, když dovolíte, chtěla bych si lehnout a trochu

se vyspat.“

Mason se podíval na její lůžko a prohodil.

„Už jste spala, že?“

„Ano.“

„Vždycky si navlékáte punčochy a obouváte boty, když jdete k telefonu?“ zeptal se nevinně.

Podívala se na něj a dotaz nechala bez odpovědi.

„Měla jste dnes už jednoho návštěvníka, ne?“

„Návštěvníka?“

„Ano.“

„Je mi líto, pane Masone, ale nejsem zvyklá přijímat návštěvníka v takovouhle hodinu.“

„Ani George Jeroma?“

Znovu se na něj podívala. Tvrdýma, chladnýma očima.

„Necháváte můj byt sledovat?“

„Než vám na to odpovím, řekněte mi, zda jste hovořila s Georgem Jeromem.“

Během jeho otázky se zvedla a zamířila k telefonu, zvedla sluchátko a vytočila telefonní službu.

„Spojte mě prosím s policejní stanicí. Je to naléhavé.“

Chvilku čekala a potom řekla:

„Chci mluvit s někým, kdo má na starosti vyšetřování vraždy Bertranda C. Allreda.“

„Žádejte poručíka Tragga,“ poradil jí Mason. „To je ten, se kterým chcete mluvit.“

„Děkuji, pane Masone,“ řekla a hned se vrátila k telefonu, „myslím, že potřebuji poručíka Tragga.“ Chvíli mlčela.

„Halo, to je poručík Tragg? Já jsem Bernice Archerová. Ano, přesně tak. Ta dívka, které telefonoval Bob Fleetwood. Myslím, že jsem svědkem celého případu. Mám nějaké informace, které mohou být důležité. Je zde nějaký pan Mason, právník, a nějaký pan Drake, detektiv, a… ano, správně. Perry Mason… Ano, je to

Paul Drake. Jak že je to možné? To nevím. Ale jsou tady u mě v mém bytě. Pan Mason velice naléhá, abych mu řekla všechno, co vím, a… Děkuji velice, pane poručíku, jenom jsem si chtěla být jistá. Myslela jsem si, že právě tohle byste si přál, abych udělala.“

Zavěsila telefon a obrátila se už zase s milým úsměvem k Perrymu Masonovi.

„Poručík Tragg říká, abych absolutně nic neříkala nikomu, dokud nebudu mluvit s ním. A že mám přijít k němu. A pokud prý se budete zdržovat i nadále v mém bytě přes můj odpor a naléhat na mě, že pro vás pošle eskortu. A teď, pánové, kdybyste byli tak laskaví a odešli, já se budu oblékat.“

„Pojď, Paule. Půjdeme.“

„A vy, pane Masone, udělejte, co jsem vám radila. Zbavte se své klientky.“

„Proč?“

„Znovu vám opakuji, že ona zavraždila svého manžela, a dokonce ani vy ji z toho nemůžete dostat.“

Mason se na ni přátelsky zašklebil.

„Byla jste dost jízlivá k mému zájmu o Boba Fleetwooda. Vytrvale jste se vyptávala na mé důvody. Nyní se karta obrací. Váš zájem přimět mě, abych se vzdal obhajoby své klientky, samozřejmě pro mé vlastní dobro, je vskutku dojemný.“

Přešla ke dveřím.

„Neříkejte, že jsem vás nevarovala.“

„Nebudu.“

Otevřela jim dveře a sladce popřála:

„Dobrou noc.“

Tiše odcházeli chodbou. Ještě nebyli ani u výtahu, když si Mason ulevil.

„Taková pěkná postava a ještě ke všemu má mozek.“

„Jo. To říkej mně. Koukal jsem hlavně na to, jak ho umí používat.“

„V žádném případě ji nemůžeme podceňovat,“ přiznal Mason. „Ví, že to musí být buď Bob Fleetwood, nebo paní Allredová. A ona samozřejmě bude na straně svého přítele. Jerome ji zřejmě navštívil. Je do toho všeho nějak zapleten, ale já zatím nevím jak. Všichni jsou nějak proklatě dychtiví setkat se s Fleetwoodem. Jerome jí bezpochyby řekl všechno, co zatím ví policie. Až k dnešnímu ránu.“

„Za předpokladu, že to ví.“

„Já myslím, že ano,“ připustil Mason. „Bud jak bud, tady je práce pro tebe, Paule. Nějak se vetři do telefonní společnosti a naléhej, jak je to důležité. Podívej se hlavně po čísle Bernice Archerové. Jestli jí nevolal někdo v pondělí ze Springfieldu nebo z nějakého servisu podél té horské dálnice.“

„Myslíš si, že s ní byl Fleetwood ve styku?“

„Docela určitě. Informuj se v hotelu, kde pobývali, na benzínových stanicích podél té dálnice nahoru. Vsadím deset ku jedné, že rozhovor z policejní stanice nebyl první, který spolu vedli od té doby, co zmizel. A jestli jí volal už dřív, tak je ta holka do toho zapletena taky. I s těma jejíma báječnýma nohama a chytrým mozečkem.“

„To jsem si moh myslet,“ runcal Paul Drake, „že mi hodíš na krk zase nějakou rychlovku, který jsou dobrý tak akorát pro bolení hlavy.“

Mason se zazubil.

„Snažím se nikoho nezklamat. To máš jen tak něco pro rozehřátí. Ale hodně brzy pro tebe budu mít skutečnou práci.“

„Ale prosím tě. Opravdu?“

„Zatím potřebuji, abys vypracoval rekonstrukci činnosti Bernice Archerové od soboty poledne. Potřebuji vědět, kde byla a co tam dělala. Každou minutu. A s kým se setkala. Co jsi vůbec zjistil o tom Overbrookovi?“

„Jenom jak o něm soudí nejbližší sousedi. Jak se to jeví, tak je

to doopravdy prima chlap. Dobrák. Moc toho prý nenamluví, je čestnej, a tak je taky samozřejmě dost chudej. Asi před rokem nebo tak si vzal na domek hypotéku. Nějak nešťastně investoval, ale je to zřejmě tvrdej chlapík. Pracuje od božího rána a zatím se mu daří tu hypotéku splácet. Zbytečně neutrácí ani halíř. Vlastně vůbec neutratí ani halíř, kromě na toho svýho psa. Tomu kupuje maso. Jinak škrtí jako sraženej límeček u košile. Jen velice zřídka přej opouští svůj ranč a škudlí tak, že si pro sebe kupuje tvrdej chleba.“

„Nějaká možnost, že by byl znal předem Fleetwooda?“

„Ani jedna k milionu, Perry.“

„O.K., Paule. Pátrej dál.“

„O Overbrookovi?“

„Ne. O něm se mi zdá obrázek úplný a věrný. Začni pracovat na těch telefonech Bernice Archerové. Znovu sázím deset ku jedné, že se takový rozhovor uskutečnil,“

Drake zazíval.

„Já věděl.“ povzdychl si, „že to zdřímnutí včera večer byla jenom náhoda.“

KAPITOLA XV

Bylo krátce před šestou hodinou, když v Masonově kanceláři začal naléhavě zvonit telefon.

Obhájce ve věcech trestních podřimoval ve velkém křesle na dosah aparátu. Rázem se probudil a zvedl sluchátko.

Ani se neptal, kdo volá.

„Tak co jsi zjistil?“

„Vypadá to na další zvrat, Perry,“ ozval se Paul Drake.

„Tak honem, co to je.“

„Donnybrook 6891 je číslo Bernice Archerové. V pondělí večer, asi tak v sedm hodin, ho někdo vytočil. Asi pět mil od Springfieldu je benzínová stanice a bylo to právě odtamtud. Můj člověk tam zašel a mluvil s nájemcem. Ten se jmenuje Leighton a vzpomíná si na to velmi přesně.“

„Pokračuj, pokračuj,“ pobízel Mason vzrušeně. „Co bylo dál?“

„Nějakej auťák jel nahoru a zastavil u něj. Řídila ho žena a její popis dost přesně odpovídá paní Allredový. Chtěla natankovat plnou nádrž. V tom auťáku byl ještě nějakej mužskej a ten zas hodně odpovídá popisu Boba Fleetwooda. Leightonovi se zdálo, že je pohroužen do nějaké latergie nebo je pěkně sťatej. Seděl přej ve voze jako špalek a nechal tu ženskou poskakovat kolem. Nakonec dospěl nájemce k názoru, že asi bude jen docela obyčejně línej.

Ale potom ta žena zašla na toaletu, a jak za ní zapadly dveře, chlapík vyrazil z vozu a vletěl do bufetu u stanice. Je to takovej krcálek, kde dostaneš mejdlo stejně jako kafe nebo hamburger. Tak tedy tam vlítnul, zdvih telefon, hodil tam niklák a objednal si tohle číslo. Leighton si ho pamatoval právě proto, že z toho auťáku tak najednou vypálil. Domníval se, že je paní Allredová jeho manželka a že on volá své přítelkyni a omlouvá se, že nemohl

přijít. Nájemce se do toho samozřejmě neplet a klidně plnil nádrž, zkontroloval olej a vodu a umyl přední sklo. Odpoledne pršelo a teď ještě hodně mžilo.

Ale viděl, jak ten chlapík čeká na spojení a přitom sleduje dveře dámské toalety. Ještě předtím, než ho stačili spojit, vyšla paní Allredová z toalety. Muž praštil se sluchátkem, jako by to byl horkej brambor a jakoby nic se loudal do auťáku a zase se usadil na místo vedle řidiče a tvářil se zase tak, jako by ho nikdy nic nezajímalo.

Co platila ta ženská za benzín, začal telefon vyzvánět. Leighton mrknul po chlapíkovi ve voze, ale ten sotva postřehnutelně zavrtěl hlavou. Když vůz odjel, zvedl nájemce telefon. Na druhém konci mu telefonistka oznámila, že tu má spojem s Donnybrookem 6891 a že slečna Archerová je na lince. Odpověděl, že společnost, která si hovor objednala, už nemohla dál čekat. Telefonistka se rozčilovala, že hovor spojila v době kratší čtyř minut, ale nájemce řekl, to že je mu jedno, že ti, co si ho objednali, už odjeli.“

„A to bylo v pondělí večer?“ ověřoval si Mason.

„V pondělí večer, něco málo po sedmý,“ potvrdil Drake.

„O.K., děkuji ti, Paule, ale prosím tě, nechoď ještě do postele. Určitě budu ještě dnes něco potřebovat.“

„No jo. To jsem si moh myslet. Měj srdce, Perry. Aspoň trochu se potřebuju vyspat.“

„Vyspíš se ještě dost a dost. Nenaříkej,“ ujistil ho Mason. „Zatím se ale nevzdaluj příliš daleko od kanceláře. Myslím, že se pustím do nějaké akce.“

Mason zavěsil a hned potom zavolal na policejní stanici a chtěl poručíka Tragga.

Traggův hlas zněl nevyspale a unaveně. A taky dost podrážděně.

„Není moc lidí, s kterými bych chtěl teď právě mluvit. Kdy mi

dáte ty slibované informace?“

„Právě k vám s nimi jedu. Počkejte tam na mě.“

„K čertu. Čekám na vás celou noc.“

„O.K. Za patnáct minut jsem u vás a úplně rozstřílím tu Fleetwoodovu ztrátu paměti.“

„Jenže takhle ne,“ odporoval Tragg. „Vy mi donesete munici a střílet budu já.“

„Jo tak takhle by to příliš nefungovalo,“ ohradil se Mason. „Ale já jsem vám slíbil, že ho dostanete, a to také splním. Jenomže já musím být ten, kdo to udělá. Když se o to pokusíte vy, tak to skončí fiaskem.“

„Dobrá, přijeďte sem,“ souhlasil Tragg. „Budu na vás čekat v kanceláři.“

„Ne déle než patnáct minut,“ slíbil Mason.

Navlékl si kabát a spěchal na policejní stanici.

Traggova kancelář byla impozantní a neobyčejně působivá. Kolem stěn byly navěšeny propagační skříňky, prosklené, aby každý dobře viděl jejich obsah – nože, revolvery, pistole, kožené obušky s olověnou hlavicí. Pod každou zbraní byla její historie.

Nábytek tu měl rovněž svou vlastní historii. Masivní dubový stůl, kolem dokola poznamenaný vypálenými rýhami po zapomenutých cigaretách, když někdo vedl příliš důležitý hovor nebo se právě dozvěděl o vraždě či alespoň o pokusu o vraždu a na cigaretu zapomněl. Také na něm byly četné škrábance: to jak na něj někdo odhodil zabavenou zbraň, revolver nebo nůž, nebo kde nějaký vězeň v zuřivosti udeřil spoutanýma rukama o jeho desku.

„O.K,.“ přivítal Masona poručík, „tak jak si vedeme?“

„Fleetwood nabízí usvědčující důkazy.“

„To už jste říkal do telefonu.“

„Teď vám to dokážu.“

„Tak se do toho dejte.“

„Tak sem předveďte Fleetwooda.“

„Ten bude svědkem obžaloby.“

„O čem bude svědčit?“

„Dobrá,“ řekl Tragg, „bude svědčit o…“

„Čerta starého bude svědčit,“ přerušil ho Mason. „Na nic si nemůže vzpomenout, a proto také nemůže být svědkem.“

„Může svědčit o všem, co se přihodilo dřív, než ztratil paměť.“

„To tak,“ hodnotil jeho nápad sarkasticky Mason. „Podívejte, Masone, když nechám Fleetwooda předvést a vy ho podrobíte výslechu třetího stupně, a předpokládejme, že se pak dostane na svědeckou lavici a vy do něj začnete šít otázkami, na které odpovídal v době, když jste ho tu vyslýchal, tak to bude zatraceně horký.“

„Pro koho?“

„Pro mne.“

„Proč?“

„Protože já jsem vás nechal vyslýchat svědka.“

„Pokud váš svědek nemůže odpovídat na otázky za vaší přítomnosti, kdy můžete dohlédnout, abych ho ani nezastrašoval, ani k ničemu nenutil, tak zrovna příliš slavným svědkem nebude ani na lavici, kdy na něj mohu chrlit otázky jednu za druhou a nikdo mě nemůže zarazit.“ Tragg, vůči Masonovi instinktivně nedůvěřivý, se zamyslel, ale nakonec povolil. „O.K., Masone. Nechám ho předvést, ale pod jednou podmínkou.“

„Jakou?“

„Budu kontrolovat průběh výslechu. Kdykoliv se mi nebudou vaše otázky líbit, nařídím mu, aby na ně neodpovídal. Kdykoliv se budu domnívat, že vybočují z naší dohody, nechám Fleetwooda odvést.“

„Na co čekáme?“ zívnul Mason a zapálil si cigaretu.

Tragg zvedl telefon.

„Přiveďte mi sem Fleetwooda! Potřebuju s ním mluvit!“

Netrvalo dlouho a uniformovaný policista hlásil příchod se

zadrženým Fleetwoodem a nechal ho v místnosti před oběma muži.

„Hallo, Fleetwoode," pozdravil Mason přátelsky.

„Zase vy?!" podíval se na něj Fleetwood nevraživě.

„Posaďte se," pokynul mu Tragg, „musíme vám položit ještě několik otázek."

„Kdo musí?"

„My oba."

„Já chci spát," prohlásil Fleetwood.

„To chceme všichni," ujistil ho Tragg, „ale jak to vypadá, budeme to muset ještě o chvíli odložit."

„Bobe, vy jste s Bertrandem Allredem vycházel dobře, že?" začal dialog Mason.

„Ovšem. Proč?"

„Vy jste dostal ten záchvat ztráty paměti vlastně po ráně do hlavy, co?"

„Jo."

„Jak se to stalo?"

„Jak se to stalo? Jak to můžu vědět? Šel jsem kolem toho živého plotu a najednou - bum. Rána jako hrom a pak už si vzpomínám jenom na to, jak jste mě vezl v automobilu a říkal mi, že mě předáte policii. Co se přihodilo mezi tím, z toho se mi v paměti vynořují jen takové mlžné ostrůvky, nejasné a nezřetelné a vůbec je nechápu a nemohu je spojit. Jako bych po celou tu dobu vůbec neexistoval."

„Držte se téhle verze ještě pár výslechů a můžete si ji nahrát na desku. Jen to chce maličko vybrousit recitaci."

Fleetwood se obrátil k Traggovi.

„Jak se sem tenhle člověk dostal?" ukázal na Masona. „Má vůbec nějaké právo se hrabat v mé minulosti?"

Tragg užuž chtěl Masona nějak zabrzdit, ale ten řekl pohotově:

„Vy se tedy nemůžete rozpomenout na nic od okamžiku, kdy

vás někdo praštil přes hlavu, až do chvíle, kdy se vám tady na policejní stanici vrátila paměť?“

„Ne.“

„Vůbec na nic?“

„Kolikrát vám to budu muset ještě opakovat?“

„Během té doby jste také nevěděl, kdo jste?“

„Samozřejmě že ne. Trpěl jsem amnézií. Vím jenom, co mi kdo o té mezidobě říkal.“

„Možná jste nehovořil s těmi správnými lidmi,“ připouštěl Mason přátelsky. „Jako kupříkladu s člověkem jménem Leighton, který vede benzínovou a servisní stanici asi pět mil nad Springfieldem. Ten říká, že když u něj zastavila paní Allredová, aby natankovala a odskočila si na toaletu, vy jste se hnal k telefonu a volal Donnybrook 6981. Pro případ, že máte právě další záchvat ztráty paměti, tak je to číslo Bernice Archerové.“

„No a? Co je na tom špatného, že jsem jí volal? Je to moje přítelkyně.“

„Já vím, já vím,“ souhlasil Mason. „Ale jak jste věděl, že je to vaše přítelkyně během období, kdy jste ztratil paměť a nevěděl jste ani, kdo jste vy sám?“ Fleetwood začal něco blekotat, ale potom si to rozmyslel a mlčel.

„A,“ pokračoval Mason nelítostně, „jak jste věděl, jaké má číslo, když jste si nemohl vzpomenout na nic ze svého minulého života? Jak jste si mohl pamatovat její jméno? A jak jste věděl, že musíte dostat spojení během minuty nebo dvou, které jste měl k dispozici, zatímco byla paní Allredová na toaletě?“

Pod Traggem zaskřípěla židle. Poručík odtáhl nohy z odpadkového koše, o jehož okraj si je opíral, a posadil se vzpřímeně.

„Jakže se ten chlápek tam nahoře jmenuje, Masone?“

„Leighton.“

„A kde je?“

„Má v horách nad Springfieldem benzínovou a servisní stanici. Fleetwood vám to za chvilku řekne přesně.“

„Já vám mohu říct jenom to, že nevím, kdo jsem byl a…“

„Ale na svoji přítelkyni jste se pamatoval. A její telefonní číslo jste také nezapomněl, co?“

Fleetwood ztichl. Podrážděný, rozladěný z Masonova výslechu.

„A teď řeknete tady poručíkovi, jak to bylo, nebo vám mám přivést Leightona až sem?“

„Nikam jsem netelefonoval, na nic se nepamatuju,“ obrátil se Fleetwood k Traggovi. Mason se usmál. „Domníval jsem se, že tato část vašeho života je pro vás jedno velké zapomnění. Jen si vzpomeňte, Bobe, to bylo právě v době, kdy jste trpěl amnézií. Jak víte, že jste neměl žádný telefonní rozhovor?“

„Ke všem čertům!“ zařval náhle Fleetwood, vyskočil ze židle a napřáhl na Masona pěst. Jenže Tragg byl rychlejší. Zvedl se a doslova vymrštil svoji dlouhou pravičku, uchopil Fleetwooda za krk a smýkl jím zpátky do židle.

Mason se po celé toto intermezzo ani nepohnul. Nyní si klidně zapálil cigaretu, ruka se mu ani trochu nezachvěla a vyfoukl kouř ke stropu.

„Tady máte, Traggu, svého vraha.“

„Co to plácáte za nesmysly?“ křičel Fleetwood, ale zůstával sedět. „To mi nepřišijete. Vy se jenom snažíte zachránit svoji klientku Lolu Allredovou.“

„Jistěže se ji snažím nikoliv zachránit, ale ochránit,“ připustil Mason. „Snažím se ji ochránit odhalením skutečného vraha. Tady je, poručíku, člověk, který po celou dobu neustále lhal. Člověk, který jako poslední viděl Bertranda Allreda naživu. Kromě toho může říkat, že vycházel s Allredem sebelíp, není to pravda. Právě těsně předtím, než Fleetwood dostal tu ránu do hlavy, se opět pohádali. Nebyl to žádný automobil, co ho srazil. Já to vím a on to

ví také. Koneckonců teď právě jste ho nachytal při celé sérii lží. Nejprve říkal, že vůbec nevěděl nic o tom, kdo je, a samozřejmě lhal. Nyní zase říká, že si nevzpomíná na nic, co se s ním dělo, a zase lže.“

Fleetwood vrhl na poručíka prosebný pohled. Ale když pohlédl na jeho tvář, nijak se neuklidnil.

„Dobrá,“ vyhrkl najednou. „Řeknu vám po pravdě, jak to vlastně všechno bylo. Alespoň poznáte celý ten průšvih, ve kterém jsem byl. Allred měl partnera pro některé důlní transakce, nějakého George Jeroma. To byl člověk, s kterým nebyly žádné žerty. Ostrý jako břitva a před ničím neuhnul. Když jsem procházel některými Allredovými záznamy, zjistil jsem, že Jeroma podvádí. A Jerome, jak už jsem naznačil, nepatřil k těm, kteří by se nechali jen tak podvádět.

Já udělal jednu velkou chybu. Dal jsem Allredovi najevo, že jsem na jeho účtování s Jeromem přišel. Nejdřív se mě snažil uplatit, abych byl zticha. Potom mě začal vyhrožovat. A pak byl náhle neobyčejně milý a vlídný a přátelštější než kdy jindy. A že to, nač jsem přišel, je všechno omyl a že mi předloží nějaké další důkazy, které mě o tom přesvědčí. Ale že to jistě může počkat do zítřka a dnes abych s nimi povečeřel a že pro ten večer zapomeneme na všechny obchody.

Nelíbilo se mi to, ale předstíral jsem, že s tím souhlasím. Neměl jsem žádnou zbraň a bál jsem se. Jediné, co mě mohlo zachránit, byl útěk. Řekl jsem mu, že se jdu k večeři převléct a že hned přijdu zpátky. Ještě předtím se mně podařilo zavolat Georgovi, ale stačil jsem mu jenom říct, kdo je u telefonu. Pak jsem musel spěšně zavěsit, protože do místnosti vešel Allred. Zřejmě se stal podezíravým a hlídal mě.

Ten den jsme pracovali dlouho do večera. Když jsem se odcházel převléknout, byl ke mně velmi srdečný, poklepal mě po rameni a říkal mi „můj drahý chlapče“.

Venku byl nevlídný deštivý večer. Opustil jsem křídlo domu, kde měl Allred kanceláře, a přes patio jsem šel podél toho živého plotu. Byl jsem dost nervózní a pořád jsem se ohlížel.

Měl jsem strach.

Když jsem došel do místa, kde živý plot přerušuje příjezdová cesta do garáží, zčistajasna jsem ucítil ránu a jako by mi v mozku vybuchly vánoční prskavky. Samozřejmě, mohl jsem být sražen automobilem, kterým se vracela domů Patricie, ale já jsem přesvědčen, že mě Allred udeřil do hlavy zabijákem. A to ne jednou. Až teprve teď vím, co se stalo. Patricie přijížděla domů a spěchala. Vezla s sebou matku. Spatřily Allredovo auto zaparkované tak, že zadní nárazník byl téměř na samém kraji příjezdové cesty, a tak udělaly jedinou věc, kterou mohly. Stočily volant trochu příliš ostře a blatník Patriciina vozu projel okrajem živého plotu. To bylo to, co Allred potřeboval, aby spáchal dokonalý zločin. Jediná věc mu nevyšla. Trochu podcenil tvrdost mé lebky.

O chvíli později už předstíral ohromnou účast nad tím, že mě Patricie srazila autem. Ta byl napůl šílená výčitkami. A v ten moment, co jsem se začal probírat, jsem si uvědomil, v jaké jsem bryndě. Do té doby, po pravdě řečeno, jsem o paní Allredové moc nevěděl, nevěděl jsem ani, co všechno ví a jak je zapletena do toho, co se v domě děje. Jenom jsem věděl, že mi je zle, že nemám sílu ani se sám zvednout a že jsem v rukách lidí, kteří mě chtějí zabít.

A pak jsem dostal ten nápad. Předstíral jsem, že právě přicházím k vědomí. Musel jsem. Allred mě chtěl naložit do auta a odvézt do nemocnice. A já věděl, co by to znamenalo. Otevřel jsem tedy oči a začal tu hru se ztrátou paměti.

Myslím si, že jsem z Allreda udělal tak trochu hlupáka. Kdybych skutečně ztratil paměť, tak by byl ze všeho venku. Kromě toho bych pochopitelně ani nemohl jeho společníkům nic

prozradit, protože bych si prostě nic nepamatoval.

Allred by mě určitě zabil, kdyby to pokládal za nutné. Takhle byl na vahách a nechtěl zbytečně riskovat. Řekl manželce, že by bylo nejlíp odvézt mě na nějaké místo, kde bych byl v klidu. Ona pak měla předstírat, že je moje starší sestra a všechny ty ostatní nesmysly.“

„Dejte mi cigaretu!“ obrátil se Reetwood náhle k Masonovi a natáhl ruku.

Mason mu podal cigaretu. Zapálil si ji prsty, které se mu chvěly tak, že si musel zápalku přidržet ještě druhou rukou, aby ji udržel u cigarety.

„Pokračujte!“ pobídl ho Tragg.

„Allred byl chytrý a zkušený. Odeslal mě i svou manželku pryč a chtěl vyčkat, jak se to bude vyvíjet dál. Kdybych měl opravdu amnézii, vždycky by měl čas něco udělat. Zatím začal šířit ten výmysl, že jsme spolu uprchlí.

A dovedete si představit, do jaké situace mě dotlačili. Mohl nás někde nachytat, oba zastřelit a podle sice nepsaného, ale stále ještě v potaz braného zákona by se mu celkem nic nestalo.

Zatím předstíral, že je mým švagrem, a kdybych se držel svého tvrzení, že jsem ztratil paměť a on mezitím stačil ukončit spor s Jeromem, asi by bylo všechno v pořádku. Ale já jsem už nesnášel to Allredovo podvodné a falešné jednání a rozhodl jsem se, že promluvím s Jeromem a řeknu mu, aby si vzal zbraň, přijel za námi, skoncoval s Allredem a mě odvezl.

Dobrá. Ale ani jednou jsem neměl šanci dostat se k telefonu. A přitom jsem cítil, že k tomu mám posledních čtyři nebo nejvýš pět dnů. Zatím jsme opustili Springfield a jeli asi sto mil někam na sever. Odtamtud paní Allredová volala domů a Bertrand jí zřejmě řekl, aby se vrátila zpátky a ubytovala se se mnou v Snug-Rest Auto Court.

Tak jsme tam přijeli a čekali. Dali jsme si několik skleniček,

aby nám to lip uběhlo, a potom se Allred objevil. Řekl, abychom si sbalili zavazadla, protože se musíme zase přestěhovat někam jinam. Když jsme měli s Lolou oba sbaleno a zavazadla byla ve voze, náhle nařídil Lole, aby si vlezla do zavazadlového prostoru. V ten okamžik jsem věděl, kolik uhodilo. A zároveň jsem poznal, že i on ví, že já to vím. Přitiskl mi revolver do žeber, a když se Lola pokusila mu strhnout ruku, tak ji udeřil do tváře, až začala krvácet z nosu.

Potom ji s namířenou zbraní donutil vlézt do zavazadlového prostoru a přibouchl za ní víko. Mně nařídil, abych si sedl za volant a řídil. Přinutil mě nastartovat a rozjet vůz. Chtěl j sem se rozjet a někde automobil strhnout ze silnice a přitom upláchnout, ale na to byl Allred příliš chytrý. Musel jsem nechat zařazenou jedničku a jet pomalu.“

Fleetwood se odmlčel.

„Co jste udělal?“ pobídl ho Tragg.

„Jistě víte, jak se jede na jedničku. Máte plno starostí, aby se vám nepřehřál motor, a ještě navíc když na vás někdo míří revolverem. Jel jsem co nejpomaleji a v zatáčce jsem náhle sešlápnul plyn. Při tak nízké rychlosti vyrazil vůz dopředu plnou silou motoru a Allreda to zatlačilo do sedadla. Snažil se té síle vzepřít a ztratil rovnováhu. A v tom okamžiku jsem dupnul na brzdu. Byl to zároveň okamžik, kdy se Allred dral ze sedadla vpřed, a no prostě vrazil hlavou do předního skla. V téže chvíli jsem mu vytrhl z ruky revolver a udeřil ho hlavní do hlavy.

Allred se dokonale zhroutil. Odstrčil jsem ho do rohu, takže se opíral o pravé dveře. Nejdřív jsem ho chtěl vysadit z vozu a odjet, ale pak jsem se začal obávat, že přijde k sobě a oznámí policii, že jsem mu odcizil vůz. Tak jsem ho nechal raději uvnitř a rozhodl sejít pěšky. Ale chtěl jsem to udělat na nějakém místě, odkud bych měl naději dojít do města nebo alespoň k nějakému obydlí.

A taky jsem si vzpomněl na Overbrooka.“

„Kdo je Overbrook?“ přerušil ho Tragg.

„Neznal jsem ho, ale svého času jsem s ním korespondoval. Samozřejmě v zastoupení firmy. Něco Allredovi prodal nebo od něj koupil a domnívám se, že ho Allred přitom pěkně natáhnul. Z korespondence s ním jsem věděl, že má někde tady v horách osamělý ranč a že k němu vede nějaká odbočka ze silnice, po které jsme jeli. Napadlo mě také, když budu i nadále předstírat ztrátu paměti, že Overbrook mě nechá u sebe. A i když pak dojde k odhalení a já ho budu muset požádat o pomoc, tak jistě bude stát se mnou proti Allredovi.

No a asi po jedné míli jsem dojel k té odbočce a došplhal jsem se po ní na vzdálenost asi čtvrt míle od Overbrooka. Tam jsem to zaparkoval a hurá pryč.“

„A co paní Allredová?“

Fleetwood se zašklebil.

„Podařilo se jí zevnitř zapracovat na zámku od kufru, asi našla něco vhodného mezi nářadím, a jak jsem zastavil, tak nadzdvihla víko, vyskočila a prchala odtamtud jako jelen.“

„Co bylo dál?“

„Volal jsem za ní všechno je v pořádku, Lolo!“

„A ona?“

„Utíkala dál.“

„Byl Allred mrtev?“ vložil se otázkou Mason.

„Ne. Ale byl stále v bezvědomí. Těžce dýchal, spíš jako chrčel. Jakmile jsem vypnul motor, bylo to jasně slyšet.“

„Měl jste jeho zbraň?“

„Ano.“

„Proč jste se tedy Allreda tak obával? Stačilo zastavit na silnici a vystoupit a odejít.“

„A kam bych šel!? Pěšky?“ ohradil se Fleetwood. „Byla chladná noc, celá jako zahalená do mlhy a hustého mrholení. Všechno bylo mokré a tam nahoře navíc pořádná zima. Potřeboval

jsem se vyspat a neměl jsem nejmenší chuť někde bloumat po dálnici. A ani Allreda jsem nechtěl jen tak vysypat do deště. Chtěl jsem mu nechat auto, aby mohl, až se probere, dojet domů. Chtěl jsem prostě od něj odejít s dobrým svědomím, a když j sem to všechno uvážil, došel jsem k názoru, že nejlépe bude, když se budu i nadále držet té ztráty paměti. I když je to dost ošidné a může mi to přinést lecjakou nesnáz.“

„Nehrál jste to taky nějak na Patricii Faxonovou?“ zeptal se Mason.

„Záleží na tom, co si pod tím hraním představujete. Ona je bezesporu pěkně tvarovaná. Prohlédl jsem si ji pečlivě a snažil jsem se zjistit, jestli chce ona hrát taky.“

„Chtěla?“

„Ne.“

„Zůstalo z vaší strany jen u té prohlídky?“

„Nejsem žádný andělíček,“ přiznal Fleetwood. „Pravděpodobně bych hodil Bernici Archerovou přes palubu a oženil se s Patricií, kdyby mi dala zelenou. Jednu chvíli jsem si už myslel, že to udělá, ale rozmyslila si to. Má své vlastní peníze a její matka je penězi přímo vycpaná. Ten, který se ožení s Patricí Faxonovou, nemusí mít obavy z budoucnosti. A když bude vědět jen něco málo o důlních investicích, může si ukrojit pěkně velký kus koláče. Říkám vám to, pánové, jak to je. Bernice Archerová byla moje dívka. Vlastně stále ještě je. Je to sladké kůzle.“

„Viděl jste ji od té doby, co jste zde?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě že jsem ji viděl,“ usmál se Fleetwood.

„Jak se dozvěděla, kde jsem, tak první co udělala bylo, že přišla za mnou. Byla tu asi hodinu. Je to opravdu sladké kůzle.“

„A vyprávěl jste jí tuhle historku?“ ptal se dál Mason.

„Ne, setrval jsem raději u té ztráty paměti. Myslel jsem, že je to nejlepší způsob, jak z toho všeho uniknout.“

„Je do vás zblázněná?“

„Alespoň to předstírá. U dívky, jako je Bernice, si nikdy nemůžete být ničím jistý.“

„Vy jste jí neřekl vůbec nic o tom, co se přihodilo tam nahoře v horách?“

„Samozřejmě že ne. Řekl jsem jí, že si nemohu vzpomenout na nic od té doby, co mě Allred udeřil do hlavy tam u toho křoví a dokud jsem nenabyl zase paměť. A to bylo cestou na policejní stanici.“

„Dobře, dobře,“ popoháněl ho Tragg netrpělivě. „Nehodláme se zabývat vašimi milostnými aférami. Řekněte nám podrobně, co se stalo potom, co jste zastavil v horách. Paní Allredová vyskočila z kufru. Zůstalo víko otevřené?“

„Ne. Samo se zaklaplo, hned jak vyskočila. Nerozevřela ho tak, aby zůstalo v otevřené poloze.“

„A co ta krev v zavazadlovém prostoru?“

„Určitě bude z toho jejího krvácejícího nosu,“ vysvětloval Fleetwood. „To je jediné vysvětlení, které pro to mám.“

„Co jste dělal vy?“

„Vystoupil jsem z auta a Allreda nechal uvnitř. Byl stále ještě v bezvědomí, ale už se začínal trochu vrtět a bylo vidět, že přichází k sobě.

Já jsem věděl, že jsem někde blízko Overbrookovy farmy. Zaslechl jsem štěkot psa a zdálo se mi, že štěká hodně blízko. Obešel jsem vůz a zahodil Allredův revolver tak daleko do tmy, jak jsem byl schopen dohodit. Myslím, že to bylo dost daleko, alespoň podle toho, jak dlouho trvalo, než jsem ho slyšel dopadnout.

Potom jsem se vydal za tím psím štěkotem.

Odhaduji, že jsem ušel asi tak tři nebo čtyři sta yardů a stál jsem před vchodem do domku. Zaklepal jsem a čekal. Za chvíli se Overbrook ozval a chtěl vědět, co potřebuju. Odpověděl jsem, že mám za sebou pravděpodobně autonehodu nebo něco podobného,

protože jsem najednou shledal, že jdu po nějaké cestě a vůbec nevím, kde jsem a jak jsem se sem dostal.

Overbrook byl trochu podezíravý a hezky pečlivě mě prohledal. Nakonec mně nabídl místo pomocníka na farmě. Jinak že je tam volný pokoj se skládacím lůžkem a s přikrývkami a tam že bych mohl spát. A také řekl, když tam budu chtít zůstat jen tuhle noc, tak že mohu. Já s tím souhlasil a řekl mu, že se mi to hodí a že myslím, že do rána se mi paměť zase vrátí.

Potom jsem odešel do toho svého pokojíku a čekal, až si Overbrook zase lehne. Chtěl jsem ještě vyklouznout ven a podívat se, jestli se už Allred vzpamatoval natolik, že odjel s vozem. Jenže jsem nepočítal se psem. Overbrook mu zřejmě nakázal, aby mě hlídal. Sotva jsem pootevřel, spatřil jsem ho škvírou, jak na mě cení pysky a zlověstně vrčí.

Tak jsem se zase hezky rychle vrátil a posadil se na lůžko a čekal a napínal sluch. Tak za půl hodiny jsem konečně slyšel startovat a hned nato i odjíždět vůz.“

„V kolik hodin přijel Allred do Snug-Restu?“ chtěl vědět Mason.

„Teď jste mě dostal“ připustil Fleetwood. „Allred mi nejprve odebral nejen hodinky, ale kromě peněz všechno, co jsem měl u sebe. Když jsem předstíral ztrátu paměti, dohlédl v první řadě na to, abych nemohl nijak prokázat totožnost, i kdybych náhodou oslovil někoho cizího. Dokonce mi vzal i kapesník, protože jsem měl na něm vyšitý monogram.“

„Ale peníze vám nechal, co?“

„Nejen to. Mám takový dojem, že mi ještě hezkých pár stovek dolarů přidal. Ve srolovaných bankovkách, které jsem měl v kapse u kalhot. Chtěl, abych měl u sebe spoustu peněz a jinak nic jiného.“

Mason se ohlédl na Tragga.

Tragg pokrčil rameny.

„A co kufřík paní Allredové?“ zeptal se Mason.

„Co s ním má být?“

„Když na manželovu žádost balila zavazadla, uložila ho do auta?“

„Ano.“

„A,“ pokračoval právník jízlivě, „když vyskočila z toho kufru a začala utíkat jako o život, to vám mám uvěřit, že si přitom nesla zavazadlo?“

„Ne, nenesla, pane Masone, nesla nějakou páku nebo kovovou tyč a to bylo vše. Viděl jsem to jasně v zadních světlech automobilu.“

„Když bylo ovšem auto nalezeno, tak to zavazadlo v něm nebylo,“ usmál se na něj Mason.

„K čertu, nebylo. Samozřejmě, nemohl jsem ji vidět příliš zřetelně,“ objevil se na Fleetwoodově tváři úlek.

„Hrome, to je mi ale historka. Ona je v nebezpečí života, ale přesto se vrátí pro kufřík,“ byl už teď Mason dokonale pohrdavý.

„Počkejte! Počkejte! Jenom minutku,“ shledával Fleetwood spěšně myšlenky. „Já vám řeknu, jak se to muselo přihodit. Paní Allredová se snažila stopovat nějaký vůz zpátky do města, Allred se zotavil a zjistil, že jsem utekl, a tak jel rovněž zpátky do města a jistě potkal svoji manželku na silnici a možná se dokonce snažila ho zastavit, ale za předními světly nepoznala, kdo sedí za volantem. Jistě zastavil a snažil se ji přimět, aby nastoupila, a ona ho, ona ho udeřila tou pákou, co držela v ruce. A potom vyndala z vozu své zavazadlo a pustila auto ze stráně. Musel ji dohonit tak právě u toho místa, co se vůz zřítil.“

„Nesmysl,“ odsekl Mason.

„Věřte mi!“ vykřikl Fleetwood prosebně. „Allred dostal, jenom co mu patřilo, a jestli paní Allredová pustila ten vůz ze stráně, tak to bylo určitě jenom v sebeobraně. Vsadím se, když ji přimějete, aby mluvila pravdu, zjistíte, že ji manžel přinutil

nastoupit a ona ho praštila tou pákou. Ona…“

Na stole poručíka Tragga zazvonil telefon.

Tragg chvíli váhal, ale potom zvedl sluchátko.

„Ano… Kdo?… Oh, ano. Haló, šerife… to je v pořádku… Právě jsem o tom získal nové informace… O.K., pokračujte…“

Tragg ještě asi dvacet vteřin pozorně naslouchal se sluchátkem těsně přitisknutým k uchu a pak se zamračil na Fleetwooda.

„Přeji si, abyste se na ně podíval sám, šerife… Může to být dost důležité… Mohu vyrazit tak za deset minut… Domnívám se, že bychom tam mohli něco najít. A že to pro nás bude dost důležité… Celé to dokonale zapadá do obrazu. O.K., položím tu ještě pár otázek a přijedu tam. Buďte neustále připraven vyrazit! Na shledanou.“

Tragg zavěsil a několik sekund se díval zamyšleně na Fleetwooda.

„Kde jste zastavil to auto?“ zeptal se ho potom.

„Jak už jsem vám řekl. Asi čtvrt míle od Overbrookovy farmy.“

„Já vím, ale co to bylo za místo?“

„Příliš dobré místo to nebylo,“ připustil Fleetwood. „Pokud jsem se na ně díval světlomety vozu, tak vypadalo dobře, ale když jsem pak vystoupil, tak byla půda hodně měkká a kyprá.“

„Tak podívejte, Fleetwoode,“ začal Tragg chladně, „už jste s námi hrál na babu dost dlouho. Tohle je už podruhé nebo potřetí, co jste tu svoji historii o ztrátě paměti a všech okolnostech kolem změnil. Jestli se o něco podobného pokusíte ještě jednou, tak si mě nepřejte.“

„Teď už mám o všem docela jasno, poručíku,“ řekl Fleetwood.

„Doufám, že ano. Jak to tedy bylo s paní Allredovou? Vyskočila z auta a utíkala?“

„Přesně tak.“

„Vrátila se?“

„Vrátila?“ zasmál se Fleetwood, „Tu byste zpátky nepřitáhl ani párem koní.“

„Jste si tím jist?“

„Samozřejmě že jsem si tím jist. Bála se svého manžela. A také k tomu – měla důvod.“

„Věděla, že její manžel je v bezvědomí, když utíkala?“

„Volal jsem to za ní,“ potvrdil mu Fleetwood, „ale nepřestávala běžet.“

„Co jste na ni volal?“

„To už nevím. Říkal jsem jí, aby se vrátila. A jak se vzdalovala, tak jsem za ní křičel, že jeho zbraň mám já a on že leží v bezvědomí ve voze.“

„A přesto stále utíkala?“

„Myslím, že utíkala stále stejně rychle, až mi zmizela z dohledu. Musíte si uvědomit, že běžela od auta přímo ze zavazadlového prostoru vzadu a že nebyla v dosahu světlometů.“

„Kde jste byl vy?“

„Právě jsem vykročil a stál jsem tedy těsně u předních světel.“

„Ona vás tedy mohla vidět docela jasně?“

Fleetwood chvíli přemýšlel.

„Ano. Jistě. Jistě že mohla. Stál jsem přímo před světlomety. Mohla mě vidět docela zřetelně.“

„Takže vy nevíte, jestli běžela dál i potom, když jste na ni volal?“

„Ne. To po pravdě řečeno nevím. Noc byla tmavá, navíc drobně mžilo a prakticky jsem nemohl vidět dál než na pár stop. I Overbrookovu farmu jsem našel jenom tak, že jsem šel podle toho psího štěkání.“

Tragg souhlasně přikyvoval.

„No, líčíte to pro sebe dost dobře, Fleetwoode. Ale budete se u nás muset ještě tak dvě tři hodiny zdržet.“

„To se mi docela hodí,“ souhlasil Fleetwood. „Teď už mám

dokonale jasno, poručíku. Už mně to zase myslí jako dřív.“

„Takže jste si úplně jistý, že jste tu zbraň zahodil?“

„To máte zatraceně pravdu, že jsem ji zahodil. Můžete si to lehce zkontrolovat, poručíku. Můžete najít místo, kde jsem zaparkoval, a odtamtud ten revolver už najdete docela snadno. Odhodil jsem ho dopředu, trochu vlevo a mohl doletět, no tak dobře sto až sto padesát stop. Půda byla měkká, určitě jsem tam zanechal stopy.“

„Ty tam právě objevili,“ informoval ho Tragg suše. „Zajedu se teď na ně podívat. Zdá se, že stoprocentně potvrzují vaši výpověď. A teď pečlivě přemýšlejte, vypnul jste motor, když jste tam nahoře zastavil?“

„Ano.“

„A vypnul jste světla?“

„Ne. Světlomety jsem nechal svítit.“

„Takže pozice vozu byla vidět zcela zřetelně?“

„Ano.“

„A když jste obcházel auto, došel jste až před něj?“

„Ano.“

„Kde jste byl, když jste odhazoval ten revolver?“

„Stál jsem přímo před automobilem.“

„Takže světlomety svítily přímo na vás, je to tak?“

„Ano.“

„Kdokoliv by stál v blízkosti vozu, mohl vás sledovat a viděl by, co děláte?“

„Ano. Docela snadno.“

Tragg se zamyšleně obrátil k Masonovi.

„Vaše klientka vás o něčem z téhle výpovědi informovala?“

Mason váhavě zavrtěl hlavou.

„Měla by.“

„Co tím myslíte?“

„Teď už si mohu složit poznatky dohromady. Vaše klientka

běžela dolů k silnici, Masone, a tam se zastavila. Slyšela, co Fleetwood říká o jejím manželovi; že zůstal v bezvědomí v autě. Zůstala stát a čekala. Sledovala Fleetwooda, chodícího kolem vozu. Viděla, jak odhodil revolver. Potom ho viděla odcházet k Overbrookově farmě. Ještě stále držela v ruce tu páku. Věděla, že ji manžel zamýšlí zabít.

Stála tam v tom mrholení, ve tmě a čekala.

A uvažovala.

Když viděla, že se Fleetwood propadá do tmy, řekla si, že už se k vozu jistě nevrátí. Vrátila se k němu tedy ona, aby se ujistila, že mluvil pravdu. A skutečně to tak bylo. Její manžel se právě probíral k vědomí.

Paní Allredová otevřela dveře vozu na levé straně. Nastoupila a několika údery pákou utloukla svého manžela. Potom otočila automobil, sjela zpět na hlavní silnici a tou pokračovala až do míst, kde je sráz po pravé straně nejprudší. Zastavila, zahodila páku a vyndala svůj kufřík a vůz nasměrovala k srázu, vyskočila z něj a nechala ho řítit se dolů i s panem Allredem.

Potom začala skutečně stopovat, a tak se dostala až do města. A jestli teď bude chtít spolupracovat a bude dost chytrá, může z toho vyjít se zabitím, a nikoliv s vraždou.“

„Jenže ona neudělala ani jedno, ani druhé,“ odmítl Mason.

Tragg se s porozuměním na něj usmál, neboť věděl.

„Ty stopy tam nahoře říkají, že ano. A stopy nelžou.“

Mason se obrátil k Fleetwoodovi.

„Jestli je vaše historka pravdivá, jak to, že jste…“

Tragg vstal.

„Myslím, že to by stačilo, Masone.“

„Jak to?“

„Prokázal jste mi službu, Masone,“ řekl Tragg bezostyšně. „Přiměl jste tohoto svědka k tomu, že mi řekl pravdu. Jeho výpověď zapadá dokonale do faktů, která máme k dispozici, a

nechci, abyste ji jakkoliv narušil. Budete mít příležitost podrobit tohoto svědka křížovému výslechu na svědecké lavici. Teď se obejdeme bez vašich dalších otázek. Můžete jít domů a vyspat se.“

„Jen pár otázek, Traggu, které potřebuji položit. Objasnit si jen několik bodů.“

Tragg se zasmál a odmítavě zavrtěl hlavou.

„K čertu!“ vykřikl Mason rozhořčeně. „Já jsem celou tuhle výpověď připravil pro vás, a teď…“

Tragg se obrátil k Fleetwoodovi.

„Bez ohledu na to, co říká Mason, nepromluvte ani slovo, pokud bude v místnosti. Rozuměl jste, Fleetwoode?“

Fleetwood ochotně přikývl.

Mason uznal porážku.

Zamáčkl zbytek cigarety v plném popelníku na stole a řekl: „Dobrá, Traggu, byl to příjemný večer. Tady.“

Tragg se zašklebil.

„To je poprvé, kdy nejenže klient Perryho Masona nechává hlavu v oprátce, ale kdy mu ji tam velký Perry Mason sám vložil.“

„To je v pořádku,“ řekl velký Mason zachmuřeně. „Potřeboval jsem si ověřit, že ta Fleetwoodova ztráta paměti byla po celou dobu vymyšlená.“

„To bylo jasné od počátku. Stejně by se v pravou chvíli zlomil. Ale když jste se nabídnul vy, že byste ho pro mne obměkčil, tak jsem to vzal. Ani jsem nečekal, že pro mě budete pracovat až tak daleko.“

„Já rovněž ne,“ odpověděl Mason odměřeně a odešel.

KAPITOLA XVI

Hodiny na stěně návštěvní místnosti městského vězení ukazovaly deset minut po deváté ráno. Na jedné straně kovového pletiva, které rozdělovalo místnost, seděl advokát Perry Mason, na druhé straně jeho klientka Lola Faxonová Allredová.

Ve vzdálenějším rohu stála dozorkyně.

„Co vám říkal poručík Tragg?“ zeptal se Mason.

„Celkem nic. Ani se nijak nesnažil.“

„To je zlé.“

„Proč je to zlé?“

Mason ji ve stručnosti seznámil s poslední Fleetwoodovou výpovědí. Paní Allredová pozorně naslouchala. Když skončil, chvilku neodpovídala.

Potom vyhrkla. „To je celé naprostá lež, pane Masone.“

Mason potřásl nedůvěřivě hlavou.

„Nějaká fakta potvrzují Fleetwoodovu výpověď. Bohužel ještě nevím jaká. Jestliže Tragg, jak říkáte, není nijak žhavý na vaši výpověď, znamená to jenom, že Fleetwoodově historce se odněkud dostalo závažného potvrzení. V každém případě tu jsou stopy a pro ně je jen jedno vysvětlení. Neříkala jste mi pravdu.

Fleetwood se vykračoval dost dlouho. Jednou, že ztratil paměť, podruhé, že ji zase neztratil. Ale teď přišel s výpovědí, která vás staví do role docela šikovné vražedkyně. Navíc s dostatečnou motivací. Tak to všechno do sebe báječně zapadá, že ještě nakonec s vámi bude porota sympatizovat a uzná vás vinnou jenom zabitím.“

„Určitě ho musel zabít Fleetwood, pane Masone,“ řekla vážně.

„Nejsem si tím tak jist,“ potřásl hlavou advokát.

„Musel to být bud Fleetwood, nebo já.“

„Vypadá to tak.“

„A já vím, že jsem ho nezabila.“

„Rád bych našel nějaký důvod, pro který by vaše přesvědčení sdílela i porota.“

„Takže máte pocit, že jsem v dost špatné situaci?“

„Fleetwoodova historka zní velice přesvědčivě,“ odpověděl Mason.

„Dokonce i vám?“

„Mám jednu zásadu,“ odpověděl, „vždycky a za všech okolností věřím svým klientům.“

„Kdybych nebyla vaší klientkou, výpověď Boba Fleetwooda by vás přesvědčila?“

„Možná,“ připustil Mason. „Co mi můžete říct o svém pobytu v tom zavazadlovém prostoru?“

„Nikdy jsem tam nebyla.“

„Víte o někom, kdo by tam mohl být?“

„Ne.“

„Na tom koberečku je krev. To zjistili v policejní laboratoři.“

„To už jste mi říkal.“

„A nemůžete mi to vysvětlit? Vy jste nekrvácela z nosu?“

„Ne.“

„Víte,“ řekl Mason zamyšleně, „kdybyste mohla převyprávět tu Fleetwoodovu historku a trochu ji přiodít nějakou vhodnou variantou, která by všechno objasnila, včetně té krve na koberečku…“

„Ale já jsem vám řekla pravdu, pane Masone.“

„Jsou chvíle,“ připustil Mason, „kdy dokonalá lež může vytlačit pravdu i ze soudní síně. Zajímavé je, že Fleetwoodova výpověď je tak krásně logická a přitom vás staví do tak sympatického světla před veřejností. A současně vám věší vraždu manžela přímo na krk. Rád bych, kdybyste našla nějaké objasnění pro tu krev na koberečku ve vašem voze.“

„To neumím.“

„To je nejvybranější část Fleetwoodovy výpovědi,“ konstatoval Mason. „A ta výpověď vysvětluje beze zbytku všechno a dává policii do rukou kompletně uzavřený případ.“

„Proti mně?“

Mason přikývl.

„Já jsem svého manžela nezabila, pane Masone.“

„Dobrá,“ rezignoval Mason, „budete muset promluvit. Teď stojí Fleetwoodovo vysvětlení proti vašemu a vaše nemůže vysvětlit všechny nejasnosti.

Fleetwoodovo ano.

Zřejmě existuje nějaký důkaz, o kterém nevím. Tragg ho právě zkoumá někde v terénu. Tam v horách. Jestliže ten důkaz potvrdí Fleetwoodovu výpověď, a zatím to tak vypadá, máte na krku přinejmenším zabití. Možná bych mohl dosáhnout osvobozujícího rozsudku, pokud se nám to podaří svést na sebeobranu.“

„Co je to za důkaz, který svědčí pro Fleetwoodovu verzi?“

„Především stopy.“

„Jenomže stopy nestopy, můj příběh je zcela pravdivý.“

„Doufám, že ano,“ řekl Mason a dal znamení dozorkyni, že rozhovor je u konce.

KAPITOLA XVII

Bylo to krátce před polednem, když Paul Drake vyťukával svůj poznávací kód na dveře východu z Masonovy zadní kanceláře.

Otevřela mu Della Streetová.

Drake vstoupil, následován ještě jedním mužem. Vysokým, štíhlým, hodně přes padesátku.

„Pamatuješ na Berta Humphreye?“ řekl Drake místo pozdravu. „Pracoval pro tebe na tom případu Melrosovy vraždy.“

„Samozřejmě,“ přikývl Mason. „Ahoj, Berte.“

Humphrey krátce přikývl a bylo na něm vidět, že přináší důležité informace a nemůže se dočkat, až je ze sebe vychrlí.

„Posad se,“ pokynul Drake Humphreyovi, „a řekni mu, co víš.“

Drake se obrátil k Masonovi a doplnil:

„Jakmile jsem ráno převzal tvůj telefonát, abych někoho nasadil tam nahoru na stopy po Allredovic auťáku, zavolal jsem Humphreyovi. Byl jedním z těch, co pracovali na Maurine Milfordový ve Springfieldu. Hned tam jel a měl před policajty přinejmenším celou hodinu náskok. Nakreslil ti kompletní schéma všech stop, ještě než přijeli oni. Vztekali se jako čerti, když ho tam našli, ale nemohli nic dělat.“

Mason se obrátil k Humphreyovi.

„Tak co máte?“

Humphrey nejdříve vyndal z kapsy arch papíru a rozložil ho po stole.

„Nakreslil jsem mapku. Ale než vám ji ukážu, pane Masone, chtěl bych vám alespoň v kostce říct, co se tam přihodilo. Dorazil j sem k Overbrookovi a řekl mu, že jdu vyšetřit, jaké stopy zbyly po

tom automobilu. Domníval se, že jsem z šerifovy kanceláře a všechno mi řekl a všechno mi ukázal.“

„Tak nejdřív co vám řekl.“

„O.K. Zdálo se mi, že čím víc Overbrook přemýšlel o Bobovi Fleetwoodovi a jeho historii se ztrátou paměti, tím byl znepokojenější. Téměř možno říct, že tím měl větší obavy. Podle toho, jak tu noc štěkal jeho pes, usoudil, že se v tom prostoru dělo něco ještě předtím, než Fleetwood vystoupal nahoru. Nakonec došel k závěru, že to byl motor automobilu a lidský hovor. A protože v něm je kus lovce a kus stopaře, vydal se zpátky po Fleetwoodových stopách.“

„On že byl schopen rozeznat Fleetwoodovy stopy?“

„Ano. Ne v celém okolí farmy, ale ne zase tak daleko od ní. V sobotu předtím hustě pršelo a půda byla měkká a navíc stále mrholilo, takže nemohla vyschnout. To mu připravilo vynikající podmínky.“

„Co udělal?“

„Bez jakýchkoliv obtíží šel zpátky po Fleetwoodových stopách, až došel k automobilu. Tedy k místu, kde byl zaparkován. Začal si je prohlížet a přitom si povšiml některých detailů, které ho právě přiměly o celé věci přemýšlet. Šel po těch stopách dál.“

„Víte to jistě?“

„Docela jistě, ke všem čertům. Jeho stopy jsou jasné jako den. Nejdřív šel přímo k místu, kde stál automobil, pak se obrátil a sledoval Fleetwooda k přední části vozu, potom se otočil a držel se přímého směru, dokud nedošel na cestu vedoucí k farmě, ale vyštěrkovanou a částečně vybetonovanou, nato se vrátil do domu, vyndal z kůlny traktor a vlek, do vleku naházel zbytky stavebního dřeva, které se kolem povalovalo od té doby, co strhl starý kurník, a po té cestě jel až k místu, kde na ni vkročil. Pak vzal prkna a pokládal jedno po druhém, a tak dostal úzkou dřevěnou pěšinu, která běžela podél jeho stop až k místu, kde byl podle otisků

pneumatik zaparkován vůz.

Při pokládání těch prkýnek byl obzvlášť pečlivý. Položil jedno nebo dvě, potom se po nich vrátil, nabral další a šel zase až na konec a pokládal je dál. Tak zachránil každou stopu, která byla do půdy otisknuta. Kreslí příběh, jasný jako bílý den. Overbrook je správný a pečlivý člověk a rozhodně udělal víc pro zajištění stop, než by mohli udělat policajti, kdyby se k nim dostali první. Taková situace je i teď, když se tam kolem motají. Ještě ale stále můžete ty stopy vidět, alespoň jste mohli, když jsem odtamtud odcházel. To se právě chystali je vylévat sádrou.“

„A co ty stopy říkají?“

„Potom, co Overbrook položil ta prkýnka, jel na poštu volat šerifovi. Řekl mu, co nalezl a co udělal, a šerif zase zavolal Traggovi. A řekl Overbrookovi, aby se vrátil a celý prostor ohlídal, než přijdou detektivové.

A to byl okamžik, kdy jsem tam dorazil já a začal se rozhlížet. Overbrook se domníval, že jsem z šerifovy kanceláře a že mě tam šerif poslal. Křikl na mě, abych jel kolem domu a vyjel na farmářskou silnici. Udělal jsem to a on mi ukázal tu dřevěnou pěšinu, která skutečně vedla až do míst, kde bylo podle stop zaparkováno auto. A také mi řekl, co zjistil. Celé jsem si to načrtl na tuhle mapku, a právě když jsem s tím byl hotov, přijel šerif s poručíkem Traggem. Byli pěkně naštvaní, že jsem tam byl před nimi, ale díky tomu, jak Overbrook položil ta prkýnka, jsem nic neponičil, a tak se do mě moc pouštět nemohli. Samozřejmě že mě odtamtud vykopli a asi by mi ten náčrtek zabavili. Kdyby věděli, že ho mám. Ale Overbrook o tom nic neřekl, alespoň ne do té doby, než jsem odjel. V té době však měli už své vlastní starosti, hádám. Pořizovali si vlastní nákres a také tam fotografovali.“

„Tak se podívejme na ten nákres,“ navrhl Mason.

Všichni se nad ním sklonili.

„Tady to máte všechno jako na dlani,“ začal Humphrey. „Tady

je místo, kde vůz sjel ze silnice.“

„Nějaké pochybnosti o tom, že se jedná o správné auto?“

„Zřejmě ne. Kde ten automobil stál, tam byla půda hezky měkká, a kde se obracel a vyjel z cesty, můžete vidět stopy všech čtyř pneumatik tak jasně jako v obchodě, kde je prodávají. Auto paní Allredové mělo na kolech nové pneumatiky a byly na nich tři rozdílné vzorky. Protože se obracelo, jsou stopy každé z nich stejně přesné, jako byste je natřeli barvou a přejeli po kusu čistého papíru. Každý detail je znát.

Nejdřív jsem nakreslil otisky každé z pneumatik auta paní Allredové. Potom, co ho policie identifikovala tam dole na dně kaňonu. Je to nade vší pochybnost její auto. Nebo takhle: je to auto s naprosto identickými pneumatikami.“

„Chtěl jsem si jenom tenhle detail ujasnit, než půjdeme dál,“ podotkl Mason.

„O.K. Tady to máte,“ ukazoval Humphrey na náčrtku. „Silnice vede těsně podél kraje obdělávané půdy. Na téhle straně je plot a za ním vojtěška. Na druhé je otevřený prostor, neoplocený a ničím neohraničený. Všude byla měkká půda a můžete v ní vidět stopy stejně jako na čerstvě nápadném sněhu.

A teď se podívejte sem!“ ukázal prstem.

„Tady je místo, kde auto sjelo z tvrdé cesty, vyjelo až nahoru a zastavilo. Potom z něj vystoupil Fleetwood. Vidíte ty stopy od levých dvířek? Šel přímo podél vozu k motoru a před světlomety. Stopy jasně ukazují, jak se lehce pootočil v okamžiku, kdy stál téměř přímo před světly.

Chvíli tu postál.

To je zároveň místo, odkud volal na paní Allredovou, když vyskočila ze zavazadlového prostoru.“

„Jsou vidět její stopy?“

„Jsou zakresleny tady,“ ukázal Humphrey. „Musela vyskočit přímo z kufru. Dopadla na zem a začala utíkat. Na stopách můžete

rozeznat, jak běží přímo k téhle cestě. Na ní je místy beton a místy hrubý štěrk, a tak dál ji už sledovat nemůžete. Stopy mizí, jakmile se na ni dostala. Ale příliš daleko ujít nemohla. Určitě tam někde stála a čekala. Jak jsem odposlouchal Fleetwoodovu historku, tak to muselo být právě v tu chvíli, kdy na ni Fleetwood volal, že Allred zkapal a všechno že je tedy v pořádku.“

Mason souhlasně přikývl.

„A teď,“ ukazoval dál Humphrey, „musela jít dolů po silnici, těžko určit jak daleko, ale zřejmě nikoliv z doslechu Fleetwooda a z dohledu na vůz. Cestou si to pravděpodobně nechávala ještě jednou projít hlavou a pak se rozhodla.

Obrátila se a vrátila se.

Tady máte její stopy a můžete na nich vidět, že šla přímo k automobilu, jako by měla cestu narýsovanou pravítkem. Mířila k levým dveřím. K místu pro řidiče.“

„Co se stalo potom?“

„Nastoupila do vozu a odjela.“

„Jak to můžete tvrdit tak jistě?“ zeptal se Mason.

„Spočítejte si to sám,“ vybídl ho Humphrey. „Tahle mapka ukazuje velice jasně, co se přihodilo. Vystoupila z auta a běžela dolů k silnici. Vrátila se zpět a nastoupila do vozu. Fleetwood vystoupil z vozu a šel směrem k Overbrookovi farmě.

To jsou jediné stopy, které tam byly.

Nikdo se nemohl dostat do vozu nebo ho opustit bez toho, že by zanechal viditelné stopy.“

„A Overbrookovy stopy?“

„Ty jsou z dnešního rána. Můžete je docela snadno odlišit, mají jasné, pevné, ničím neponičené obrysy. Směřují od jeho farmy, křižují noční stopy Fleetwoodovy, ale tady si uvědomil jejich důležitost, otočil se a šel zpátky pro traktor a pro prkna.“

„Nemohla by se nějaká osoba, cizí osoba, dostat do auta nebo ho opustit, aniž by…“

„Bez šance,“ přerušil ho Humphrey rozhodně. „Půda tam byla tak měkká, že můžete jasně sledovat i stopy, které udělal Overbrookův pes, když on pokládal ta prkna. Tady jsem je zakreslil jenom jako spoustu teček, abyste věděl, kde se pes pohyboval.“

„A nemůže být pochyb o tom, že tohle jsou Fleetwoodovy stopy?“ ukázal na mapku tentokrát Mason.

„Vůbec ne. Tady vystoupil z vozu, tady šel kolem blatníku ke světlometům, tady chvíli postál, když se ohlížel po paní Allredové. Tady zase stál, když odhodil revolver. A odtud jdou přímo k farmě.“

Mason studoval zamyšleně mapku před sebou.

„Jste si jistý, že tam máte úplně všechno?“

„Naprosto.“

„Jestli je to tak, pak je tahle mapka zatraceně důležitá.“

„Samozřejmě že je to tak. Žádná cizí osoba nemohla do toho automobilu vstoupit nebo ho opustit, aniž by zanechala stopy.“

„Ale přece jenom,“ Mason stále pochyboval, „neexistuje žádná možnost, jak se do vozu nebo z vozu dostat bez zanechání stopy?“

Humphrey zavrtěl rozhodně hlavou.

„Vyloučeno,“ odmítl tvrdošíjně.

„Nemohl vám ujít nějaký pruh pevné půdy?“

„Žádný pruh pevné půdy tam nemohl být.“

„Anebo… Co když… co takhle nějaké lano. Jsou tam někde blízko stromy? S převislými větvemi?“

„V okruhu nejméně sta stop tam žádné stromy nejsou. Jenom nějaké rozsochaté duby, ale ty jsou tak vzdálené, že vůbec nepřicházejí v úvahu. Věřte mi, pane Masone, opravdu to není možné. Prohlížel jsem to tam velice pečlivě. Žádná osoba do toho automobilu nemohla vstoupit ani ho opustit beze stop v půdě. Stopy na téhle mapce označují každý jednotlivý otisk, který v půdě zůstal. Když automobil nahoře zastavil, byli v něm přinejmenším

dva lidé. Žena v zavazadlovém prostoru, muž na místě řidiče. Nebo který alespoň vystoupil na straně u volantu. Ten obešel vůz, stál před světlomety, udělal čelem vzad a odtud odhodil zbraň. A tady zase šel rovnou k farmě.

Žena se vrátila, nastoupila do auta a odjela s ním. To je jediný způsob, jak se mohlo odtamtud dostat. A ty stopy to doslova vyprávějí slovo od slova. Kdokoliv jiný by byl ve voze po dobu, co tam stál, tedy vůbec nevystoupil.

A nakonec tady vidíte, kde s ním couvala a kde vyjela zpět na pevný povrch silnice.“

Mason studoval mapku znovu a znovu a bubnoval přitom nervózně konečky prstů do stolu.

„O.K.,“ souhlasil Drake s Humphreyovým výkladem a zadíval se na Masona.

Právník zamyšleně přikývl a po chvilce dodal:

„Ovšem nepředpokládejme, že ty ženské stopy jsou prostředkem k identifikaci. Jinými slovy, nějaká žena byla v zavazadlovém prostoru, vystoupila z něj, utíkala k cestě a odtamtud se zase vrátila zpátky k vozu, nasedla a odjela. Ty stopy neprokazují totožnost paní Allredové. Pouze nějaké ženy.“

„Ale Fleetwoodovo svědectví jasně prokazuje totožnost paní Allredové,“ poznamenal Drake.

„Až dosud Fleetwood pokaždé lhal. Všechny jeho historky, které nám předložil, měly nějakou slabinu.“

„Jenže právě v tomhle bodu je ta poslední pevná.“

„Já nedůvěřuji Bernice Archerové, Paule,“ řekl Mason. „Nic bych nedal za to, že v tom zavazadlovém prostoru byla zavřena ona.“

„Ani náhodou,“ odporoval Drake. „Jen si vzpomeň. Bernice byla v pondělí večer ve městě. Byl jí do bytu spojen ten hovor ze servisu nad Springfieldem. Jela si pro přítelkyni, strávila s ní celý večer a ta u ní potom spala. Proťuknul jsem ji odshora dolů a

doslova jsem ji obrátil naruby. V tom svým apartmá byla skutečně celou pondělní noc. A vzpomeň si taky, že paní Allredová zastavila u toho servisu okolo sedmý a ten vedoucí tam si ji dobře pamatuje, pamatuje se na auťák a pamatuje se i na Fleetwooda. A ze srázu se ten její vůz zřítil někdy kolem jedenáctý. Počítám tak půl hodiny předtím, než se zastavily hodiny na palubní desce. A než se zastavily Allredovy hodinky.“

„Policie se nedomnívá, že se vůz zřítil v okamžiku, kdy se zastavily hodiny?“

„Ne. Došla k závěru, že paní Allredová nastavila obojí předem, aby si zajistila alibi.“

Mason začal nervózně přecházet kanceláří.

„Musíš to vzít v úvahu, až půjdeš před porotu,“ poťukával Drake prsty na mapku.

„Já vím.“

„Tenhle důkaz,“ pokračoval Drake, „je zřejmě rozhodující faktor v celým případu. Ať tvoje klientka vykládá cokoliv, musí se to shodovat tadyhle s těma stopama.“

„Jenže její příběh se s nimi neshoduje, Paule.“

„Až se dostane na lavici pro svědky, tak bude muset.“

„Ale co když mluví pravdu?“ opáčil Mason. „Potom Fleetwood musel mít nějakou jinou ženu, naložil ji do kufru, nechal ji vystoupit a utíkat a zase vrátit a odjet s vozem. A jestliže lže ona, pak se snaží někoho krýt. A teď je otázka koho?“

„Jedině Patricii,“ řekl s určitostí Drake.

„To by mohlo být. Ale jak mohla být Patricie v zavazadlovém prostoru automobilu její matky? Víme, kde byla v pondělí večer, Paule?“

„Zřejmě ne.“

„Zjisti to!“

„Pokusím se.“

„Ohledně těch stop, pane Masone,“ ozval se Humphrey,

„jestliže najdete nějaké jiné vysvětlení, jak se ta žena mohla dostat z vozu potom, co se vrátila, tak to budete tedy střelec. Musela by mít křídla, a co já vím, tak na anděla příliš nevypadá. Celá historie toho případu je tam napsaná do půdy. Nastoupila do automobilu a odjela s ním.“

„A Fleetwood byl u vozu jen jednou?“

„Ano. Můžete vidět jeho stopy, jak opouští automobil. A nikdy se k němu nevrátil.“

„Ledaže by nemluvil pravdu Overbrook. O čase, kdy na zem pokládal prkna,“ rozmýšlel Mason, „a…“

„Nepřichází v úvahu,“ přerušil ho hned na počátku Humphrey. „Mluvil jsem s Overbrookovým sousedem. Dnes ráno ho ta prkna viděl pokládat. Overbrook mu řekl, že zajišťuje nějaké stopy, které by mohly zajímat šerifa. Soused chvíli stál a sledoval ho, jak pokládá prkna, a pak jel dál na poštu. Overbrook tam za ním přijel o něco později a volal odtamtud šerifovi.“

„K čertu!“ ulevil si Drake, „musíš přijmout tu Fleetwoodovu výpověď. Jestli nakonec řekl pravdu, tak to bylo v pravou chvíli.“

KAPITOLA XVIII

D.T. Danvers, známý jako Dítjel Danvers pro své vášnivé zaujetí pro každý detail procesního řízení, byl určen okresním prokurátorem pro předběžné přelíčení Lidu státu Kalifornie proti Lole Faxonové Allredové.

Danvers byl jedním slovem pořízek. Silný krk, rozhodný až agresivní, zvyklý prosadit si v soudní síni vlastní postup, ale na druhé straně osobně přátelský vůči protivníkovi. Když procházel kolem Masonova křesla, usmál se na advokáta a potřásl mu rukou ještě před zahájením jednání.

„Buďte zdráv," zahlaholil, „předpokládám, že je před námi zase ten starý známý kolotoč otázek a námitek a odpovědí a snahy odvést nás z jedné stopy a zavést na druhou a žádostí o odklad, až se nakonec sesypete jako kempový stan, když se mu podtrhne hlavní tyčka, a řeknete Vaše ctihodnosti, vidím, že Stát Kalifornia má proti obžalovanému takové důkazy, že nevidím žádný důvod, abych přednesl obhajovací řeč."

Mason se srdečně zasmál.

„Co se s vámi stalo, Danversi? Spal jste někdy na výletě pod stanem, který se takhle složil?"

Na své místo vystoupil soudce Colton a pronesl obvyklou zahajovací formuli: „Lid státu Kalifornie proti Lole Faxonové Allredové. Jaká je situace, pánové?"

„Obžalovaná je přítomna v soudní síni, její obhájce rovněž, obžaloba je připravena," informoval ho Danvers.

„Obhajoba je připravena," oznámil Mason.

„Zavolejte prvního svědka," pokynul soudce Colton.

Danversovým prvním svědkem byl lékař, který pitval tělo Bertranda C. Allreda. Odbornými termíny popisoval všechna

zranění, oznámil příčinu smrti a udal, že smrt podle jeho názoru nastala mezi devátou hodinou a půl dvanáctou v pondělí v noci.

„Křížový výslech," pokynul Danvers.

„Poranění, která jste popsal," začal Mason, „a která způsobila smrt Bertranda Allreda, mohla být všechna způsobena pádem automobilu nějakých padesát nebo sto stop ze srázu? Za předpokladu, že zesnulý byl ve voze?"

„S výjimkou jedné rány na hlavě, která byla způsobena nějakým válcovitým předmětem jako kupříkladu hlavní pušky nebo trubkou nebo pákou."

„Nemohla být způsobena úderem do hlavy o hranu palubní desky nebo o volant?"

„Myslím, že ne."

„Víte, že ne?"

„Ne, nevím. Je to teoretická možnost, kterou nemohu vyloučit. Místo, na kterém bylo tělo v automobilu nalezeno, bylo trochu mimo předměty, na které během pádu naráželo, ale rychlost padajícího vozu byla zřejmě taková, že již první náraz do hlavy byl značně silný."

„To je vše," poděkoval Mason.

Expert z policejní laboratoře potom vypovídal o zkoušce na části koberečku ze zavazadlového prostoru zříceného vozidla a udal, že červené skvrny byly způsobeny lidskou krví.

„Křížový výslech," pokynul opět Danvers.

„Do jaké krevní skupiny ty skvrny patřily?" začal Mason.

„Do skupiny 0."

„Víte, jakou krevní skupinu má obžalovaná?"

„Má rovněž skupinu 0."

„Víte, jakou skupinu měl zesnulý Bertrand Allred?"

„Ne, pane, nevím. Tu jsem nezkoušel."

„Vy jste pouze zjistil, že skupina krve na koberečku, který, jak jste věděl, pocházel z automobilu obžalované, je totožná se

skupinou krve paní Loly Faxonové Allredové, a dál jste se přestal o věc zajímat Je to tak?“

„No, já…“

„Je to tak, nebo není?“

„Ne.“

„Dobrá, co jste tedy udělal dál?“

„Udělal jsem podrobný rozbor skvrn, abych prokázal, že je to krev a potom že je to lidská krev.“

„A pak jste určil skupinu?“

„Ano.“

„A zjistil jste, že je to skupina 0?“

„Ano, pane.“

„Zjistil jste, že obžalovaná má rovněž skupinu 0?“

„Ano.“

„Víte, že čtyřicet až padesát procent bílé rasy má krev skupiny 0?“

„Já… Zajisté. Vím to.“

„Vy jste si byl dokonce jist ještě předtím, než jste přistoupil k rozboru, že jeho výsledek ukáže, že tato krev pochází z těla obžalované?“

„Ne. Ne tak docela.“

„Proč jste potom označil krev na koberečku za krev obžalované?“

„Chtěl jsem prokázat, že by mohla pocházet od obžalované. A když krevní skupina souhlasila, neměl jsem už co dalšího zkoumat.“

„Vy jste tedy neurčoval krevní skupinu zesnulého?“

„Okamžik prosím, určili ji rovněž. Mám o tom v diáři záznam. Jestli na moment dovolíte…“

Svědek vyndal z kapsy poznámkový blok a listoval v něm.

„Krevní skupina Bertranda Allreda byla určena v souvislosti s jeho pitvou… ano, tady to mám. Měl rovněž krevní skupinu 0, což

v daném případě není příliš důležité, protože, jak jste sám uvedl, čtyřicet až padesát procent bílé populace má tuhle krevní skupinu. Mé rozbory nemohly v podstatě dokázat, že krev pochází od obžalované, ale že od ní pocházet mohla.“

„A že mohla rovněž pocházet od kohokoliv z těch citovaných padesáti procent bílé populace.“

„Ano.“

„To je vše. Děkuji,“ uzavřel výslech Mason.

Jeden z dopravních policistů popisoval potom nalezení a první prohlídku zříceného automobilu s Allredovým tělem, znovu zdůraznil, že byl zařazen první rychlostní stupeň a podezření, že byl ze srázu spuštěn úmyslně.

Mason k tomu neměl žádnou otázku.

„Roberte Greggu Fleetwoode, zaujměte místo pro svědky,“ nařídil Danvers.

Fleetwood složil přísahu, zaujal místo pro svědky a vypovídal o událostech, předcházejících setkání Bertranda Allreda s ním a s paní Lolou Faxonovou Allredovou v Snug-Rest Auto Court kolem desáté hodiny v pondělí večer.

„Co se stalo potom?“ zeptal se Danvers.

„Allred byl velice přátelský a srdečný. Stále vystupoval jako můj švagr. Podal mi ruku, zeptal se, jak mi daří a jestli se mi už vybavuje paměť. Odpověděl jsem, že ne a Allred potom řekl, že tenhle kemp opustíme, protože našel mnohem lepší ubytování o pár mil níž.

Neměl jsem žádné zavazadlo kromě holicího strojku a několika toaletních potřeb, které mi dal Bertrand. Paní Allredová měla jen docela malý kufřík. Mohli jsme opustit kemp okamžitě.

Já jsem venku zvedl víko kufru, abych uložil zavazadlo paní Allredové, když náhle Bertrand vytáhl revolver a nařídil jí, aby do kufru vlezla sama. Ona to odmítla a on ji tvrdě udeřil do tváře. Měla zřejmě strach, a tak se do toho zavazadlového prostoru

nasoukala. V té chvíli jsem si také všiml, že krvácí z nosu.“

Přesvědčivě pokračoval ve vyprávění o tom, jak přemohl Allreda až k tomu, jak se vydal na cestu k Overbrookově farmě. Téměř slovo od slova se shodovalo s tím, co vyprávěl už předtím Masonovi a Traggovi.

„Znal jste Overbrooka?“

„Osobně ne. Ale vedl jsem s ním nějakou korespondenci ohledně jedné důlní transakce, a tak jsem znal jeho adresu. Věděl jsem také, že by mě Allredovi neprozradil.“

„Co jste dělal dál?“

„Předstíral jsem,“ pokračoval Fleetwood, „že jsem ztratil paměť. Domníval jsem se, že to tak bude nejlepší. Vyvezl jsem auto ve směru k Overbrookově farmě a asi čtvrt míle před ní jsem odbočil z cesty na místo, odkud jsem mohl k farmě dojít pěšky. Bylo to sice dost blátivé místo, pravděpodobně odvádělo vodu ze svahů kolem a navíc už dlouho silně pršelo, ale auto tam vyjelo docela dobře.“

„Na jaký rychlostní stupeň jste na to místo dojel?“

„Myslím, že na dvojku.“

„Co bylo dál?“

„Jak už jsem řekl, vyjel jsem s vozem mimo silnici a tam jsem zastavil.“

„A dál?“

„Paní Allredová zřejmě použila páku na svlékání pneumatik a otevřela zevnitř víko od kufru a…“

„Víte, že použila páku?“

„Ne. Všechno, co vím, je skutečnost, že Allred za ní víko přirazil, a když jsem nahoře zastavil, byl uzávěr otevřený.“

„A co se stalo?“

„Téměř současně se zastavením paní Allredová odklopila kryt nad zavazadlovým prostorem, vyskočila a začala utíkat.“

„Kterým směrem?“

„Zpět k silnici, ze které jsme odbočili.“

„Dělal jste něco?“

„Volal jsem na ni, že nemusí utíkat, že Allred je omráčený a že nemusí mít strach.“

„Odpověděla vám nějak?“

„Ne. Běžela dál.“

„Mluvil jste tak hlasitě, že vás musela slyšet?“

„Slyšela mě docela jistě.“

„Pokračujte!“

„Přestal jsem se o ni starat. Uvědomil jsem si, že stále ještě držím Allredův revolver. Odhodil jsem ho tak daleko, jak jsem jen mohl.“

„Kam?“

„Myslím, že to bylo na sever. Ano. Na severovýchod od automobilu.“

„Co se stalo dál?“

„Na Overbrookově farmě se nesvítilo, ale slyšel jsem štěkat psa a ten mě dovedl až ke dveřím.“

„Zpátky na silnici jste už nešel?“

„Ne. Šel jsem přímo za tím psím štěkáním.“

„Pokračujte!“

„Vytáhnul jsem Overbrooka z postele a požádal ho, zda by mě nemohl ubytovat. Řekl jsem mu zároveň, že nevím, kdo jsem a na nic se nemohu upamatovat.“

„On s tím souhlasil?“

„Ano. Ve vedlejší ložničce mi přenechal rozkládací lůžko.“

„Šel jste spát?“

„Ano.“

„Opustil jste v průběhu noci na nějakou dobu lůžko?“

„Ne. Ani bych nemohl. Hlídal mě ten jeho pes.“

„Tím myslíte psa, který vás dovedl štěkotem až k farmě?“

„Ano.“

„Kde byl?“

„V obývacím pokoji.“

„Jak to víte?“

„Protože jsem byl vzhůru a chtěl jsem se venku porozhlédnout. Slyšel jsem nastartovat automobil, a tak jsem byl zvědav, jestli Bertrand nabyl vědomí. Pokusil jsem se otevřít dveře a podívat se, ale ten pes tam ležel a vrčel na mě.“

„Okno tam nebylo?“

„To je právě to. Ta ložnička je na opačné straně domku a odtamtud jsem nemohl vidět na vůz. Proto jsem se chtěl dostat ven, abych viděl, co se děje.“

„Ten dům, ve kterém jste byl, byl výstavný nebo prostý?“

„Spíš prostý.“

„Sestával jen z těch dvou místností? Obýváku a vaší ložničky?“

„Ne. Byly tam čtyři místnosti. Pokoj, kde spal Overbrook, malá kuchyňka, pokojík, kde jsem spal já a obývací pokoj.“

„Overbrook tam byl sám?“

„Ano. Připravoval těsto na pečení chleba.“

„Co se stalo potom?“

Fleetwood se dobromyslně zašklebil.

„Chytil jsem se do vlastní pasti. Na farmu přijel pan Perry Mason a identifikoval mě jako nějakého Williama Raymonda a přivedl s sebou dívku, která prohlásila, že jsem její dlouho postrádaný manžel. Nemohl jsem nic dělat. Jenom snad to, že bych předvedl Overbrookovi, jak jsem mu celou tu dobu lhal. A k tomu jsem neměl chuť. Stále jsem si ještě myslel, že bude pro mě nejlepší, když budu tvrdit, že si na nic nevzpomínám. Tak jsem u toho zůstal a jel s nimi.“

„Kam?“

„Pan Mason mě předal na policejní stanici.“

„Křížový výslech,“ obrátil se Danvers k Masonovi.

Ten se obrátil nejdříve k němu.

„Předpokládám, že máte připravenou mapku místa, kde se to všechno udalo. Jistě ji nakonec předložíte. Nemohl byste ji jako průkazní předmět předložit hned a dát mi příležitost podrobit svědka křížovému výslechu ve spojení s doličnou mapkou?“

„Velmi rád,“ souhlasil Danvers a podal Masonovi mapku s nákresem velice podobným kresbě Berta Humphreye.

„Přejete si ji identifikovat hned teď posudkem znalce, který ji…“

„To není zatím nutné,“ odmítl Mason. „Znalce můžeme nechat na později. Když už máme Fleetwooda na svědecké lavici, můžeme to s ním nejdřív skončit.“

„Dobře. Souhlasím. Tady k tomu máte ještě nějaké fotografie otisků z půdy, nabídl Masonovi Danvers.“ Mason poděkoval a obrátil se k Fleetwoodovi.

„Nejprve se budeme věnovat mapce,“ začal, „a já se vás zeptám, zdali skutečně věrně zobrazuje okolí Overbrookovy farmy.“

„Ano, pane“ potvrdil Fleetwood po letmé prohlídce.

„Kde jste zanechal ten automobil?“

„Tady na tom místě,“ ukázal Fleetwood.

„Na které straně se nacházel zavazadlový prostor vozu?“

„Tady. U místa, kde jsou šlépěje té ženy. Jsou tu označené jako UTÍKAJÍCÍ ŽENSKÉ ŠLÉPĚJE.

Začínají zde, těsně u zavazadlového prostoru a odtud běží dolů k silnici.“

„Další série teček je označena VRACEJÍCÍ SE ŽENSKÉ ŠLÉPĚJE, že?“

„Ano.“

„A co znamenají tyhle?“

„To prosím nevím. Myslím si, že je to místo, kde paní Allredová…“

„Nezajímá nás, co si myslíte“, přerušil ho Danvers. „Omezte své výpovědi jenom na to, co víte, a já přiměji pana Masona, aby omezil své otázky jenom na sporné body. Vaše Ctihodnosti,“ obrátil se k soudci, „vznáším námitku proti otázce obhajoby, směřující na konečný úsudek svědka a…“

„Námitka by byla akceptována, ale otázka byla už položena i zodpovězena.“

„Ne zcela zodpovězena, Vaše ctihodnosti.“

„Velmi dobře. Námitce se vyhovuje a odpověď svědka bude vypuštěna ze záznamu. Pokračujte, pane Masone.“

„Proč jste celou věc neoznámil policii?“

„Neměl jsem k tomu žádnou příležitost.“

„Ale příležitost k tomu, abyste se dostal k telefonu a volal Dannybrook 6981, jste si našel, že?“

„Ano.“

„Je to číslo někoho, na kom vám záleží?“

„Ano.“

„Chtěl jste apelovat na tu osobu, aby vám pomohla?“

„Chtěl jsem se dostat z nepříjemné situace, ve které jsem se nacházel.“

„Mluvil jste s tou osobou na čísle Donnybrook 6981?“

„Nemluvil. Je to číslo mé přítelkyně, slečny Bernice Archerové.“

„Blízké přítelkyně?“

„Ano.“

„Chtěl jste ji informovat o tom, co se děje?“

„Ano. Neměl jsem v úmyslu žádat ji o pomoc nebo o upozornění na policii, ale nechtěl jsem, aby si myslela, že jsem uprchl s vdanou ženou.“

„Objednal jste si ten hovor ze servisní a benzínové stanice nad Springfieldem?“

„Ano, pane.“

„A potom jste nečekal, až bude hovor spojen?“

„Ne, pane. Došlo k nějakému zpoždění, paní Allredová vyšla z toalety a já nechtěl, aby mě viděla u telefonu.“

„To byla vaše první příležitost, kdy jste mohl použít telefon?“

„Ano, to byla první příležitost.“

„V kempu jste byli celou neděli?“

„Ano.“

„Tam nebyl telefon?“

„Ne, pane.“

„Pokusil jste se najít telefon?“

„Ano.“

„Paní Allredová byla s vámi po celou tu dobu?“

„Ne po celou dobu, pane. Ale byla vždycky velmi blízko. Nevzdálila se ode mne na víc než na deset nebo patnáct minut, pane. A to ještě jen jednou.“

„Mohl jste vstát a vyjít ven, kdykoliv by se vám zachtělo?“

„Myslím, že bych mohl. Ano.“

„Vy jste nechtěl?“

„Čekal jsem, jak se situace sama vyvine.“

„Uvědomoval jste si, že se může Allred objevit každým okamžikem?“

„Abych vám řekl pravdu, pane Masone, nechtěl jsem se dostat do situace, kdy bych musel nějak vysvětlovat svoji činnost.“

„Proč ne?“

„Byl jsem přesvědčen, že pokud se mi podaří oklamat každého a pokud si bude pan Allred myslit, že věřím, že tu ránu do hlavy mi způsobila Patricie svým vozem, tak že budu snadněji schopen zvrátit celou tu situaci ve svůj prospěch.“

„Jak?“

„Mohl jsem ukolébat pana Allreda do pocitu bezpečí, a tak se snáze spojit s panem Jeromem a požádat ho o pomoc.“

„Učinil jste nějaký pokus, abyste se spojil s Jeromem?“

„Ano.“

„Kdy?“

„V průběhu pobytu ve springfieldském motelu.“

„Opravdu jste chtěl?“

„Ano, pane.“

„Co jste mu řekl?“

„Nehovořil jsem s ním. Nebyl přítomen, a tak jsem mu nechal vzkaz.“

„Co jste mu vzkázal?“

„Protestuji. Otázka je irelevantní a pro výslech nepodstatná,“ povstal Danvers. „Křížový výslech je veden nenáležitě.“

„Vyhovuje se,“ souhlasil soudce Colton.

„Váš postoj vůči obžalované v tomto procesu, paní Allredové, je nějakým způsobem ovlivněn vašimi obchodními styky?“

„Pouze do určité míry.“

„Je vám známo, že partner zemřelého Bertranda Allreda pan Jerome bude mít teď na starosti veškeré obchodní záležitosti firmy?“

„Celkem vzato ano.“

„A vy očekáváte, že budete u pana Jeroma zaměstnán?“

„Námitka!“ vyskočil Danvers. „Otázka je nepodstatná, irelevantní a nedůležitá!“

„Promiňte,“ ohradil se Mason. „Otázka má vztah k motivaci svědka, jeho zaujatosti a zájmu na svědectví, které podává. Na to mám právo se při křížovém výslechu otázat.“

„Máte pravdu,“ souhlasil soudce Colton, „námitka se nepřipouští.“

Fleetwood váhal.

„Domnívám se, že bych o tom přemýšlel.“

„Tedy skutečný důvod, proč jste prostě nevstal a nevyšel ven, zatímco jste byl s paní Allredovou v motelu, spočíval v tom, že jste v budoucnosti chtěl nabýt vrch nad Bertrandem a zabít ho a

očekával jste, že Jerome za vámi bude stát svými penězi i svými konexemi. Není to tak?“

„Ne.“

„Ani celkem vzato?“

„Ne.“

„Proč jste tedy prostě nevyčkal vhodného okamžiku, neusmál se na paní Allredovou a neřekl – Je mi líto, paní Allredová, ale to je z mé strany všechno. Sbohem?“

„Bránily tomu ještě nějaké okolnosti. Chtěl jsem to oddálit do doby, než bude mít Jerome šanci přistihnout Allreda při podvodu na něm. Vzkaz, který jsem mu zanechal, mu říkal, co má dělat. Chtěl jsem Allredovu pozornost strhávat na sebe, dokud nebude mít Jerome všechny důkazy pohromadě.“

„Potom jste tedy s Jeromem ruku v ruce spolupracoval?“

„Jistým způsobem. Hlavně jsem očekával, že s ním budu spolupracovat v budoucnosti.“

„To je vše,“ ukončil Mason křížový výslech Fleetwooda.

„Žádné další otázky? Zavolejte P. E. Overbrooka!“

Overbrook v pracovní haleně a kalhotách, velký, dobromyslný obr, kráčel k místu pro svědky v rozpacích nad davem, který ho v neznámém prostředí soudní síně obklopoval.

Složil přísahu, udal své jméno a adresu a nervózně se obrátil k Danversovi, aby čelil jeho otázkám.

„Vy jste P. E. Overbrook, vlastnící nemovitost popisovanou jako Overbrookova farma. Můžete na této mapce označit umístění vašeho domu?“

„Ano, pane.“

Mason se obrátil na Danverse.

„Jak já rozumím právu, pane okresní prokurátore, takovéhle sugestivní otázky jsou dovoleny při přímém výslechu. Při předběžném, pokud nebudete chtít, abych měl proti nim námitky, byste měl raději nechat svědka vypovídat samotného.“

„Moje otázka byla pouze předběžná. Snažil jsem se ušetřit čas.“

„Víc času byste ušetřil, kdybyste nechal svědka vypovídat,“ oponoval Mason. „Čas je sice důležitý, ale některé věci jsou ještě důležitější.“

Danvers se srdečně zasmál.

„Já se snažím ušetřit čas a vy se snažíte ušetřit obžalované krk.“

„Tak to by snad stačilo, pánové,“ zasáhl soudce Colton. „Pokračujte, prosím, ve výslechu, pane Danversi.“

„Viděl jste svědka Fleetwooda, který před vámi svědčil?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste ho viděl poprvé?“

„Přišel ke mně v pondělí v noci.“

„V kolik hodin?“

„Na to vám nemohu odpovědět. Bylo to potom, co jsem šel spát a probudil jsem se, protože štěkal pes. Nepodíval jsem se na hodinky.“

„Dobrá. Co vás vzbudilo?“

„Nejdřív jsem slyšel štěkat psa a potom se mi zdálo, že slyším automobil.“

„Takže když přišel Fleetwood k domu, to jste byl už vzhůru, že?“

„Ano, pane.“

„A co se stalo?“

„Pes štěkal hlasitě a intenzivně a podle toho jsem poznal, že je někdo na dvoře. Potom jsem slyšel někoho na psa mluvit a nakonec se ozvalo ťukání na dveře.“

„Ten pes nekouše?“

„Ne. Nekouše. Štěká, vyběhne a očichá vás a já nevím, co by udělal, kdyby se někdo zachoval jinak, než on očekává. Ale jakmile někdo dojde ke dveřím a klepá, tak už jen vytrvale štěká.

To je všechno.“

„Takže vy jste šel ke dveřím a vpustil Fleetwooda?“

„Ano, pane.“

„Co se stalo potom?“

„Ten muž za dveřmi řekl, že neví, kdo je a že neví, jak se sem dostal a že asi prožil nějakou autonehodu, ale že se na nic nepamatuje. Tak jsem ho pozval dovnitř.“

„Kam jste ho uložil?“

„Nevěděl jsem o něm vůbec nic, a jak jsem se při probuzení domníval, že slyším automobil, stal jsem se trochu podezíravější.“

„Neřekl jste mu, že jste před jeho příchodem zaslechl hluk motoru?“

„Ne. Nebyl jsem si dokonce ani jistý, zdali jsem to auto vůbec slyšel. Byl jsem rozespalý a myslel jsem si, že ho slyším. A také mě v tom trochu utvrzovalo chování psa.“

„Řekl vám ten muž, že k vám nahoru přijel automobilem?“

„Ne. Říkal stále jenom, že si na nic nemůže vzpomenout a že najednou shledal, jak chodí podél silnice.“

„Vy jste věděl, že lže?“

„Abych řekl pravdu, myslel jsem si, že má horečku a blouzní.“

„Co jste tedy udělal?“

„Byla chladná noc, dost hustě mrholilo, a tak jsem ho nemohl poslat pryč. Ale nechtěl jsem nic nechat náhodě. Mám pokojík s polním lůžkem a bylo tam i několik pokrývek. Řekl jsem mu, že bude muset spát na lůžku bez prostěradel a že tam bude mít jenom nějaké deky.“

„Co na to řekl on?“

„Zdál se být přímo k smrti rád. Tak jsem ho do toho pokojíku uložil.“

„Co následovalo potom?“

„Potom,“ zazubil se Overbrook, „jsem vzal Prince, to je ten můj pes, a uložil ho v obývacím pokoji. Řekl jsem mu, aby

návštěvníka hlídal, a potom jsem šel zase spát. Věděl jsem, že se odtamtud nemůže nikdy dostat bez toho, aby ho Princ nenapadnul.“

„Víte absolutně jistě, že Fleetwood neopustil pokojík poté, co do něj vešel?“

Opět se zašklebil.

„Když jednou řeknu Princovi, aby někoho hlídal, můžete se vsadit, že ho ohlídá.“

„Jak velký je ten pes?“

„Váží asi pětaosmdesát liber. Je to kus psa, pane.“

„Co se stalo potom?“

„Potom přijel tento muž,“ ukázal na Masona „a s ním i nějaká žena, která tvrdila, že je jeho manželkou. Zdála se být hodně dychtivá, aby ho už zase měla doma. To mi celkem vyhovovalo.“

„Jinými slovy, přijímal jste všechno tak, jak vám to předkládali?“

„Stále jsem byl přesvědčen, že ten chlapík blouzní a že má horečku,“ odpověděl Overbrook, „ale potom už jsem se do toho nechtěl plést.“

„Takže odjeli?“

„Ano.“

„Co bylo dál?“

„Sel jsem spát a až do rána se nic dalšího nepřihodilo.“

„A ráno?“

„Ráno jsem o tom všem začal znovu přemýšlet. Všiml jsem si Fleetwoodových stop a uvažoval jsem, že bych po nich mohl jít.“

„To byla středa, že?“

„Ano.“

„Tak co jste udělal?“

„Sel jsem po Fleetwoodových stopách zpátky a dával přitom pozor, abych na ně nešlápnul. Jenom jsem šel podél nich.“

„Tady na té mapce,“ přerušil ho Danvers, „je tečkovaná čára,

označená FLEETWOODOVX STOPY K FARMĚ.“

„Ano. To jsou jeho stopy.“

„Další tečkovaná linka jde v opačném směru a je označená OVERBROOKOVY STOPY SLEDUJÍCÍ FLEETWOODOVY STOPY.“

„Ano. To je správně.“

„A toto jsou vaše stopy?“

„Ano, pane.“

„Ty, které paralelně sledují Fleetwoodovy?“

„Ano, pane. Šel jsem zpátky po jeho stopách dolů až k autu, tedy až k místu, kde auto zastavilo, až jsem náhle spatřil ty ženské otisky. Viděl jsem, že nějaká žena vyskočila z vozu a utíkala k silnici a viděl jsem také, jak se zase od silnice vrací zpět k vozu a mizí v něm. To jsem si uvědomil, že bych měl raději zavolat policii. Dělalo to na mě dojem, jako by byla ta žena zavřena v zavazadlovém prostoru automobilu.“

„Co jste tedy udělal?“

„Šel jsem nejbližším směrem k cestě s tvrdým podkladem. Tady to můžete vidět,“ ukázal na mapce. „To je moje cesta a vede k mým polnostem.“

„Slouží jenom vám?“

„Ano, pane.“

„Pokračujte!“

„Po ní jsem se vrátil k domu a přemýšlel jsem. Potom jsem vytáhl traktor a přívěs a naložil na něj použitá prkna a pokládal jsem je podél stop.“

„Jak jste je pokládal?“

„Položil jsem první, šel po něm až na konec a položil další a tak dále až do míst, kde stálo to auto. Potom jsem se po těch prknech vrátil, nasedl do traktoru a vrátil se k domu. Tam jsem vytáhl svoji starou kraksnu a jel telefonovat. Zavolal jsem šerifovi a všechno jsem mu oznámil: že jsem ubytoval muže, který říkal, že

ztratil paměť a já si myslel, že má horečku a že jsem šel po jeho stopách, až jsem našel místo, kde zaparkoval své auto a tam jsem viděl a jsem ochoten za to dát krk, že od zadního konce toho auta běžela nějaká žena dolů k silnici a potom se zase vrátila, nastoupila do vozu a odjela.“

„V té době jste již věděl o Allredově smrti?“

„Ne, pane. Nevěděl.“

„Křížový výslech,“ pokynul Danvers.

Mason se na svědka konejšivě usmál.

„Takže Fleetwood k vám přišel v pondělí večer a byl tam až do nějaké doby v úterý?“

„Ano. Dokud jste pro něj nepřijel.“

„Během této doby zůstával v domě?“

„Po celou dobu ne.“

„Vy jste také nezůstal v domě?“

„Já? Ne. Musel jsem pracovat venku. Práce na farmě nečeká.“

„To jste tam nechal Fleetwooda samotného?“

„Po nějakou dobu ano.“

„A to mohl odejít a jít kamkoliv?“

„Jistě.“

„Nenařídil jste Princovi, aby ho hlídal?“

„Ne. Ten byl se mnou.“

„Vy a ten pes jste si blízcí, že?“

„Já ho mám rád a on má jistě rád mě.“

„Doprovází vás všude, kamkoliv jdete?“

„Všude a kamkoliv,“ potvrdil Overbrook, „s výjimkou těch řídkých případů, když má něco nebo někoho hlídat a tak podobně. Jinak je stále se mnou.“

„Ten pes je vám jistě velice oddaný?“

„Ano.“

„Mohl byste ho kupříkladu nechat hlídat Fleetwooda a být si jist, že ho uhlídá?“

„Jistě. Ale nemohl bych to udělat bez toho, že by o tom Fleetwood věděl.“

„A vy jste to nechtěl udělat?“

„Nezdálo by se mi to právě pohostinné.“

„Neobával jste se, že vám Fleetwood něco odcizí?“

Overbrook se pomalu a dobrosrdečně usmál.

„Pane Masone,“ řekl potom, „to, co já mám nahoře na farmě, není jistě nic, po čem by člověk jako Fleetwood toužil tak, že by mi to vzal. Mám tam trochu slaniny, nějakou mouku, něco soli a pár prášků do pečiva. Také nějaké deky a lůžko, na kterém mohu uložit návštěvníka, ale dojista tam není nic k odcizení. Na to žiju příliš prostě, pane Masone.“

„Po těch Fleetwoodových stopách vás napadlo jít teprve ve středu ráno?“

„Jo. Celou tu dobu jsem o tom přemýšlel. Stále se mi honil hlavou způsob, jakým jste se u mě objevili vy, jak jste ho odvezli s sebou a všechno ostatní, prostě nešlo mi to z hlavy. Tak jsem se začal trochu rozhlížet, a jak jsem viděl stopy té ženy, tak mně bylo…“

„Co vás nejvíc zaujalo?“

„Lidé, kteří žijí na venkově, uprostřed přírody, tak jako žiju já, se brzy naučí číst stopy. Bylo mi jasné, že ta žena od automobilu utíkala, co mohla, a potom se pomalu a opatrně vracela. Pochopil jsem, že tady není něco v pořádku a že bych to měl zavolat šerifovi.“

„A co jste dělal potom?“

„Jenom to, co jsem vám už říkal.“

„A teď dávejte dobrý pozor. Bylo by možné, aby se nějaká osoba dostala k vozu bez toho, že by zanechala stopy?“

„V takové půdě, jaká ten den byla, měkká a rozbahněná, je to zcela vyloučené. Kromě toho do ní stále vzlíná nějaká spodní voda, a tak je i po slabém dešti hodně vlhká.“

„Našel jste revolver?“

„Ano, pane, našel.“

„Kdy?“

„Potom, co tam přijel šerif. Prohlíželi jsme ty stopy znovu a šerif mě požádal, abych mu o nich řekl všechno, co na nich vidím. Když Fleetwood vystoupil z automobilu a šel před světlomety, otočil se a párkrát přešlápl. Potom o kousek poodstoupil a z toho, jak byla pravá šlápěj rozmazaná, jsem usoudil, že bud musel něco zdvihnout, nebo něco odhodit, a tak jsem o tom šerifovi řekl. Vyšli jsme spolu na tu moji pevnou cestu a začali se rozhlížet. Náhodou jsem to byl právě já, kdo ho našel.“

„Zdvihl jste ho?“

„Já ne,“ usmál se Overbrook, „přečetl jsem už dost detektivek, takže vím o otiscích prstů. Jenom jsem zavolal šerifa a ukázal mu na zbraň. Ale ani on ji nezdvihl. Zastrčil vedle ní do země klacík a potom vzal kus drátu a protáhl ho za oblouček u spouště. Takže jsme ani jeden neporušili původní otisky. Potom jsem slyšel, že našli…“

„Nezajímá nás, co jste slyšel,“ napomenul ho Danvers. „Říkejte panu Masonovi jenom fakta.“

„Ano, pane.“

„Myslím, že to je vše,“ oznámil Mason.

„A to je náš proces, Vaše ctihodnosti,“ oznámil Danvers.

„Vy si dopřáváte odpočinek?“ podivil se Mason.

„Jistě,“ potvrdil Danvers.

„Předkládám návrh, aby soud zamítl projednávání případu a zprostil obžalovanou vazby,“ oznámil Mason. „Neexistuje žádný dostačující důkaz, který by prokázal, že má s tím, co se stalo, cokoliv společného.“

„Naopak,“ odporoval Danvers. „To všechno jsou důkazy a my se jimi musíme vážně zabývat, Vaše Ctihodnosti. Máme svědectví, že Allred byl v bezvědomí v automobilu a že paní Allredová byla

v jeho zavazadlovém prostoru. Tyto stopy nemohou lhát. Osoba, která byla v kufru pro zavazadla, se z něj dostala a běžela zpátky k silnici. Po chvíli se opět vrátila, nasedla do automobilu a odjela. Její manžel byl v tom automobilu a byl v bezvědomí nebo se právě z bezvědomí probíral. Nemohl nabýt vědomí a opustit automobil bez toho, že by zanechal v půdě stopy. Na předložené mapce je jasně vidět, jak vůz couval, jak se obracel a jak potom odjel směrem k hlavní silnici.

Mám ještě mnoho dalších důkazů, které bych mohl uvést, ale záměrem obhájce je mě k tomu donutit, aniž by on sám odhalil něco ze svého arzenálu, takže já bych byl potom před Nejvyšším soudem, kam se tento případ pravděpodobně dostane, v jisté nevýhodě.

Přitom jediným záměrem tohoto předběžného jednání je prokázat, že byl spáchán zločin a ukázat, že existují důkazy pro to, že obžalovaná ten zločin spáchala. Prohlašuji, že jsem těmto požadavkům vyhověl v dostatečné míře.“

„Domnívám se tak rovněž,“ připustil soudce Colton a obrátil se k Masonovi. „Váš návrh se zamítá a já se ptám, má obhajoba vůbec nějaký důkaz, který si přeje předložit?“

„Všiml jsem si, že v soudní síni je přítomen pan George Jerome a dosud nebyl předvolán jako svědek.“

„Já jsem ho nepotřeboval,“ odmítl Danvers.

„Předvolám ho tedy jako svého svědka já.“

„Vaše Ctihodnosti,“ protestoval okamžitě Danvers. „Tohle je starý trik a nic jiného než trik. Právní zástupce obhajoby dobře ví, že nemá žádný důkaz o nevinně své klientky a ve snaze nějaký ulovit vydává se na rybářskou expedici…“

„Já znám základní pravidla taktiky soudní síně,“ rozesmál se soudce Colton, „ale přesto si nemyslím, že byste měl, pane žalobce, prohlašovat, že pan Mason nemá právo předvolat jakoukoliv osobu jako svědka.“

„Chci jenom, Vaše Ctihodnosti, poukázat na to, že pan George Jerome bude svědkem žaloby a za předpokladu, že ho pan Mason postaví na svědeckou lavici, chci, aby se výslech tohoto svědka omezil podle přísných pravidel průkazního řízení, a nikoliv aby začal s křížovým výslechem.“

„Pokud se tak stane, můžete protestovat,“ ujistil ho soudce Colton. „Zatím je George Jerome povolán na svědeckou lavici jako svědek obhajoby.“

Jerome složil přísahu a cestou na místo svědka se vztekle podíval na Masona.

„Jmenujete se George Jerome. Jste nebo jste byl společníkem Bertranda C. Allreda?“

„Ano.“

„Znali jste se jistě velice dobře, že?“

„Ano.“

„Kdy jste ho naposledy viděl živého?“

„Protestuji!“ vyskočil Danvers. „Otázka je irelevantní, nepodstatná a nepřípustná.“

„Námitka se nepřipouští,“ rozhodl soudce.

„Počkejte, kdy to bylo?“ vzpomínal George. „V pondělí večer, tak asi v půl sedmé, řekl bych.“

„Kde?“

„Máte na mysli, kde jsem ho viděl naposledy?“

„Ano.“

„V jeho domě. Tedy v té části domu, kde má kanceláře. Stranou od obytné části.“

„To bylo v pondělí večer, ten den, kdy byl zavražděn?“ zeptal se Mason.

„Ano, pane.“

„O čem jste hovořili?“

„Protestuji, jestli soud dovolí, otázka je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná.“

„Námitka se připouští.“

„Byl s vámi v tu dobu ještě někdo jiný?“

„Ne, pane.“

„A teď – když jste odjížděl, vzal jste s sebou pana Allreda?“

„Ano, pane. Vzal.“

„Jel s vámi v automobilu?“

„Ano, pane.“

„Odvezl jste ho do Snug-Rest Auto Court, že?“

„Protestuji. Otázka je zavádějící a sugestivní.“

„Námitka se připouští.“

„Kam jste ho odvezl?“ položil stejnou otázku jiným způsobem.

„K půjčovně automobilů na Sedmé ulici.“

„Potom jste udělal co?“

„Zastavil jsem a nechal Allreda vystoupit,“ odpověděl uštěpačně Jerome.

„Řekl vám Allred, proč chtěl, abyste ho zavezl právě tam?“

„Řekl mi, že si chce vypůjčit automobil.“

„Říkal, kam s ním chce jet?“

„Ne, pane.“

Mason zahlédl periferním viděním Paula Drakea, jak se prodírá mezi posluchači v soudní síni. Dotlačil se až k vrátkům v mahagonovém zábradlí, které oddělovalo soudní tribunál i s obžalovanou od přihlížejících, a naklonil se k Masonovi.

„Právě jsem zjistil, Perry,“ zašeptal, „D.S.[1] kancelář ví, jak se Allred dostal do toho Snug-Restu. Najmul si auťák i s řidičem a nechal se tam dovízt. Přijel tam tak mezi devíti třiceti a desíti třiceti, řidič si to tak přesně nepamatuje. Asi ti to moc nepomůže, protože to sice potvrzuje výpověď Allredový, ale zapadá to i do tý Fleetwoodovy vyprávěnky.“

„Díky“ šeptnul Mason a obrátil se opět k Jeromovi.

„Pane Jerome, vy jste věděl, kam pan Allred jede, že?“

---

[1] District Attorney Office – kancelář okresního prokurátora. (Pozn. překl.)

„Ne, pane.“

„Ale tušil jste to?“

„Námitka! Otázka je průkazná, dokazující, argumentující. Je to pokus o křížový výslech vlastního svědka!“

„Samozřejmě,“ obrátil se Mason k soudci, „tohle je svědek protivné strany a…“

„Soud rozumí,“ přerušil ho soudce Colton. „Jestli chcete Soud ujistit, že toto je váš svědek a vy jste ho předvolal, aby prokázal nějaký specifický bod, který potom můžete Soudu oznámit, potom bude situace jiná. Ale jak se mně teď váš výslech jeví, je to skutečně pouhá rybářská expedice za nějakým svědkem a Soud vás již přiměje dodržovat přísná pravidla postupu přímého výslechu. Zatím tomu rozumím tak, pane Masone, že nejste připraven přednést Soudu a obžalobě jakékoliv prohlášení o tom, co chcete výslechem tohoto svědka dokázat?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Myslel jsem si to.“

„Ale,“ obrátil se Mason opět k svědkovi, „vy jste pana Allreda nesledoval, že ne?“

„Protestuji! Otázka je zavádějící, napovídající a sugestivní.“

„Námitka se připouští.“

„Byl jste v té pondělní noci v jakoukoliv dobu v blízkosti Snug-Rest Auto Court?“

„Protestuji! Otázka je nepřípustná z hlediska přímého výslechu, je irelevantní a nepodstatná.“

„Připouští se.“

„Kdy jste se viděl před Allredovou smrtí naposledy s Robertem Fleetwoodem?“

„Nemohu si vzpomenout,“ odpověděl Jerome po krátkém přemýšlení.

„Nehovořil jste s Fleetwoodem v pondělí?“

„Nemohu si vzpomenout,“ odpověděl tentokrát okamžitě.

„Obdržel jste v pondělí nějaký vzkaz od Fleetwooda?“

„Protestuji! Otázka je dalším pokusem o křížový výslech svědka.“

„Pane Masone,“ obrátil se k obhájci soudce Colton, „předtím, než uznám tuto námitku, chci znovu zdůraznit odhodlání Soudu odmítat vaše lovecké výpravy. A teď, jestliže máte důvod věřit…“

„Mám ten důvod, Vaše Ctihodnosti. Svědek Fleetwood vypověděl, že pro pana Jeroma zanechal vzkaz.“

„O.K. Námitka se nepřipouští. Odpovězte na otázku!“

„Ten vzkaz jsem obdržel,“ připustil Jerome, „a nařídil jsem vyhnout se jakémukoliv rozhodnutí v mém sporu s Allredem, dokud nebudu s Fleetwoodem mluvit.“

„A co vám řekl, když jste s ním mluvil?“

„Protestuji! Je to otázka nepřípustná, irelevantní a nepodstatná a je čerpána z doslechu.“

„Námitka se připouští.“

„Chtěl bych upozornit obhajobu,“ vzal si znovu slovo soudce Colton, „že můj postoj ke všem těmto otázkám se nezmění. Jestliže obhajoba může Soudu prohlásit, že je připravena prokázat nějakou specifickou skutečnost prostřednictvím tohoto svědka, pak bude můj postoj ke kladeným otázkám podstatně shovívavější. Nicméně,“ pokračoval dál, „výslech se nám protahuje k polednímu a Soud musí odročit další jednání až do dvou hodin odpoledne. Obžalovaná se pod dohledem šerifa vrátí do vyšetřovací vazby. To je vše, pane Jerome. Můžete opustit místo pro svědky, ale musíte se ve dvě hodiny odpoledne vrátit k dalšímu výslechu.

Soud je odročen.“

Paní Allredová se nahnula k Masonovi.

„Musím s vámi mluvit,“ řekla napjatě.

„Moje klientka se potřebuje se mnou poradit,“ obrátil se Mason k zástupci šerifa. „Dáte nám pár minut?“

„O.K.“ souhlasil. „Ale aby to nebylo příliš dlouho.“

Mason přikývl, uchopil paní Allredovou pod paží a odvedl ji do rohu zasedací síně, mimo doslech šerifova zástupce.

„Co se děje?“

„Je to všechno pravda, pane Masone,“ přiznala.

„Co je pravda?“

„To, co říká Fleetwood.“

„Chcete snad říci, že jste byla v kufru toho vozu?“

„Ano.“

„To je tedy zatraceně vhodná doba k přiznání. A proč mi to říkáte až teď?“

„Nedalo se nic dělat. Musel jsem myslit na Pat.“

„Co s tím má Patricie co dělat?“

„Nic, pane Masone. Vůbec nic. Nechtěla bych, abyste mě teď nějak špatně pochopil.“

„Já hlavně chápu, co jste mi stále tvrdila.“

„Ne, ne. Když jsem to říkala, musela jsem chránit Pat. Věděla jsem, jak by to pro ni bylo hrozné, kdybych přiznala, že ten automobil jsem ze srázu svrhla já. To mi stále leželo v hlavě. Nechtěla jsem, aby se Pat dostala do tak špatného světla.“

„Mhmm,“ poznamenal Mason, „předpokládejme tedy, že mi teď říkáte pravdu. Tak jak to celé bylo?“

„Téměř tak, jak říkal Fleetwood. On skutečně vyjel s tím automobilem z cesty a zastavil a já se dostala ven z kufru a běžela dolů k silnici. Volal na mne, že můj manžel je ve voze a že je v bezvědomí. Zastavila jsem se a viděla jsem ho před světlomety. A viděla jsem ho také zahodit revolver tak daleko, jak to jen šlo. Dopadl někam hluboko do tmy. A potom jsem ho viděla, jak se obrátil a odcházel od automobilu.

Myslím, že to odhození zbraně byl právě ten okamžik, kdy jsem se rozhodla. Poznala jsem, že by to Fleetwood nikdy neudělal, kdyby ho manžel přímo neohrožoval. A způsob, jakým se bránil, mě přiměl k tomu, že jsem se zastavila a po špičkách se

vrátila k automobilu. Tam jsem se nejdřív podívala, jaká je situace.

Bertrand byl zhroucený u protějších dvířek a ani se nepohnul. Neslyšela jsem ho ani dýchat.“

„Fleetwood naopak říkal, že těžce a hlasitě oddechoval,“ namítl Mason.

„V tom Fleetwood lhal. Bertrand byl mrtev.“

„Jste si tím jistá?“

„Měla bych si být jistá. Chvíli jsem tam u těch dvířek stála. Potom jsem zdvihla nohu na práh a naklonila se dovnitř. Bertrande, zavolala jsem.

Vůbec nereagoval. Vstoupila jsem do vozu a vzala do ruky jeho zápěstí. Byl to zvláštní pocit, pane Masone. Jako by mi to tuhé zápěstí vyprávělo svůj vlastní, konečný příběh. Ale já jsem potřebovala jistotu. Nahmatala jsem žílu a hledala puls. Ale Bertrand byl mrtev.“

„Proč jste tedy nešla zpátky a zavolala policii?“

„Neuvědomila jsem si situaci, ve které jsem se octla. Až když jsem byla ve voze s mrtvým. Pochopila jsem, že půda kolem je tak měkká, že ukáže každou stopu.

Bob Fleetwood měl pravdu ještě v další věci. Potom, co jsem se nasoukala do zavazadlového prostoru a chvíli tam ležela, celá stísněná a zkroucená, jsem si vzpomněla, že jsme vozili v kufru vždycky baterku pro případ nouze. Kdybychom potřebovali v noci něco opravit nebo tak.

Nahmatala jsem ji a rozsvítila.

Prohlédla jsem si zámek od víka a byla jsem si jistá, že by se mi ho vhodným nářadím podařilo otevřít. Vzpomněla jsem si na páku na stahování pneumatik. Jednou jsem viděla v dílně, jak to dělají. Našla jsem ji a zkusila zámek vypáčit. Dalo mi to pořádně zabrat, ale nakonec se mi to podařilo. Bylo to v tom okamžiku, kdy vůz odbočil z cesty a zastavil.

Odklopila jsem víko natolik, abych se mohla prodrat ven.

Sotva jsem se nohama dotkla země, začala jsem utíkat. Ještě jsem zaslechla, jak víko za mnou zase zaklaplo.

Uběhla jsem tak sotva třicet čtyřicet stop, když jsem slyšela křičet Fleetwooda, že je všechno v pořádku, že nemusím mít strach a že Bertrand je v bezvědomí. Utíkat jsem nepřestala, ale ohlédla jsem se a viděla Boba odhazovat ten revolver a potom odcházet od vozu. A tak jsem se, jak jsem vám už řekla, vrátila k automobilu a zjistila, že Bertrand je mrtev.

Teprve potom jsem si uvědomila, že na půdě, na které Fleetwood zaparkoval, budou čitelné všechny stopy. Také skutečně ukázaly přesně to, co jsem udělala. Bylo mi jasné, že podle nich snadno přijdou na to, že jsem utíkala a zase se vrátila a že to bude vypadat, jako bych se vrátila a zabila Bertranda tou pákou, kterou jsem stále držela bezmyšlenkovitě v ruce.

Napadlo mě tedy odjet s vozem na nějaké místo, kde je půda pevnější a kde bych mohla vystoupit bez obav, že mě prozradí další stopy. A potom jsem připadla na to, že nejlepší bude nechat sjet automobil ze srázu. Byla jsem přesvědčena, že to bude vypadat, jako by manžel ztratil nad vozem kontrolu.

Udělala jsem to tedy a teprve potom mě napadlo předstírat, že mi Bob odjel s vozem. Myslela jsem, že to obrátí pozornost na něj a že on bude potom muset přiznat, že zabil Bertranda v sebeobraně. Já… nu… asi jsem to moc dobře nevymyslela, ale za tu noc jsem toho prodělala příliš mnoho, pane Masone!“

„Je tohle pravda, paní Allredová?“ zeptal se Mason vážně.

„Ano, tohle je pravda, pane Masone,“ potvrdila.

„Podívejte se na mě!“

Setkala se s jeho očima.

„Kdybych tohle věděl od začátku,“ uvažoval „pravděpodobně bych mohl to zabití přišít Bobu Fleetwoodovi. Tak jak to vypadá teď, lhala jste vy a lhal i Fleetwood. A rozhodnout, který z vás má pravdu, budeme muset nechat na soudci a na porotě.

Skutečnost, že Fleetwood odhodil revolver, nasvědčuje spíš tomu, že váš manžel byl už mrtvý, když Fleetwood opouštěl ten automobil. Ale protože jste lhala od samého začátku, tak jste mu dala do ruky všechny trumfy a nechala si plonkovou kartu.“

„Je mi to líto,“ pane Masone.

„Je tohleto vskutku pravda, paní Allredová?“

„Ano.“

„Jestli měníte svoji výpověď jenom proto, že považujete Fleetwoodovo svědectví za dobrou šanci, jak byste se z toho mohla vyvléknout, tak jste blázen.“

„Ne, já jenom měním svoji výpověď já… já musím, aby si Pat nemyslela, aby… že já…“

Začala vzlykat.

„No,“ uvážil Mason situaci. „Já vás nenechám změnit vaši historku. Já vás nenechám vyprávět žádnou historku, alespoň prozatím ne. Teď nebudete laskavě mluvit s nikým! Rozuměla jste? S nikým!“

„Ano.“

„A nezapomeňte, že vhodná lež může mít veškerou krásu a půvab umění, ale jenom čistá pravda může rozeznít tu správnou strunu v srdci.“

Mason zvedl ruku a přivolal zástupce šerifa.

KAPITOLA XIX

Mason, Della Streetová a Paul Drake obědvali v restauraci okresního města, ve kterém soudce Colton předsedal předběžnému šetření viny obžalované Loly Faxonové Allredové.

„Takže," informoval je Mason, „v takhle vysokém stadiu šetření mně moje klientka vyprávěla další historku."

„Tu samou, jakou vyprávěl Fleetwood?" byl zvědav Paul.

„Téměř. Říká, že když nastoupila do automobilu, poté kdy ho opustil Fleetwood, byl její manžel už mrtev. I kdyby to byla pravda, opravdu nevím, jak přinutím porotu, aby jí uvěřila."

„Řekl bych, že Allred musel bejt mrtvěj, když Fleetwood odhodil ten revolver," mínil Drake. „Jinak by ho stěží zahazoval. To je přirozený počínání člověka, kterej se snaží zbavit vražedný zbraně. Praštil ho do hlavy dost tvrdě, aby ho zabil, a věděl to. Nástroj, kterým ho vzal po lebce, byl revolver. A když ho zahodil, tak to byla jen přirozená reakce a typická snaha vraha zbavit se vražednýho nástroje. Udělal jen to, co dělá každej vrah."

„Máš pravdu," připustil Mason. „Ale nevím, jestli ji bude akceptovat i porota. Ten druhý způsob, pokud je to pravda, bude se vší pravděpodobností lepší."

„Jakej druhej způsob?"

„Přimět porotu, aby si uvědomila, jaký vlastně byl Bertrand Allred. Nechat ji, aby došla k názoru, že Allred byl ještě naživu, když nastoupila do auta. Že ho chtěla dovézt domů. Že se Allred vzpamatoval a začal ji ohrožovat. Že ho udeřila a zabila v sebeobraně."

„To bys to musel od začátku tlačit do tohodle směru."

„Na sympatie porotců by takové podání apelovalo jistě správně, zejména z hlediska Fleetwoodovy svědecké výpovědi. Co

mi dělá starosti – nemohu si být jistý, že je to pravda. Paní Allredová se možná nechala příliš ovlivnit Fleetwoodovou výpovědí.“

„No dobrá, a o co máš zájem ty? K té její poslední historii jí uvolnil cestu právě Fleetwood.“

„Abych ti řekl pravdu, tak já se obávám se s ní nějak domluvit, pokud si nebudu jist, že mluví pravdu. A ty sám víš, že pokud jsi v nějakém maléru, tak jediná cesta ven je právě jenom v pravdě.“

„No, tvoje klientka ještě neseděla na svědecký lavici,“ poukázal Drake, „a pokud vím, tak jediný, komu tu svoji nejnovější historii vykládala, jsi ty –“

„Chtěl bych ten celý případ otevřít znovu. Podrobit Fleetwooda křížovému výslechu, hlavně o tom jeho odhození revolveru a také o tom, čeho se tím snaží dosáhnout. Něco na té jeho výpovědi bylo…“ Mason odsunul talíř s jídlem a vytáhl z kapsy Humphreyův nákres situace u Overbrookovy farmy. Rozložil ho na stole a znovu studoval zachycené stopy.

„Tam nehledej žádnou chybu,“ upozornil ho Drake. „Tahle část Fleetwoodovy výpovědi prostě musí bejt pravdivá. Dostatečně ji ověřují zanechaný stopy.“

Mason se náhle nad mapkou začal spokojeně usmívat.

„Co se děje?“ chtěl vědět Drake.

„Ať se propadnu, jestli to tak není, Paule,“ odpověděl Perry. „Ale něco mi klíčí v hlavě a mám takový dojem, že mi paní Allredová ještě stále lže.“

„Ještě i teď?“

„Právě teď. Její současná výpověď je docela falešná.“

„Ale proč by to dělala?“

„Protože Fleetwood vykládal zatraceně dobrou lež a ona nabyla dojmu, že se proti ní nedá bojovat. A že přijetím Fleetwoodovy historky získá spíš sympatie poroty, než kdyby vykládala pravdu, které by nikdo neuvěřil.“

„A jaká je ta pravda?“ zeptala se věcně Della Streetová.
„To doufám zjistím po obědě.“

KAPITOLA XX

Soud byl znovu zahájen ve dvě hodiny odpoledne.

„Pane Jerome, vy jste byl na místě pro svědky a váš výslech probíhal do doby, kdy bylo soudní přelíčení odročeno," pronesl na úvod soudce Colton. „Zaujměte prosím znovu své místo na lavici svědků. Pánové, obžalovaná je v soudní síni, svědek Jerome na místě pro svědky. Můžete pokračovat ve svém křížovém výslechu, pane Masone?"

„Vaše Ctihodnosti, v případu nastal poněkud neočekávaný vývoj," oslovil soudce Mason. „Za těchto nových okolností soudím, že by mi měla být dána znovu možnost povolat svědka Overbrooka k dalšímu křížovému výslechu."

„Protestuji, Vaše Ctihodnosti!" ozval se okamžitě Danvers. „Obhajoba měla veškerou příležitost vyslechnout svědka Overbrooka a také ji využila. Kladla svědkovi podrobné otázky, a…"

„Myslím si totéž," přikývl soudce Colton.

„Vaše Ctihodnosti," vykřikl Mason zoufale, „mohu prohlásit na svoji čest, že se nevydávám na žádnou rybářskou expedici. Jestliže mi dovolíte podrobit Overbrooka křížovému výslechu znovu, cítím, že mohu objasnit bod, který ospravedlní obžalovanou a s konečnou platností dokáže nesprávnost Fleetwoodova svědectví."

„Vy cítíte, že to můžete udělat?" zeptal se soudce.

„Udělám to, Vaše Ctihodnosti."

„To situaci podstatně mění," připustil soudce.

„Vaše Ctihodnosti, já jsem žalobu již uzavřel," oznámil Danvers. „Trestní řízení je skončeno."

„Jistě," odpověděl soudce Colton zachmuřeně, „jestliže by

však Soud prohlásil, že neshledal důkazy obžaloby za dostatečné, aby obžalovanou odsoudil, přijdete okamžitě s konstatováním, že máte další doplňující důkazy a budete žádat obnovení jednání.“

Na to Danvers moudře mlčel.

„Zaujměte místo pro svědka, pane Overbrooku,“ pokynul soudce.

„Vy jste vlastně svým způsobem, pane Overbrooku, kvalifikovaný odborník na stopy, že?“ začal Mason s výslechem.

„Myslím, že ano. Většinou ti lidé, kteří žijí mimo město a jsou víceméně odkázáni sami na sebe, vědí něco o stopách.“

„Vy tedy máte se stopami už bohaté zkušenosti, je to tak?“

„Ano.“

„Můžete tedy laskavě vysvětlit Soudu, jak víte, že stopy, které zanechala tato žena, jsou stopami ženy vyskakující z auta a běžící k hlavní silnici a potom ženy vracející se zpět do auta?“

„To je velice snadné. Podívejte se na tu mapku, ta vám to ukáže zcela přesně.“

„Ano. Vskutku jsou na ní stopy vedoucí od automobilu a stopy vracející se zpět k automobilu.“

„Ano, pane.“

„A jak víte, co se tam stalo?“

„To máte přece doslova napsáno přímo v té půdě. Žádná osoba nemohla vystoupit z automobilu, aniž by nezanechala stopy, a zrovna tak nemohla žádná osoba do automobilu nastoupit, aniž by nezanechala stopy. Ty šlépěje jasně ukazují, že žena vyskočila ze zavazadlového prostoru a běžela dolů k silnici a tady se zase vrátila zpět a nastoupila do auta. A jediný způsob, jak se mohla dostat odtamtud, bylo odjet s automobilem. Ledaže by měla křídla.“

„Ale tady jsou stopy opouštějící auto,“ řekl Mason.

„Cože?“

„Tady jsou stopy opouštějící auto.“

„Vyloučeno. Prohlédl jsem celé to místo velice důkladně a tahle mapka je správně zakreslená.“

„Ale toto jsou stopy opouštějící automobil,“ namítl Mason a ukázal na náčrtek.

„Ovšem. To jsou stopy opouštějící automobil poprvé. Předtím, než se k němu vrátily.“

„Jak to víte? Jak víte, že byly udělány předtím, než se ta žena vrátila?“ zeptal se Mason. „Jak víte, že ta žena nevyšla od dálnice k tomuto bodu, potom nepřeskočila k tomuto bodu tady a odtud neběžela zpátky k dálnici?“

Overbrook se zazubil.

„Když udělala tyhle stopy tady,“ ukázal na mapce, „nastoupila do auta. A když nastoupila do auta, nechtěl byste mi říct, jak se jí podařilo vystoupit ze zavazadlového prostoru?“

Soudní síň se zavlnila potlačovaným smíchem.

Soudce Colton ho utišil několika údery kladívka.

„Ale předpokládejme,“ nenechal se Mason znervóznit, „že tyhle stopy byly udělány, až když tam to auto nebylo.“

„Jak prosím?“ vyrazil Overbrook překvapeně.

Mason se usmál.

„Tyto stopy, pane Overbrooku, mohly být udělány, až když tam ten automobil nebyl. Byla by to jednoduchá záležitost. Kterákoliv žena mohla vyjít od silnice k tomuto bodu, kde byly stopy auta jasně patrné, a s použitím tyče, jaké používají skokani, se přenést docela krátkým skokem k tomuto bodu a odtud pak běžet k silnici.“

„Máte tam snad něco, pane Masone,“ poškrábal se Overbrook ve vlasech, „svědčící o tom, kdy byly ty stopy udělány?“

„Stejně tak ovšem nic neprokazuje,“ odpověděl Mason, „kdy byly udělány vaše stopy.“

„Co tím myslíte?“

„Vaše stopy u levých dvířek automobilu mohly být udělány v

pondělí v noci,“ uvažoval Mason. „A na cestu, patřící vaší farmě, jste mohl vyjít až ve středu ráno, položit prkýnka a zase po nich odejít do místa, kdy vaše stopy z pondělní noci končily. Odtud jste mohl pokračovat k vaší farmářské cestě a tak by se vaše šlépěje jevily jako nepřetržitá chůze. Neboli vaše stopy ze středy by přesně navazovaly na vaše stopy z pondělka. Nemůžete dokázat, kdy byly vaše vlastní stopy udělány.“

„Samozřejmě,“ připustil klidně Overbrook, „nenatahoval jsem u každé budík.“

Několik posluchačů v síni se zasmálo.

„Ne,“ souhlasil s ním Mason, „ale je tady jedna velice zajímavá věc. Není zakreslena na mapce, ale je patrná na této fotografii, kterou držím v ruce.“

„Jaká věc?“

„Všiml jsem si,“ pokračoval Mason, „že tyto malé stopy tady zřejmě označují šlépěje udělané vaším psem. A teď, můžete laskavě vysvětlit Soudu, jak je možné, že vás pes doprovázel podél vašich stop od auta k silnici, ale už vás nedoprovázel podél vašich stop od farmy k místu, kde bylo zaparkováno auto?“

Overbrook se ošil.

„Nemůžete na tuto otázku odpovědět?“ zeptal se Mason.

„Snažím se vzpomenout si, jak to bylo.“

„Já vám osvěžím paměť,“ nabídl se Mason, „když jste udělal stopy od farmy k místu, kde bylo zaparkováno auto, neměl jste psa s sebou. A jediná chvíle, kdy jste ho s sebou neměl, byla chvíle, kdy jste ho nechal v domě, aby hlídal Fleetwooda. A to bylo v pondělí v noci. A z té noci ty vaše stopy pocházejí, pane Overbrooku. Uložil jste Fleetwooda na lůžko, nechal psa, aby ho hlídal, vzal kapesní svítilnu a vyšel po jeho stopách. Chtěl jste vědět, co se přihodilo v automobilu, který jste zaslechl odbočit z cesty. Otevřel jste dvířka a našel jste uvnitř muže v bezvědomí.

Ten muž byl Bertrand C. Allred, muž, kterého jste z celého

srdce nenáviděl. Dlužno dodat, že jste měl proč. Podvedl vás a přivedl na mizinu. Teď jste měl příležitost vyrovnat si s ním účet. Přisedl jste k němu, nastartoval vůz, odjel s ním na cestu a pustil ho dolů ze srázu v přesvědčení, že v autě zahyne.

Další den jste se ovšem začal obávat právě těch stop a rozhodl jste se s nimi něco udělat. Položil jste ta prkýnka a dokončil linii svých šlépějí od farmy k pevnému povrchu cesty. Ale sám jste byl překvapen, když jste objevil další stopy. Byly to stopy ženy a vypadalo to, jako by vyskočila ze zavazadlového prostoru, odběhla na silnici a potom se k vozu vrátila.

A teď, není to přesně tak, jak se to stalo?“

„Protestuji, Vaše Ctihodnosti!“ vyskočil Danvers. „Tato otázka je nepřípustná, irelevantní, nepodstatná a bezvýznamná. To není žádný křížový výslech a…“

„Podívejte se svědkovi do tváře, mladý muži,“ přerušil ho soudce Colton příkře, „a shledáte, že otázka je zajisté přípustná, relevantní, podstatná a významná. Námitka se nepřipouští. A jestliže se chcete dobrat v tomto procesu skutečnosti, pane asistente okresního prokurátora, pak vám Soud doporučuje, abyste věnoval co největší pozornost otázkám pana Masona a odpovědím tohoto svědka. Pokračujte! A vy, pane Overbrooku, zodpovězte otázku.“

Overbrookovi bylo najednou v soudní síni horko. Otřel si pot, který mu vyrazil na čele i zátylku a mlčel.

„Zodpovězte otázku!“ vyzval ho znovu soudce.

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ kapituloval náhle a narovnal se. „Povím vám pravdu. Do jisté míry je to tak, jak říkal pan Mason. V některých bodech to však tak nebylo.“

„V jakých?“ zeptal se Mason.

„Když jsem přišel k automobilu,“ začal Overbrook, „spatřil jsem uvnitř muže. Ten muž však byl již mrtvý. Potom jsem ve světle svítilny poznal, že je to Allred a uvědomil jsem si, že

prvním podezřelým budu já. Každý věděl, že ho nenávidím, a teď byl mrtvý na mém pozemku. A ten člověk u mě nahoře mohl samozřejmě prohlásit, že o tom vůbec nic neví.

Nevyhlíželo to pro mě nijak dobře. Tak jsem s vozem odjel na silnici a jen ho pak postrčil z toho srázu. Vrátil jsem se asi ve tři nebo ve čtyři hodiny ráno. Pes nedělal samozřejmě žádný rozruch, ani neštěkal, ani nekňučel, a tak jsem ulehl a usnul.

Druhý den jsem z těch stop dostal strach. Bylo mi jasné, že dřív nebo později sem přijde policie a začne se přinejmenším zajímat o toho člověka, kterého z farmy odvezl pan Mason a ta paní, co tvrdila, že je jeho manželkou. Ve středu jsem tedy položil ta prkna a doplnil své stopy do souvislé linie od domu až k vozu a na silnici. Potom jsem oznámil šerifovi, že všechny stopy jsou ze středečního rána. A nikdo nepomyslil na toho psa. Šerifa to nenapadlo, a nenapadlo to dokonce ani mě.“

Mason se s úsměvem obrátil k Danversovi.

„Prosím, pane Danversi, je řada na vás. Je to váš případ a váš svědek. Co hodláte udělat?“

„Hodlám pokračovat v procesu,“ odpověděl Danvers.

„Do kdy?“ zeptal se soudce Colton.

„Řekněme… řekněme do čtvrté hodiny odpoledne, Vaše Ctihodnosti.“

„O.K.,“ souhlasil soudce. „Soud přikáže tomuto svědkovi policejní dozor. Ticho v soudní síni! Tady není žádná příležitost pro potlesk. Tady je soudní dvůr a já mohu nechat vyklidit síň. Prosím přihlížející, aby přestali aplaudovat!“

KAPITOLA XXI

Perry Mason s chodidly opřenými o roh stolu se houpal v otáčecím křesle ve své kanceláři a zubil se na Paula Drakea.

„Víš, Paule, ten opačný význam stop mě napadl vlastně až při tom obědě. To je ta ošidná část, ten rub všech indicií, které tě snadno mohou chytit do pasti.

Já jsem ti přece hned říkal, že Bernice Archerová je mazaná ženská. Tragg ji nechal hovořit s Fleetwoodem po jeho zadržení, a sotva se dozvěděla, co se mu přihodilo, už přišla s vlastním nápadem. Poradila mu, jen aby trval na tom, že paní Allredová byla v zavazadlovém prostoru toho vozu a přiměla ho, aby jí řekl, kde je ten automobil zaparkovaný. Skočila do svého vozu a odjela nahoru k němu a ve středu ráno zanechala stopy, které ve svém důsledku podpořily Fleetwoodovu výpověď.

Bylo to vlastně docela snadné.

Vzala nějakou krátkou tyč, šla pomalu pěšky od hlavní silnice nahoru, kde předtím stál zaparkovaný automobil, došla k levé straně, tedy k dvířkům u volantu, a odtamtud použila tyč jako páku k přeskoku do míst, kde se nacházel zavazadlový prostor a odtud běžela na silnici.“

„Dobrá,“ připustil Drake, „ale kdo k čertu doopravdy Allreda zabil?“

„Nechtěj na sebe převzít povinnosti policie,“ poradil mu s úsměvem Perry. „To ať si rozhodne sama. Naší jedinou starostí je dostat paní Allredovou definitivně z téhle hry.“

„O.K., tak aspoň kdo si myslíš, že ho zabil?“

„Když šel Overbrook v pondělí večer na průzkum terénu, určitě měl s sebou nějakou zbraň. Pravděpodobně to nebyl ani revolver, ani pistole. Nezapomeň, že je to vpravdě obr a že musí

mít velkou sílu, že měl asi nějakou palici nebo hůl nebo železnou tyč. Já si myslím, že v době, kdy přišel Overbrook k automobilu, přicházel Allred k sobě a začal sténat. Overbrook pod prvním dojmem přisedl k němu, a chtěl ho odvézt k lékaři. Až někde cestou poznal, že je to Allred a možná se strhla hádka a možná se i Allred vrhnul na Overbrooka. No a ten ho vzal tyčkou, nebo co to měl, po hlavě.“

„Hmm. Jak jsi k tomu došel?“ nezdálo se Drakeovi.

„Podle té krve v zavazadlovém prostoru,“ vysvětloval Mason. Až dosud ji žádná výpověď uspokojivě nevysvětlila. Bernice Archerová je dostatečně mazaná na to, aby si uvědomila, že kdo ji první nějak pravděpodobně vysvětlí, bude mít před všemi ostatními náskok. A proto vymyslila pro Fleetwooda tuhle historku a zároveň se postarala o stopy, které ji podpoří. Byla tak chtivá najít pro policii obětního beránka v paní Allredové, že to přehnala. Ale je pravda, že sotvaže Fleetwood s touhle historkou přišel na Tragga, naráz si získal důvěru policie.

Kdyby se do toho vůbec nepustila a nechala to být, tak by ty původní stopy poskytly dokonce Fleetwoodovi lepší možnost k úniku než takhle. Já jsem přesvědčen, že žádný z nich si neuvědomil, jak ideální podmínky pro zanechání stop byly právě na tom místě, kde automobil parkoval.

A proto tvrdím, pokud ta krev nemohla pocházet z krvácejícího nosu paní Allredové, musela odkapat z Allredovy poraněné hlavy. Overbrooka pravděpodobně nakonec zachvátila panika a chtěl Allredovo tělo nacpat do kufru sám. Ale přitom si uvědomil, že lepší bude posadit ho vedle řidiče a pustit i s vozem ze srázu.“

„A proč myslíš, že by se o to nemohl pokusit Fleetwood?“

„Allred vážil přibližně stopětasedmdesát liber. Fleetwood je štíhlý a docela jistě není žádný silák. Pro tak silného a robustního farmáře, jakým je Overbrook, to byla maličkost. Ale to už je na

policii, aby si s tím poradila. Snesli si vejce, tak ať si ho také vysedí.“

Drake se zakuckal smíchem.

„A co ten padělaný šek?“ vmísila se Della Streetová.

„Ten je zajímavým důkazem, jak Allred přechytračil sám sebe. V hrubých obrysech víme, co chtěl udělat. Nechat odjet Fleetwooda s Lolou a potom je oba zabít a spustit automobil z horského srázu. Už si k tomu také vyhlédl terén. Všechno, co potřeboval udělat, bylo udržet manželku i s Fleetwoodem tak dlouho mimo dům, pokud nezačnou pracovat zlé jazyky. Potom je nechat najít na dně kaňonu a prohlásit, že jsou, nebo spíš byli milenci.

Paní Allredová na mně chtěla, abych ochránil Patricii. Allred nechtěl, abych se do toho pletl. Potřeboval mít volné ruce. Proto ji přemluvil, aby průvodní dopis k šeku zničila, ale ona mi poslala alespoň šek.

A Allred dostal nápad. Proč mě neodvrátit od celého případu tím, že k němu budu mít od počátku nedůvěru. Byl si jistý, že když obdržím dva šeky na stejný obnos, že neudělám nic dřív, než budu mluvit s paní Allredovou. A jemu stačil jen jeden den. Pondělní večer. A kdyby tak mohl pozastavit proplacení šeku, který mi poslala paní Allredová v pondělí, už by mi nebyl proplacen. Protože smrt majitele konta automaticky ruší jakékoliv pohledávky.

Paní Allredová pak ve spěchu napsala na stroji dopis pro banku v Las Olitas a nechala ho ležet u psacího stroje u šekové knížky. Allred vsunul do šekové knížky kopírovací papír, obtáhl její podpis z dopisu, a když pak odešla, v klidu padělání šeku dokončil.

Přesvědčil také obě ženy, Lolu i Patricii, aby věřily, že Patricie svým automobilem srazila Fleetwooda. Odtud můžeme sledovat logiku jeho myšlení až k jeho smrti. Chtěl Fleetwooda zavraždit a

pokusil se o to dvakrát. Domníval se, že se mu to podařilo hned napoprvé, když ho srazil nějakým tupým předmětem a nechal ho ležet u živého plotu. Když Fleetwood opouštěl jeho dům s omluvou, že sejde převléknout k večeři, vyběhl podle vnitřní strany živého plotu a čekal na něj u cesty. Tedy u té příjezdové cesty ke garážím. Chtělo to jenom jednu dobře mířenou a velkou silnou zasazenou ránu. Allred byl také skutečně přesvědčen, že ho zabil.

Popotáhl jeho tělo trochu zpátky a svůj vůz zaparkoval tak, aby Patricie musela najet na roh živého plotu.

Potom ovšem Fleetwood nabyl vědomí. To pro Allreda znamenalo, že musí spěšně vymyslit náhradní plán. Když Bob předstíral ztrátu paměti, chopil se další příležitosti. Přiměl manželku, aby s Fleetwoodem odjela a namluvila mu, že je jeho starší sestra. A Allred potom přišel ke mně s tvrzením, že mu manželka utekla s Fleetwoodem.“

„Jak se zdá, tak se Allred vyznačoval hezky komplikovanými plány,“ poznamenal s uznáním Drake.

„Jo,“ potvrdil Mason, „jenže nakonec si naplánoval vlastní cestu do hrobu. Vypůjčil si automobil i s řidičem a nechal se dovézt do Snug-Rest Auto Court právě v tu dobu, co tam dorazil i Fleetwood s jeho manželkou. Fleetwood se určitě pokoušel zmizet, ale Allred měl revolver a přinutil Fleetwooda zastavit a nechat ho nastoupit. Nepravdivá je ta část o paní Allredové v automobilovém prostoru pro zavazadla. Ovšem, Fleetwood a Bernice Archerová tuhle verzi potřebovali pro vysvětlení krve na koberečku v kufru.“

„Ale proč změnila svou historku i paní Allredová? To si myslila, že je to pro ni ta nejlepší cesta k svobodě?“

„S největší pravděpodobností. Fleetwood a jeho přítelkyně spolu vymyslili tak přesvědčivý příběh, že si paní Allredová uvědomila, že má větší šanci takhle, než aby zůstala při původní pravdivé verzi. Rozhodně měla větší šanci, že ji obviní ze zabití v

sebeobraně, ale zároveň umožnila Fleetwoodovi dokonale uniknout.

Indicie nikdy nelžou; jen není někdy snadné je správně interpretovat.“

„Konec dobrý, všechno dobré,“ zafilozofovala si Della Streetová. „Ten padělaný šek se rozrostl do takových komplikací, že nakonec skončil vraždou. Předpokládám, že to byl právě on, který vzbudil vaše podezření, šéfe?“

Mason se zasmál.

„Spíš než ten šek vzbudila moje podezření historka o lenivém milenci, kterou mi každý servíroval téměř ve stejné době. Obrázek Fleetwooda, unášejícího cizí manželku, sedícího v autě a nechávajícího ji vařit, a zapsat je v motelu a obstarávat potraviny, zatímco on odpočívá, příliš líný na to, aby se jen pohnul, a zrovna tak líného potom u Overbrooka, to bylo na mě trochu příliš. A ještě navíc ta benzínová pumpa a servis nahoře v horách… Tehdy jsem si také začal myslet, že Allred má v rukávu ještě nějaký triumf.“

„To je alespoň dobré označení, jak tenhle proces zařadit do kartotéky,“ usmála se Della Streetová. „Případ lenivého milence.“